

Giới thiệu Vô Địch Thật Tịch Mịch

Thể loại: Huyền huyền, hệ thống, xuyên không, hài hước

Nhóm dịch: Ân Môn

Lâm Phàm xuyên qua thể giới này trở thành một đệ tử bình thường.

Lâm Phàm luôn sống trong tình trạng có thể bị đánh thành bánh bất kỳ lúc nào nhưng mọi chuyện đã bắt đầu thay đổi khi hệ thống mở ra.

Đỉnh: Rút được Buff level vĩnh hằng: Bất Từ Chi Thân.

Từ giây phút này, mọi thứ đều được thay đổi, cả vận mệnh của Lâm Phàm cũng vậy.

Lâm Phàm: "Nếu các ngươi có thể đánh chết ta thì ta thua. Không thì ta sẽ đánh các ngươi thành bánh thịt."

Nhân vật phản diện: "Cái thằng này hoàn toàn không thể giết chết được, ta không đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ta là bất tử

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hạp cốc trên hoang mạc.

Bầu trời xám ngoét, mùi máu ngập tràn khắp nơi, từng tiếng chém giết vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của nơi hoang vắng này.

- Mình đang nằm con mẹ nó mơ à. - Có một thiếu niên nằm giữa vũng máu trên mặt đất, thừa dịp không ai để ý đến, hắn bèn lấy máu của xác chết bên cạnh bôi lên mặt mình rồi nằm ngay đơ ra giả chết.

- Cái đám người ở đây chẳng xem mạng người ra gì cả. - Thiếu niên mi thanh mục tú, tóc dài cột ở sau đầu, hắn hơi hí mắt ra, chăm chú theo dõi mọi thứ xung quanh.

Ở phía xa, kiếm quang lóe, vô số người bị chém thành hai khúc.

Thậm chí còn có mảnh thú với lớp vảy đen khịt, mỗi bước đạp xuống đều khiến mặt đất rung chuyển, đây đúng là địa ngục trần gian mà.

- Mẹ ơi, con muốn về nhà. - Thiếu niên này tên là Lâm Phàm, hắn cũng không biết tại sao mà bản thân lại đến cái thế giới nguy hiểm này.

Phải biết là ngày trước thôi, hắn còn đang ở nhà chơi game, chơi được một lúc thì ngủ gật mất tiêu, đến khi hắn mở mắt ra nhìn xung quanh thì lập tức phát hiện bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Ngay sau đó chính là một đoạn kí ức không thuộc về hắn ulla vào trong đầu.

Chủ nhân của thân thể này cũng tên là Lâm Phàm, ngoại hình lại còn giống hắn y đúc, ngay cả vết bớt trên người cũng giống nhau, điều này khiến cho hắn ngu người thật luôn, tình huống này là sao đây?

Đồng thời nơi hắn đang ở tên là ‘Viêm Hoa tông’, giống như một tông môn trong tiểu thuyết vậy.

‘Viêm Hoa tông’ đã thành lập được một trăm ba mươi năm, do Viêm Hoa Đại Đế vĩ đại dẫn dắt vô số người dân bất khuất, đánh bại chế độ tàn bạo trước đó, lập nên chế độ đúng với mong muốn của mọi người.

Nhưng cũng bởi vì thực lực trung bình quá thấp, nên luôn bị những tông môn khác ngấp nghé, những tông môn khác thêm thường trước tài phú của mảnh đất này, cho nên bao năm nay luôn bị kẻ thù quấy phá từ bên ngoài.

Đáng lẽ chuyện này không liên quan gì tới Lâm Phàm nhiều, nhưng khi biết được thân phận và tình cảnh của mình hiện tại, hắn lập tức há hốc mồm.

Thân phận của hắn bây giờ chỉ là một đệ tử bình thường, đã thế ba ngày sau còn phải đi theo đội ngũ nghênh chiến với những kẻ xâm lăng.

Lúc biết được tin này, hắn đã tìm đủ mọi cách để chạy trốn, nhưng nơi này thật sự canh gác quá nghiêm, muốn chạy cũng không được. Mãi cho đến khi lên tới chiến trường, chứng kiến sự khủng bố và tàn bạo của chiến tranh, hắn bèn trực tiếp nằm bẹp trên đất giả làm xác chết, mong rằng có thể sống sót.

- Mẹ ơi, ai đó làm ơn đánh thức ta dậy khỏi giấc mộng này đi! - Lâm Phàm run lẩy bẩy, trong lòng gào thét liên hồi.

Nếu như cho ông đây xuyên không thì cũng phải đưa ông vào nơi nào tốt tốt một chút chứ, tình huống này là cái gì chứ hả? Giỡn con mẹ nó mặt với ông à.

Bịch!

Một đạo thân ảnh đến gần, đập cái rầm xuống bên cạnh Lâm Phàm.

- Người đang giả chết đây à. – Mặt mày của người vừa mới ngã xuống tái mét, trên ngực máu tuôn xối xả, nhưng điều khiến cho Lâm Phàm hoảng sợ chính là trên đầu người này lại mọc một cái sừng màu bạc, thể này còn tính là con mẹ nó người nữa không đây?

- Ông anh này, có thể từ từ một chút được không, ông anh xem mình đổ máu ào ào thế kia kìa. Hay là bọn mình cùng nằm đây chờ đến khi kết thúc đi nhé. - Lâm Phàm nói.

- Được.

Điều khiến cho Lâm Phàm không thể ngờ là người này lại đồng ý luôn mới ghê, sau đó đối phương xoay người lại, - Hôm nay đúng là tốt thật đấy. ...

Ngay lúc đối phương đang lầu bầu, Lâm Phàm trực tiếp nhặt cây kiếm bên cạnh, xoay người lại thật nhanh, cắm thẳng vào tim của đối phương.

Còn gã đàn ông có sừng màu bạc kia thì mờ to hai mắt, lộ ra vẻ khôn dám tin, xụi lơ đánh rơi vũ khí trong tay, cuối cùng chỉ có thể để lại một chữ.

- Hự!

- Mi cho rằng ông đây bị ngu à? Vừa rồi chắc người cũng muốn giết ta chứ gì. - Lâm Phàm chưa từng giết người. Nhưng ở trong cái thế giới hỗn loạn này, hắn không muốn chết, cũng không muốn bị kẻ khác giết chết

Phản ký ức vừa mới dung hợp kia đã cho hắn biết, không ra tay chính chỉ có chết.

Sau đó hắn lại nhanh chóng nằm lăn ra đất giả làm xác chết.

- Toi com rồi, thế này thì phải làm sao mới sống sót được đây?

- Giết chết sinh linh tôi thể tăng ba.

- Được +30 điểm.

- Ai đang nói chuyện thế này? - Lâm Phàm bị dọa hết hồn, trong đầu bỗng có giọng nói văng lên khiến hắn chết khiếp. Nếu như không phải tình hình chiến đấu xung quanh đang quá mức kịch liệt, thì hắn nhất định phải ngồi dậy để điều tra tình huống cho rõ ràng mới được.

Đúng lúc này, giọng nói trong đầu lại vang lên.

- Danh tính: Lâm Phàm.

- Tu vi: Tôi thể tăng 1 (+).

- Điểm khổ tu: 0.

- Điểm tích lũy: 30.

- Được tặng một lần rút thưởng vĩnh viễn.

Lâm Phàm phát hiện trong đầu mình xuất hiện một cái đĩa quay, bên trên để đầy các loại đồ vật. Lúc này cái kim quay bắt đầu chuyển động, tốc độ quay rất nhanh, căn bản không thể nhìn thấy rõ lắm.

Tuy rằng hắn không biết đây là cái gì, nhưng khả năng tiếp nhận mạnh mẽ của mình khiến hắn hiểu được, có thể cái thứ này cũng thuộc dạng trâu bò lắm.

- Rút trúng BUFF cấp vĩnh viễn: Bất tử chi thân.

- Bất tử chi thân: Vạn giới huy diệt, người bắt diệt (Thời gian sống lại là 10 giây).

Lâm Phàm cảm giác hình như bản thân có chút thay đổi, trong cơ thể đột nhiên có một loại sức mạnh khó mà miêu tả thành lời.

- Tình huống gì thế này?- Hắn có chút mơ hồ, mấy chuyện diễn ra thật chẳng khoa học tí nào, bắt từ chi thân á?

Chẳng lẽ có thể bắt từ thật sao?

- Ờ, sao trên trời lại có thứ gì lóe sáng lên thế kia, chẳng lẽ mình sắp tỉnh giấc rồi à? - Lâm Phàm nằm trên mặt đất, mắt nhắm nhìn lên bầu trời, có một đốm sáng cứ lóe lên không ngừng, lại còn càng lúc càng lớn nữa.

Đến khi thấy rõ được đốm sáng kia, hắn bị dọa sợ xanh hết cả mặt mày. Mẹ ơi, là cái thằng nào thiếu đạo đức không có trái tim như thế, ông đây nằm im như thế mà cũng có tai vạ bay tới là sao.

Phập!

Cảm nhận được chính mình bị thanh trường kiếm giáng xuống từ trên trời đâm trúng, hắn tuyệt vọng quá đỗi, vậy là hắn sắp tèo rồi đúng không?

Mười giây sau!

- Í, sao lại sống lại thế này? - Lâm Phàm mở to mắt, nhìn thanh trường kiếm còn đang cắm thẳng trên người mình, không hề có chút cảm giác đau đớn nào, hơn nữa đầu óc còn rất tỉnh táo, hắn giờ tay nắm chuôi kiếm rút thẳng ra.

Máu tươi lập tức phun ra, nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn, hơn nữa hắn cảm giác miệng vết thương này đã khôi phục trong nháy mắt.

Lúc này, hắn cảm thấy hưng phấn cực kỳ, có khi nào cái bắt từ chi thân ban nãy là thật không.

Chẳng nhẽ mình có tool hack thật à?

Đột nhiên, một đạo thân ảnh ngã xuống ngay trước mặt Lâm Phàm.

- Không, ta không thể ngã xuống, không thể. - Trong mắt của người vừa ngã xuống kia ngập tràn vẻ không phục lần không cam lòng, trong tay cầm một viên cầu màu tím, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con cự thú đang hoành hành trên chiến trường đằng xa, giết chết vô số đồng bào của mình.

Lâm Phàm nhìn gã mập trước mặt, trông có vẻ hơi quen. Dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, tên mập này bình thường không hay nhiều lời, mà chỉ thẳng tay huấn luyện mình điên cuồng, lúc này hình như bụng của hắn bị thứ gì đó sắc bén đâm thương, máu tươi tuôn ra khắp nơi, mặt mày trắng nhợt.

- Tên béo kia, mau giả chết đi, đừng có chịu chết. - Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

Về mặt của tên mập kia hơi đỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Phàm, hắn không ngờ lại có người còn sống, nhưng ngay sau đó trong mắt hắn lại lộ ra vẻ khinh thường và tức giận, gạt nổi vết thương của hắn quá nặng, nên đến sức lực để tức giận cũng chẳng có.

- Không, ta phải phá hủy cự thú kia, nếu để bọn chúng đột phá nơi này, người nhà và bằng hữu của chúng ta đều phải chết trong tay bọn chúng, bị bọn chúng nô dịch. - Lữ Khải Minh trầm giọng, nhưng điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên hơn nữa chính là không biết tên mập này lấy sức ở đâu ra mà quát hắn.

- Người không thể yếu hèn như thế, nếu như ai cũng như ngươi, Viêm Hoa Tông sẽ tiêu đời, tương lai của chúng ta, thậm chí con cháu của chúng ta đều sẽ sống trong ách nô dịch của kẻ khác.

Lâm Phàm tròn mắt há mồm nhìn tên mập trước mặt, quả nhiên mấy kẻ bình thường trông làm lì ít nói, một khi đã nói thì sẽ tràn đầy chính con mẹ nó nghĩa luân.

Trong ánh nhìn của Lâm Phàm, tên mập trước mặt lại giãy giụa cố đứng lên, nhưng máu tươi trên bụng vẫn đang đỏ ào ào, chỉ động một cái thôi mà đã có cả đống máu đỏ ra, rốt cuộc hắn lại ngã lăn ra đất thêm lần nữa.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng xen lẫn tuyệt vọng, cuối cùng hắn hơi khép hờ mắt lại, rồi ngay sau đó, Lữ Khải Minh đột nhiên mở to hai mắt.

Chỉ thấy có một bàn tay giật phất thứ ở trong tay hắn.

- Người nói đúng lắm, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa đây, nhiệm vụ khó khăn như thế cứ để ta lo, nếu ta chết người nhất định phải nhớ đốt vàng mã cho ta mỗi năm đấy.

Suy nghĩ duy nhất của Lâm Phàm lúc này chính là tranh thủ thời gian rời khỏi chiến trường này, các người đánh nhau thì cứ đánh, liên quan quái gì đến ông đâu.

Hơn nữa mình lại có ‘bắt từ chi thân’, trời đất bao la, còn nơi nào mà Lâm Phàm ta không đến được kia chứ?

Lúc này đây, hắn đang ngập tràn hứng thú với thế giới này, đương nhiên, nếu như không có cái bàn tay vàng này thì bảo đảm hắn sẽ chẳng có tí tẹo hứng thú nào.

- Người... - Lữ Khải Minh nhìn Lâm Phàm với vẻ giật mình, hắn không ngờ tới vị đồng bào trước mắt này lại can đảm như thế..

Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt kiên quyết: - Gió sông Dịch hiu hắt thổi, tráng sĩ một đi không trở lại.

- Ta đi đây, hãy mang theo ý chí của ta mà cố gắng sống sót nhé.

Khuôn mặt hồng nhuận của Lữ Khải Minh bỗng càng đỏ bừng thêm, trong đầu vẫn còn quanh quẩn câu mà Lâm Phàm vừa nói.

Nhất thời lệ rơi đầy mặt, hắn gào to: - Người phải sống sót đây nhé.

Lâm Phàm đầu cũng không quay lại, chạy thẳng về phía trước.

- Sống cái quần què, ông đang muốn chạy trốn đây này.

Cái con cự thú ở đằng kia thật con mẹ nó lớn, ít nhất cũng phải cao mấy chục mét ấy chứ. Cao lớn thì thôi đi, lại còn giống con mẹ nó Godzilla nữa chứ.

Tuy rằng Lữ Khải Minh không thể động đây, nhưng vẫn mong chờ nhìn vào cái thân ảnh ở phía xa kia.

Khả năng hủy diệt con cự thú kia căn bản là không có, nhưng hắn vẫn giữ nguyên hy vọng.

Nhưng Lữ Khải Minh đột nhiên thấy đạo thân ảnh kia ngã xuống, bởi vì khoảng cách hơi xa nên hắn căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Không- Lữ Khải Minh cắn chặt răng, sắp tuyệt vọng nhắm mắt thì đột nhiên, hắn kinh ngạc nhìn về phía xa, đạo thân ảnh ban nãy vừa ngã xuống nay đã đứng lên rồi.

Hắn nhìn thấy loáng thoáng sau lưng người kia đã bị máu tươi thấm đỏ.

- Con mẹ nó, người đồng phiền phức thật đấy, chẳng thể biết được lúc nào mình sẽ bị người ta chém cho một nhát. - Lâm Phàm mắng xa xa, vừa không cẩn thận nên bị người ta đâm cho một kiếm từ phía sau, may mà bất tử chi thân này khá đáng tin, mười giây sau đã sống lại.

Hắn trực tiếp chạy vất chân lên cổ bò chạy không chút nghỉ ngơi.

- Chết đi.

Còn chưa chạy được bao xa thì lại bị người ta chém cho một nhát. Một đạo này chém vào cổ, tuy không đau chút nào, nhưng máu phun thế này có phải hơi quá rồi không.

Lữ Khải Minh trông thấy đạo thân ảnh kia lại ngã xuống lần nữa, thì tiếp tục tuyệt vọng lần nữa, nhưng chẳng mấy chốc, hắn thấy thân ảnh nọ lại loạng choạng đứng dậy.

Lữ Khải Minh nắm chặt hai tay, móng tay cắm ngập vào thịt. Hắn đã bị làm cho cảm động phát khóc, đối phương ngã xuống biết bao lần, nhưng vẫn tiếp tục đứng dậy, mãi cho đến khi hắn không còn trông thấy bóng lưng kia nữa.

Rốt cuộc là loại ý chí thế nào mà có thể khiến hắn kiên trì đến vậy kia chứ.

Giờ khắc này, Lữ Khải Minh cắn chặt răng: - Ý chí của người vững vàng như núi cao, nhưng ta nhất định cố gắng noi theo và phát huy.

Dọc theo đường đi.

Đến bản thân Lâm Phàm không biết mình đã bị người ta chém chết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều dựa vào bất tử chi thân mà sống lại.

Nhưng cứ cho là có bất tử chi thân thì cũng không ổn lắm, nào có ai để người ta chém hoài như vậy chứ.

Lúc này Lâm Phàm trực tiếp quỳ mọp xuống đất, gãy hai chân lết lên từ từ.

Voldemort, xuất hiện.

Đám người bên cạnh đang chém giết khí thế ngút trời, ai lại đi để ý dưới chân có một con Voldemort xuất hiện thế này.

- Hắc hắc, thế này được hơn nhiều, không bị người ta chém phải là được rồi. - Lâm Phàm hớn hờ ra mặt, cảm giác bản thân đúng là thông con mẹ nó mình.

Không lâu sau, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, con cự thú khổng lồ kia đã ở ngay trước mắt.

Con cự thú này vô cùng hung tàn, mỗi bước chân đã đạp chết không biết bao nhiêu người.

Mà ở bên cạnh cự thú là bốn đạo thân ảnh bay lơ lửng, ánh mắt nhìn vào chằm chằm hư không, tựa như đang đề phòng công kích đến từ trên trời.

Lâm Phàm bò lại từ từ, căn bản không khiến bất kỳ kẻ nào chú ý tới, ngay cả bốn thân ảnh đứng bên cạnh cự thú cũng không thèm nhìn xuống bên dưới làm gì, chắc là theo như bọn họ thấy thì bên dưới căn bản chẳng có gì đáng lo.

Đúng lúc này, cự thú giẫm mạnh một cái, tuy rằng không đập trúng Lâm Phàm, nhưng khí kinh mạnh mẽ lại khiến hắn đổ máu ào ào.

Lâm Phàm chửi thầm trong lòng, thoát cái tất thõ.

Đến lúc sống lại, nhìn thấy con cự thú phía trước, hắn lập tức đứng dậy đuổi theo điên cuồng.

Viên cầu trong tay hắn là vật phẩm phụ trợ thượng phẩm do các đại sư trong luyện khí đường của Viêm Hoa tông nghiên cứu biết bao nhiêu thời gian mới có thể chế tạo ra được.

Tác dụng chính của nó là phối hợp với ‘Thần Nguyên pháo’, tiến hành định vị mục tiêu.

Lâm Phàm đứng ở giữa hai chân cự thú, hai tay giơ lên cao, hít một hơi sâu, ấn nút khởi động, chợt nhớ đến một câu nói rất cảm động mà trước kia hắn từng đọc được.

- Cứ bắn tôi đi!

Thanh âm cực lớn, lan ra khắp chiến trường.

Ầm ầm!

Họng của khẩu đại pháo khổng lồ kia ẩn chứa một cỗ sức mạnh đáng sợ, sau đó bắn thẳng lên trời cao.

- Má nó! Sao pháo bắn nhanh thế này. – Mặc dù có bất tử chi thân, nhưng hắn cũng chẳng muốn ngồi im chờ chết, bị nổ tan thành đầu.

Trong nháy mắt, hắn phát hiện ở góc của cái đuôi con cự thú này lại có một cái lỗ, rút kín lại giống như lỗ đít.

Hắn trực tiếp ném viên cầu vào đó không chút do dự.

Cự thú run nhẹ một cái, hình như có thứ gì đó là lạ chui tọt vào bộ phận quan trọng của nó, có hơi ngơ ngẩn.

- Lượn thôi. - Lâm Phàm vất chân lên cổ, nhanh chóng chạy khỏi nơi thị phi này.

Lã Khải Minh nằm trên mặt đất, vốn không còn ôm chút hi vọng nào nữa, nhưng khi nghe được âm thanh này thì hắn ngẩng phát đầu dậy.

Hắn thành công rồi!

Không nhận được nữa bèn khóc òa lên:

- Ta sẽ nhớ ngươi cả đời.

Mà hành động này của Lâm Phàm đã ảnh hưởng tới toàn bộ người của Viêm Hoa tông, sức chiến đấu bạo phát trong nháy mắt.

- Sao có thể như thế được. - Bốn đạo thân ảnh ở quanh cự thú không dám tin vào những chuyện đang xảy ra, nháy mắt lập tức chạy ra thật xa.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một cỗ kinh khí cực mạnh quét bay tất cả.

Còn Lâm Phàm lúc này đã chạy đi thật xa, vừa quay đầu lại thì lập tức muốn chửi thề, hắn bị trận gió lốc này thổi bay lên trời.

- Ta muốn bay cao hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nghĩ đến đã thấy hí hửng

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Không biết đã qua bao lâu.

Lúc Lâm Phàm mở mắt chỉ thấy đầu óc mông lung.

- Đây là nơi nào?

- Mịa nóa, bị thổi đi đâu thế này?

Đến khi nhìn lại phía xa, hắn không nhận nổi bất đầu ca cảm.

- Cái ĐM, nổ văng xa vãi khiếp. Giờ thì hay rồi, ai ai cũng tưởng ông đã chết, có thể lên chuồn được rồi.

Nghĩ đoạn, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười đắc ý, lộ ra cả hàm răng trắng.

- ‘Thân bất tử’ thật đúng là có ích, chí ít cũng đảm bảo về sau không chết được, lại còn có thể sảng khoái mà đi ngao du.

- Đúng rồi! Hình như lúc trước bị chém đã xuất hiện một vật phẩm gì đấy ghê gớm lắm.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một hình ảnh chính mình đang nói.

“Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tăng 1 (+)

Điểm khổ tu: 100

Điểm tích lũy: 30”

- Cái đệt, hóa ra trò này khá là cao cấp.

Khả năng tiếp thu của Lâm Phàm khá tốt, không mấy may cảm thấy hình ảnh vừa hiện lên kỳ quái chỗ nào. Hắn chỉ tự cảm thấy mình đẹp trai ngời ngời như này đương nhiên cũng phải phối với bàn tay may mắn.

Nếu như tay không hên thì còn chơi cái khi gì nữa, thà một nhát đao tự kết liễu cho xong.

Điểm tích lũy 30, hình như là sau khi bị chém mới có thì phải.

Nhưng mà cái điểm khổ tu này là như nào đây? Ban đầu thì rõ ràng là trứng ngỗng, có vẻ như sau khi bị chém thì điểm được tăng lên chút chút.

Rồi nhìn thấy tu vi chỉ có Tôi Thể tăng 1 thì hắn lại muốn chửi bà mẹ nó.

Chủ nhân lúc trước của cơ thể này hắn là cùi lăm, yếu đến mức độ tu vi chỉ vừa ở mức lót sàn.

Đau cả đầu!

Rõ ràng lúc còn ở địa cầu hắn sống sung sướng, ngủ có một giấc mở mắt ra đã ở cái nơi quái quỷ này rồi. Giả như có thực lực vô đối thả sức quăng quật thì còn miễn cưỡng chấp nhận, ế nào chỉ có mấy thứ vớ vẩn này.

- Ấy da, kí hiệu (+) đằng sau tu vi là gì đây?

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, sau đó ấn nhẹ một cái.

Một chuyện không tưởng xảy ra.

“Tu vi: Tôi Thể tăng 2 (+).”

Chỉ có điều là điểm khổ tu lại biến thành trứng ngỗng.

- Ôi vãi!

Lâm Phàm thở dồn dập, cảm thấy cơ thể dần có biến hóa, một dòng nước ấm lan tràn toàn thân, dường như sức lực trở nên khỏe hắn.

Hắn nắm đấm tay lại, thực là mạnh hơn rất nhiều hồi trước, lợi hại quá xá đi.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, cảm giác sắp đạt đến cảnh giới nhân sinh cmnr. Như trong tiểu thuyết thì nhân vật chính đều phải tự tu luyện, mà hắn chỉ động cái ngón tay ấn một phát đã có thể nâng cao thực lực. Thử hỏi còn ai có thể đánh bại hắn?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn đã bình tĩnh lại.

Điểm khổ tu này ban đầu rõ ràng là 0, bị chém suốt cả quãng đường mới biến thành 100. Xem ra là bị giết chết cũng có thể gia tăng điểm khổ tu. Đây hẳn cũng không phải là cách duy nhất, cụ thể thì còn cần phải tìm tòi thêm.

Còn về điểm tích phân thì không hiểu có tác dụng gì.

Theo lí mà nói, thường sẽ phải chui ra một shop tích phân hoặc là rút thưởng may mắn gì đấy. Nhưng hiện tại chả thấy cái quần gì khác, hẳn hơi bị thất vọng.

Đột nhiên có âm thanh từ đằng xa vọng lại.

Lâm Phàm nhào người nấp lại sau tảng đá, nhòm ra cái thấy đơ luôn.

Lại chuyện quái gì đây?

Sao những người ở trận đánh lần trước lại đang chạy hết về phía hắn thế này?

Chẳng lẽ do hành động anh hùng cứu thế giới trước đó.

Xem xét xung quanh hoàn toàn không thấy đường lui.

Giả như mặt đối mặt, chết thì không chết nhưng lại bị bắt sống thì càng khốn, hắn chỉ muốn tự do thôi.

Ngay lúc này, ánh mắt Lâm Phàm lóe lên sự kiên quyết, không chút do dự đập mạnh đầu vào tảng đá.

Bịch!

“Lâm Phàm, trâu chó!” Máu tươi tứ phía không thể lãng phí được, hắn lấy hai tay bôi máu lên khắp người, chớp mắt một cái mồm phun ra búng máu rồi nằm thẳng căng ra đấy, giả chết tập hai.

Âm thanh càng ngày càng gần.

- Chạy mau, người của Viêm Hoa tông điên hết rồi, không ngờ chúng ta lại bị đánh bại.

- Sao lại như thế được?

- Thật đáng hận.

- Ê xem, ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông, nhưng đã chết rồi.

- Thật đáng ghét, tên tiểu tử thối này, chết rồi ta cũng không để cho nguoi yên.

Hự hự!

Lâm Phàm đang giả chết, cảm thấy bị người khác chém, trong lòng liền điên cuồng oán thán.

“Lũ chó đẻ này, biến thái vừa vừa chứ, ông đây đã nằm rồi còn bị các nguoi ngược đãi thi thể, một đám súc sinh!” Nhưng kể cả như vậy, hắn vẫn nằm im thin thít.

Nếu mà để bị phát hiện hắn là cái loại bất tử không thể chết thì mới gọi là bị kịch.

Tuy nhiên vào lúc này lại xảy ra chuyện hắn không nghĩ đến.

“Điểm khổ tu: 10.”

Quả nhiên là giống như suy đoán, điểm khổ tu tăng thật.

- Tên đệ tử thối Viêm Hoa tông này, ta cho nguoi chết cũng không toàn thây.

“Đờ cờ mờ!”, Lâm Phàm hơi bị éo chịu nổi, thằng cha này lại dám đá “tiểu đệ” của hắn.

Thôi bỏ đi, nhin một tí vậy.

Đợi ông đây đạt tới cảnh giới nhân sinh tuyệt đối sẽ chém sạch chúng mày.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là lần này điểm khổ tu lại không tăng, xem ra chỉ có bị giết chết mới tăng được.

- Đừng dừng ở đây nữa, đi mau.

- Mỗi người tặng một nhát đao, phanh thây hấn ra!

- Được!

Rồi thì tất cả những tên bạo đồ này đều cầm phần, lần lượt bước qua, gươm thanh đao trong tay lên chém mạnh xuống thi thể nằm trên mặt đất.

Này thì khác đáo gì băm xác.

Nhưng mà điểm khổ tu lại đang tăng.

“+10

+10

...”

Có điều, ‘Thân bất tử’ vô tác dụng trong vòng 10 giây, tức là khi hồi sinh sẽ cần 10 giây để sống lại. Mà trong 10 giây này hấn bị coi như là đã chết, có bị chém thì cũng không được tăng điểm khổ tu.

Không lâu sau đó.

Âm thanh đã đi xa.

Lâm Phàm lập tức mở mắt, tay sờ sờ đầu. Ban nãy có thằng mất dạy nào đấy chỉ chuyên môn chém vào đầu, xem chút nữa khiến hấn bị chấn động não.

Tuy nhiên tình hình hiện tại đã ổn định.

Xem ra Viêm Hoa tông thắng rồi, nếu không mấy tên kia cũng chẳng cần tháo chạy.

Kiểm tra điểm khổ tu xem sao.

Vậy mà được những 150 điểm.

Nhảm tính lại, hình như bản thân bị chém chết đúng 15 lần.

Lại ấn kí hiệu (+) kia, nhấn xong không thấy phản ứng gì.

Chỉ e là điểm khổ tu chưa đủ thăng cấp, thôi bỏ qua đã, bây giờ phải tính xem nên đi đâu.

Một cơn gió lạnh thổi đến, hấn tự nhiên thấy lạnh lạnh.

Vừa nhìn phát hấn liền đơ luôn, ban nãy bị chém nhiều đến mức giờ quần áo đã nát con mẹ hàng lươn rồi. Hấn ngượng ngùng che đũng quần rồi nhìn quanh quất, cứ phải tìm đồ để che chắn cái đã.

Lúc này Lâm Phàm thực sự muốn cảm ơn người Nhật Bản ở địa cầu của hấn đã phát minh ra cách quần khổ, rồi rút đồng quần áo trên người xuống che cái mông lại.

Ồn rồi!

Kí ức của người trước cho hấn biết Viêm Hoa tông ngày nay không yên bình, bị khai chiến toàn mặt trận, đi đâu cũng nguy hiểm. Nhưng mà quay về đường cũ cũng không ổn, thoát được ra đây chẳng dễ dàng gì, nhất định phải phiêu bạt một mình mới được.

Tục ngữ nói rất hay, bỏ mặc tất cả, tung hoành tứ hải.

Thế giới thì rộng lớn, lại còn là một thế giới xa lạ, phải xông xáo bước vào cuộc sống mới mới phải.

Năng lực của bản thân trâu chó như vậy, còn sợ gì mà không đến được với cảnh giới nhân sinh?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, ý tưởng này liền bị hấn gạt phăng đi.

Nhìn thấy được những gì mà tiền thân đã chứng kiến khi trốn ở chỗ ẩn náu, hấn không chút do dự liền quay phắt trở về.

Vẫn là Viêm Hoa tông an toàn.

Huống hồ mình lại là anh hùng.

Chẳng lẽ lại không xếp hàng hoan nghênh.

Nói không chừng còn có gái đẹp sùng bái anh hùng đây, giải quyết được luôn chuyện đại sự đời người.

Nghĩ đến đã thấy hí hửng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thật không có tiền đồ

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Người đâu hết rồi?

Về đến chiến trường lúc trước giờ đã không còn thấy bóng người nào, một khối thi thể cũng không còn.

Tuy chưa đếm kỹ xem bao nhiêu người hi sinh, nhưng trận chiến đó tàn khốc như vậy ít phải có đến cả vạn người tử vong.

Rốt cục mình đã ngất bao lâu, tốc độ dọn dẹp chiến trường cũng nhanh quá.

Từ thế giới hiện thực đến ‘Viêm Hoa tông’ này mới ba ngày đương nhiên hấn chưa thể có gì gọi là lòng trung thành được. Nhưng bên ngoài quá là không an toàn. Xem xét lại thực lực bản thân lúc này, ngoài ‘Thần bất tử’ ra hấn coi như chẳng có chút năng lực nào tự bảo vệ mình. Quay về Viêm Hoa tông thì vẫn hơn.

Nhìn quanh quất, ngay cả tấm áo hấn cũng không có, xui đến thế tả được.

Ăn mặc như này nhờ để người ta nhìn thấy lại chả bị cười rụng răng.

Đi tiếp về phía trước sẽ tới căn cứ địa của Viêm Hoa tông, không biết tiếp theo sẽ xảy ra những gì.

Không biết qua bao lâu.

- Đứng lại! Ngươi là kẻ nào?

Đột nhiên có hai kẻ cầm binh khí xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cảnh giác nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Lâm Phàm hờ hết trong lòng, cuối cùng cũng thấy bóng mẹ nó người.

- Là người mình cả, đừng xúc động.

Lâm Phàm vội nói, định lấy ra vật làm chứng mới chợt nhận ra hiện tại bản thân ngoài cái khổ đùm thì chả lấy đâu ra cái gì khác.

Một kẻ có dáng người gầy gò trong hai người nọ cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trộm nghĩ người này sao lại ăn mặc như vậy, ngữ khí không tí thân thiện nào:

- Ngươi lấy cái gì để chứng minh ngươi không phải là gian tế?

Lâm Phàm thật hết chỗ nói, gian cái mẹ mài.

Ông đây nếu là gian tế còn mặc cái dạng này đến đây sao? Thật là ngu ngốc.

Tên có dáng người cao cao đề nghị:

- Ta thấy hấn lại lịch không rõ ràng, lại còn trông dung tục như vậy. Hay là mang đi chém đi!

Tên gầy yếu khó xử nói:

- Thế có vẻ không ổn lắm đâu.

Tên cao lại nói:

- Không ổn cái gì, ta chỉ cần cho hấn một đao là thành hai nửa, trút một hơi là ngất ngoài ngay.

Lâm Phàm nghe cuộc trò chuyện của hai người nhất thời nổi giận. Ông khổ sở tìm đến các người vậy mà các người lại dám chém, thật con mẹ nó chịu thể ẻo nào được.

Thực sự là không thể nhịn được nữa, hấn gầm lên:

- Các người muốn làm gì? Sao các người hành xử cái kiểu đáng lòng thế? Vừa rồi ta liều mạng xử cự thú vất vả lắm mới trở về được mà các người lại muốn giết ta?

Hai người nọ nghe xong lời này liền kinh ngạc.

Nam tử gầy yếu cả mặt tràn đầy vẻ không dám tin nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi chính là đệ tử lúc đó hét lên “Nã pháo về phía ta” sao?

- Ngoài ta ra còn có thể là ai? Ta đánh đổi mạng sống cho các người, không ngờ rằng các ngươi vậy mà lại muốn giết ta? Đau lòng, thật sự quá đau lòng! Thôi, ta thả rồi đi còn hơn.

Lâm Phàm vẻ mặt vừa bi thương vừa bất ngờ, xoay người định bỏ đi.

Ngay lúc Lâm Phàm xoay người đi, một bàn tay giữ tay hấn lại.

Lâm Phàm lên cười, ui xời, ông đây nói hai ba câu là khiến các người áy náy không thôi.

Quả nhiên!

- Vị sư đệ này, đừng tức giận, ta và sư huynh vốn không biết.

Nam tử gầy yếu phút chốc cảm thấy áy náy vô cùng, ánh mắt nhìn Lâm Phàm cũng đã thay đổi.

Sao bọn họ có thể không biết, để thắng được trận chiến này ít nhiều là nhờ vị đệ tử vô danh lúc đó. Nếu không kết cục thế nào thật không thể nói trước được.

Lâm Phàm tiêu sái quay đầu:

- Nếu đã như vậy, ta cũng đành tha thứ cho các ngươi.

Và tên đệ tử cao kia ôm luôn lấy bả vai Lâm Phàm, hấn vốn tập võ có lực, ánh mắt trùng trùng như trâu:

- Vị sư đệ này, sư huynh vừa rồi đúng là muốn chém đệ, nhưng đệ đừng để trong lòng. Ta vốn là người nói chuyện có chút thô lỗ.

Lâm Phàm trong lòng thầm nghĩ, tên này cao to như vậy sao đầu óc lại đơn giản thế chứ.

Dù sao hấn đã có tính toán ban đầu. Minh mặc dù có ‘Thân bất tử’ không sợ chết, nhưng bên ngoài thật sự rất nguy hiểm, nếu bị người khác bắt cóc thì sợ là trốn không nổi.

Suy đi tính lại nơi này có vẻ an toàn hơn một chút, mình cũng có thể nghĩ phương pháp trốn ra một cách an toàn.

- Xin hỏi cao danh quý tính của hai vị đại huynh đây là?

Nam nhân gầy yếu tóc dài xoa vai, mặt mũi có chút âm trầm, đáp lại:

- Ta là Âm Tiểu Thiên.

- Ta là Cao Đại Trắng. Sau này chúng ta đều là người một nhà, có chuyện gì cứ tới tìm ta, ta thích nhất là được giúp đỡ người khác.

Quả nhiên tên cũng như người, thật mẹ nó cao to, lại hơi bị ngốc.

Còn nữa, ai là người một nhà, muốn bắt quàng làm họ cũng không phải bắt kiểu này chứ.

Chỉ là với tình hình hiện tại thì hai người này có thể xem như khá thân thiện.

- Ta là Lâm Phàm

Bỗng nhiên, Âm Tiểu Thiên hô lên;

- Đúng rồi, Đại Tráng, người dẫn Lâm sư đệ đi, để ta đi thông báo với sư huynh.

Nóng xong Âm Tiểu Thiên liền nhanh chóng chạy đi.

Lâm Phàm có chút khó hiểu sờ đầu:

- Đại Tráng sư huynh, Âm sư huynh đây là định...?

Cao Đại Tráng vỗ vai Lâm Phàm, khí lực không hề nhỏ, lớn giọng:

- Sư đệ, đệ chính là anh hùng, lập được công lớn, các sư huynh bên trên đều đang tìm đệ đó.

Có mỗi chút chuyện nhỏ gì đâu, còn phải vẽ vờ, Lâm Phàm nói thầm trong lòng.

Cao Đại Tráng dẫn hắn đi qua tầng tầng lớp lớp trạm gác.

Dựa vào kí ức, nơi này cũng không phải là bản bộ của Viêm Hoa tông mà là khi giao chiến với kẻ thù mới lấy làm đại bản doanh tạm thời.

Chẳng qua có việc khiến Lâm Phàm hơi xấu hổ là Cao Đại Tráng quá khoe khoang, gặp ai cũng hô lớn:

- Đây chính là anh hùng đã xử đẹp Cự Thú Chiến Tranh!

Không phải chứ, ai ai cũng dán mắt vào mình. Có điều ánh mắt họ đều lộ rõ sự kính nể.

Lâm Phàm không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương tự đắc. Trước khi trốn ra còn có thể hưởng thụ một phen đãi ngộ dành cho anh hùng cũng là lựa chọn không tồi.

Rất nhanh đã đến đại bản doanh.

Đại bản doanh này không hề giống với cảnh trong phim cổ trang, không hề có trăm ngàn lều trại như trong tưởng tượng.

Đó là các tòa kiến trúc cổ sừng sững, nhất là điện chỉ huy ở chính giữa, vô cùng rộng rãi khí thế, một chút cũng không tầm thường.

- Sư huynh, chính là người này.

Âm Tiểu Thiên xuất hiện, bên người hắn còn có một nam tử đang đánh giá Lâm Phàm:

- Đệ chính là Lâm Phàm?

Nam tử nghi hoặc nhìn đối phương, trong lòng có chút nghi ngờ người này làm sao mà sống sót dưới nòng của ‘Thần Nguyên pháo’ được vậy.

Lâm Phàm lộ vẻ hớn hở:

- Đúng vậy, sư huynh, ta chính là Lâm Phàm.

- Đệ làm sao mà sống sót được hay vậy?

Lâm Phàm vốn đã sớm nghĩ ra lý do lấp liếm, liền thoải phồng sự việc:

- Sư huynh, huynh không biết đâu, tình hình chiến trường ngày đó thực sự rất khốc liệt, Lã Khải Minh sư huynh vốn định dùng thân mình để hủy diệt con cự thú kia. Không ngờ huynh ấy bị người ta chém cho một đao, hoàn toàn không thể cử động được. Vì vậy đệ đây không hề do dự, ôm cái thứ đó lao thẳng về phía cự thú. Đúng lúc ‘Thần Nguyên pháo’ phát nổ đệ liền vất chân lên chạy, sau đó liền không biết gì nữa. Khi đệ tỉnh lại đã không biết bị thổi bay đến đâu rồi, chỉ đáng tiếc là quần áo trên người đều không còn.

Nam tử có chút mơ hồ, còn có thể có chuyện như thế này sao?

‘Thần Nguyên pháo’ kia chính là pháp bảo công kích trung phẩm cấp Huyền giai, được nạp một lượng lớn ‘Nguyên tinh’ có thể phát ra sức bạo kích vô cùng khủng bố. Dù cho là tu vi Tồi Thế tầng 9, sắp trở thành cường giả Địa Cương cảnh cũng không là gì trước pháo.

Cuối cùng, hắn cũng nghĩ không ra tình huống này là thế nào, chỉ có thể đổ cho vận may vậy.

- Tốt, rất tốt, Viêm Hoa tông có đệ tử như đệ còn lo gì không giữ được gia tông - Nam tử vui vẻ vỗ vai Lâm Phàm - Lâm sư đệ, công lao này của đệ sư

huynh sẽ ghi nhớ, đợi đánh nhau xong trở về phái, sẽ dựa vào công lao mà ban thưởng. Âm sư đệ, mau dẫn Lâm sư đệ đi nghỉ ngơi.

- Vâng, sư huynh. - Âm Tiểu Thiên gật đầu, cười nói - Lâm sư đệ đi thôi, ta dẫn đệ đi thay quần áo.

Lâm Phàm thấy có chút không đỡ được.

Ông đây lập công lao lớn như vậy, chỉ một câu là xong?

Đã nói là anh hùng cơ mà.

Đột ngột, không có tiền đồ, quả nhiên không có chút tiền đồ nào. Ra ngoài chạy loạn có khi còn tốt hơn nơi này.

Lâm Phàm hơi bị thất vọng, vốn dĩ cho rằng có thể đi tới cảnh giới nhân sinh rồi, không ngờ lại như vậy.

Trên đường.

- Âm sư huynh, vị sư huynh vừa rồi là ai vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Âm Tiểu Thiên sùng bái đáp:

- Vị kia là Phương Kinh sư huynh. Nhập tông hai năm đã trở thành Tội Thê tầng 9, đã đạp nửa chân lên cấp cường giả Địa Cương cảnh. - Sau đó có chút ngượng ngùng nói - Ta và Đại Tráng đều nhập tông được ba năm, bây giờ mới chỉ là Tội Thê tầng 6, cũng không biết bao giờ mới có thể trở thành cường giả như Phương sư huynh đây.

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, mất hai năm mới chỉ là Tội Thê tầng 9, nếu là mình sớm đã vô địch thiên hạ.

Dù sao cũng tốt, ông đây bây giờ là người có bàn tay vàng, trở thành cường giả còn khó sao.

Cao Đại Tráng cười ngây ngô:

- Với năng lực của Lâm sư đệ, nhất định cũng sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mình khác gì Autohack

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Lâm sư đệ, trước mắt cứ ở tạm nơi này, quần áo ở trong ngăn tủ.

Âm Tiểu Thiên vẫn còn cảm thấy áy náy với Lâm Phàm vì lúc trước nghi ngờ sư đệ là nội gián. Chính đệ ấy là người đã liều mạng trong trận cự thú tàn phá mà bản thân lại suy nghĩ như thế, càng nghĩ càng xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lâm Phàm nhìn căn phòng trước mặt thấy khá là vừa ý, rồi hỏi:

- Hai vị sư huynh chuẩn bị đi đâu vậy?

Âm Tiểu Thiên đáp:

- Hôm nay ta và Đại Tráng có phiên trực, lát nữa còn phải quay lại vị trí. Ngày mai chúng ta lại đến tìm sư đệ trò chuyện.

Nói xong liền quay người rời khỏi.

Lâm Phàm hiện tại còn rất nhiều chuyện chưa làm rõ, cũng muốn yên tĩnh một mình.

- Hai vị sư huynh đi thông thả.

Lâm Phàm cười vẫy vẫy tay.

Âm Tiểu Thiên và Cai Đại Trắng cùng quay người, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ còn có chuyện gì sao?

- A? - Lâm Phàm ngăn người, mình làm gì có chuyện gì đâu, lập tức nhanh trí đáp - Không có gì đâu, hai vị sư huynh cứ đi đi.

- Lâm sư đệ nghỉ ngơi tỉnh dưỡng đi.

Địch mỵ, nói “đi thông thả” thì chính là bảo các người lượn đi cho nhanh còn gì, vậy mà lại nghĩ mình còn có chuyện, thật không biết làm sao.

Trở về phòng, hắn thấy nơi này mặc dù đơn giản nhưng khá sạch sẽ. Tiếp đó liền nhanh chóng cởi bỏ mảnh khổ đụp xuống, thay bộ trang phục khác.

Đi qua đi lại với phong cách này hắn là sẽ rất tổn hại đến hào quang của bản thân.

Không nghĩ nhiều nữa, phải nhanh chóng xem xem bàn tay vàng còn có tác dụng thần kì gì.

Hệ thống xuất hiện, không có phản ứng gì.

Chọc chọc bàn tay vàng, con mẹ nó vẫn không có phản ứng.

Tâm trí vừa chuyển động, bảng điều khiển ở trong đầu liền xuất ra một màn hình.

“Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tội Thể tầng 2 (+)

Điểm khổ tu: 150

Điểm tích lũy: 30

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Số liệu trên bảng điều khiển đã có nhiều thay đổi lớn, so với trước đây còn xuất hiện thêm hai phân loại là thiên phú và bảo rương.

“Thân bất tử” thì hắn vốn đã rõ, khỏi cần giải thích, nhưng mà mục rút thưởng này có lẽ là dùng điểm tích lũy đổi lấy.

Lúc trước đã tự rút được thưởng cấp vĩnh hằng, xem ra khá là may mắn. Tuy nhiên hiện tại thì trong hệ thống rút thưởng không có cái cấp vĩnh hằng nào, chắc còn cần phải tiếp tục nỗ lực.

Còn điểm khổ tu này quả khiến người khác khó hiểu, cũng không thể để bản thân suốt ngày bị chém chết được, hắn là phải có cách khác.

Đình! Đình! Đình!

Tiếng chuông lớn vang đến. Âm sắc ấy cao vút, rung động cả tâm linh như có ý cảnh cáo.

Lâm Phàm kết hợp với kí ức gốc, đột nhiên hiểu ra.

Đây là tiếng chuông đặc thù của Viêm Hoa tông, cho dù đang ở trong phái hay ở ngoài chiến trường, cứ đến đúng thời khắc thì vang lên.

Mục đích của tiếng chuông chính là để nhắc nhở các đệ tử cần nỗ lực tu luyện, tăng cường thực lực bản thân. Thân cường thì tông mới mạnh, đây chính là tôn chỉ của Viêm Hoa tông.

- Đúng rồi, chỉ cần là đệ tử của Viêm Hoa tông, lúc nhập môn đều sẽ được tu luyện một môn công pháp.

“Luyện Thể quyết” - Lâm Phàm tìm một lượt ở trong đầu mới thấy môn công pháp này.

Không cần biết là đệ tử ở cấp bậc nào, nhập môn đều cần phải tu Luyện Thể quyết.

Cảnh giới của Tội Thể tông cộng chia làm chín tầng. Mỗi tầng tuy không có quá nhiều khác biệt nhưng lại có thể khiến cơ thể càng ngày càng cường tráng. Đến cuối cùng các loại cơ quan như xương cốt, tủy, nội tạng đều trở thành bất diệt, đánh đâu thắng đó.

Đương nhiên đây chỉ là cách nói khoa trương. Đúng ra thì vẫn chưa có ai tu luyện được đến cảnh giới đao thương bất nhập này. Nhưng nhiều người đã có thể rèn đúc cơ thể đến mức cực hạn chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cảnh giới.

Theo như ghi chép, mỗi ngưỡng gồm ba tầng, muốn tu luyện đến Tội Thể cửu trọng cần phải trả một cái giá cực lớn.

- Địch mọ, đến cái thế giới này lại chỉ có mỗi một môn pháp để tu luyện, quả là rẻ rách. Giá mà rút thưởng được công pháp tuyệt thế thì mới sướng chứ.

Lâm Phàm ngằm rửa trong lòng.

- Thôi bỏ đi, thử một lần xem sao, nếu tốc độ tu luyện quá chậm thì tự sát luôn, tự sát được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Theo như hắn biết thì tình huống hiện tại không an toàn. Bọn họ đang phải đối mặt với sự xâm chiếm của Nhật Chiêu tông. Theo trí nhớ thì tông môn này nằm gần Viêm Hoa, đất đai ít, tài nguyên cũng không dồi dào, nhưng lại rất nhiều người tài, thực lực tông môn gần như vượt hẳn Viêm Hoa tông. Bởi vậy Nhật Chiêu tông mới muốn xâm chiếm Viêm Hoa tông nhằm tranh đoạt lãnh thổ và tài nguyên.

Nhưng cả triệu đệ tử Viêm Hoa tông sao có thể chịu bị khuất phục. Cái khác thì không biết nhưng chết thì chắc chắn không sợ. Lúc này họ tạm gác lại các cuộc nội chiến, toàn bộ lực lượng đồng lòng đối phó với Nhật Chiêu tông.

“Trời ạ, xuyên không đến đây đã chẳng được thân phận tốt đẹp gì, lại còn đầy áp lực.” Lâm Phàm nghĩ.

Phải tu luyện!

Chuyển hóa công pháp.

Trong tức khắc, thân thể hắn sinh ra kết nối với không khí. Một sự rung động mạnh lan truyền trong không khí, giống như những ngọn sóng sinh ra khi ném tảng đá vào trong nước, mãi vào thân thể hắn.

Dồn nén cộng hưởng lại.

Từ khi có ‘Thân bất tử’ hắn đã không còn cảm nhận được nỗi đau. Nhưng dựa theo trí nhớ, sự đau đớn phi thường khi tu luyện rất khó chịu đựng. Bởi vậy rất nhiều người đã không kiên trì được, chỉ có thể từng bước chậm rãi tu luyện.

Đột nhiên xảy ra một chuyện khiến Lâm Phàm ngạc nhiên.

“Điểm khổ tu +1

Điểm khổ tu +1

...”

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc như phát hiện một châu lục mới. Ban đầu hắn còn không dám tin, sau đó liên hưng phấn tốt độ.

- Vãi đạn!

- Thì ra là cách này, nếu như cứ phải bị chém chết mới tăng điểm khổ tu thì không biết phải đến bao giờ mới tu luyện được đến cảnh giới cao nhất. Hóa ra mấu chốt chính là tự tu luyện, thật là phê như con tê tê.

Một thời gian sau.

Lâm Phàm ngừng tu luyện.

Kiểm tra điểm khổ tu đã đạt tới 3750 điểm.

Tăng điểm, phải tăng thêm điểm.

Lập tức nhấn kí hiệu (+).

Vụt!

Có cảm giác kì lạ chạy khắp cơ thể, hắn kiểm tra bảng điều khiển thì phát hiện tu vi đã thay đổi.

“Tu vi: Tội Thể tăng 3 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Lần trước lên một cấp cảnh giới chỉ cần một trăm điểm khổ tu. Không ngờ rằng tăng lên tăng 3 tiêu hao mất 2000 điểm, sự chênh lệch này quả là lớn.

Dẫu vậy cũng đủ khiến Lâm Phàm mãn nguyện, những người khác phải mất vài tháng mới lên được một cấp cảnh giới. Mình chỉ mất vốn vẹn một canh giờ đã luyện được, sợ chưa.

Dưới tầng 3 là một hạn ngưỡng, sau tầng 3 là đến lúc xuất hiện chuyển biến, cơ thể sẽ dần dần rắn rỏi cứng cáp như đá.

Nếu muốn vượt qua tầng 3 lên tầng 4 cần phải có ý chí kiên định, bởi lẽ nỗi đau đớn này không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Sau khi phát hiện bí mật nhỏ này, Lâm Phàm sao có thể chần chừ được nữa, lập tức điên cuồng tu luyện.

Thực lực cường hãn rồi mới có thể tự do phiêu bạt, nếu chỉ dựa vào mỗi ‘Thân bất tử’ thì có ích gì mấy.

Tu luyện!

Đến khi mặt trời lặn Lâm Phàm mới mở to mắt.

“Điểm khổ tu: 5750.”

Tăng điểm.

Tay vừa di chuyển.

“Tu vi: Tội Thê tầng 4 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Tức khắc tầng 3 lên tầng 4 ấy, cơ thể hắn đã xuất hiện những thay đổi cực lớn. Làn da nhẵn nhụi trở nên thô ráp, mọc lên từng mảng vảy sắc bén. Hắn lấy tay chọt thử liền thấy cứng cáp vô cùng. Sau đó những mảng vảy từ từ ẩn xuống dưới da, làn da thô ráp lại trở nên nhẵn nhụi như ban đầu.

- Không phải là từ tầng 3 lên tầng 4 sẽ có một quả bói sao? Quả của ông đâu rồi?

Lâm Phàm gặp tình huống này không khỏi phá lên cười, đêch cù còn chơi cái mẹ gì nữa, bố mày rõ ràng là đang chơi ăn gian, còn cho người khác sống nữa không?

Tốc độ đạt đến cảnh giới nhân sinh đã nhanh hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ta chỉ không tin mà thôi

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Có được bàn tay vàng này mà còn không nắm chặt lấy thì đúng là trời không dung đất không tha.

Huống hồ tình huống hiện tại cũng không an toàn. Nếu lại gặp tình huống oánh nhau, tuy rằng bất tử thật nhưng lỡ cứ để người ta chém hoài thì cũng khiến hắn băn khoăn không ít.

Vậy nên hắn tu luyện, điên cuồng tu luyện đến rạng sáng!

Lâm Phàm mở mắt, cảm thấy có tí khó nuốt, đầu óc mê mê mang mang. Việc tu luyện hao phí quá nhiều tinh lực của hắn, hơn nữa thực lực của bản thân hắn còn chưa mạnh mẽ đến mức có thể không màng nghỉ ngơi.

Chỉ ít thì hiện tại hắn vẫn chỉ là người trần mắt thịt.

Tính toán sơ qua một chút, một phút đồng hồ có thể tăng ba mươi điểm khổ tu, vậy là một giờ tăng một ngàn tám trăm điểm.

Nhìn lại bảng hiển thị một chút, điểm khổ tu: 7150.

Tu luyện đã được ba giờ.

Nhìn sắc trời, bên ngoài đêm khuya tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng là kêu không thôi.

Muốn tiện tăng thực lực lên một chút nhưng điểm khổ tu không đủ để tăng lên nữa.

Ngày hôm sau.

Bang! Bang!

Tiếng đập cửa vang lên, đồng hồ sinh học của Lâm Phàm còn chưa thích ứng kịp, hồi xưa thì cứ phải đến giữa trưa hắn mới thèm mở mắt.

- Chết tiệt, mới sáng sớm thằng mẹ nào đã gõ cửa. - Lâm Phàm đẩy cửa ra, tức khắc ấy còn chưa kịp phản ứng đã thấy hoa cả mắt. Một thân thể mập mạp nhào đến ôm chặt lấy hắn.

- Lâm sư đệ, đệ còn sống thật!?

Lã Khải Minh kích động trào nước mắt. Sự tình diễn ra ở trận chiến hôm ấy hắn chứng kiến rõ mồn một. Lúc trận đấu kết thúc thì hắn được đưa đi trị liệu, nhưng vẫn cố nhịn đau, kể kỷ tích của Lâm Phàm lại cho người khác nghe, một lòng mong bọn họ tìm được thi thể Lâm Phàm.

Sau đó được nghe có người nói Lâm Phàm đã quay về, lại vẫn toàn vẹn như lúc ban đầu, hắn hưng phấn đến độ chỉ hận không thể ngay lập tức đi tìm đối phương. Nhưng thương thế trên người hắn không cho phép hắn tùy tiện rời giường. Trải qua một đêm hồi phục, thân thể dần khá hơn hắn mới không thể chờ được mà chạy đến đây.

- Đệ đệ cái củ kẹc!

Lâm Phàm điên tiết chửi thề, cái tên béo này làm gì thế không biết, ông mày dẻo thích đàn ông. Hắn vốn định giãy dụa thoát ra, không ngờ cánh tay của tên béo này cứng như gong kim sắt, ôm hắn chặt cứng.

Lâm Phàm tỏ vẻ bình tĩnh:

- Lã sư huynh, không ngờ huynh vẫn còn sống.

Khuôn mặt béo tròn của Lã Khải Minh đỏ bừng, hưng phấn thuật lại:

- Ta vốn tưởng ta không có được nữa rồi. Nhưng Lâm sư đệ từng dặn dò ta nhất định phải sống thay phần của đệ nữa. Ta liền thề, ta không thể chết được, nhất định phải kiên cường. Gặp lại được Lâm sư đệ ta vui quá đi mất.

Khụ khụ!

Đúng lúc này, có tiếng nói vang lên ngoài cửa:

- Có phải chúng ta đến không đúng lúc rồi hay không?

Âm Tiểu Thiên đứng ở ngoài cửa, mắt vẫn liếc trộm hai người đang ôm nhau, lại chuyển tầm mắt qua nhìn nhìn Cao Đại Tráng, cảm thấy bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều.

Cao Đại Tráng ngây ngốc gãi đầu:

- Lâm sư đệ thực rất được lòng người khác, giống hệt ta.

Lã Khải Minh lúc này mới phát hiện ra chính mình đã quá kích động, sau đó mới chịu buông Lâm Phàm ra:

- Để hai vị sư huynh chê cười rồi, ta nhìn thấy Lâm sư đệ nên mừng quá.

Lâm Phàm thở ra một hơi, người này đúng là quá nhiệt tình, nhiệt tình đến phát khiếp.

- Hai vị sư huynh tìm đến đây sớm như vậy, có chuyện gì sao?

- Lâm sư đệ, chúng ta tới tìm đệ nhau cùng đi nhà ăn, sau đó cùng đi đến trường luyện võ. - Âm Tiểu Thiên nói.

Cao Đại Tráng cười ngây ngô:

- Lâm sư đệ còn không mau mau đi, nếu đi muộn quá là không còn gì ăn đâu.

Tính đến thời điểm này hắn đến đây mới được ba ngày. Trước nay hắn vốn chỉ là một tên độc thân bị người ta chê cười, không nghĩ giờ lại được yêu mến đến thế. Sáng dậy còn có người gọi đi ăn cơm, cảm giác này cũng không tồi.

Sau đấy hắn liền đi rửa mặt.

- Ba vị sư huynh, chúng ta đi thôi.

Dùng bữa ở nhà ăn xong, bốn người đến trường luyện võ. Tuy rằng hiện giờ đang giao chiến, nhưng tu luyện lại là việc không có ai lơ là một chút nào.

- Âm sư huynh, bước đầu nhập môn đều phải tu luyện ‘Luyện Thể quyết’ sao? - Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Âm Tiểu Thiên đáp lời:

- ‘Luyện Thể quyết’ là công pháp cơ bản trong quá trình tu luyện Tội Thể của Viêm Hoa tông, có tác dụng rèn rũa cơ thể để đạt đến Tội Thể tầng 9, chuẩn bị cho thời điểm bước vào Địa Cung cảnh. Đến khi nhập Địa Cung cảnh rồi, thì sẽ sản sinh ra nguyên lực giúp tu luyện được những công pháp không thuộc về người phạm nữa.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy khi còn là Tội Thể thì có thể tu luyện những công pháp gì?

- Có thể tu luyện công pháp Nhân giai, đây là môn pháp có thể luyện khi chưa sản sinh ra nguyên lực. Còn những công pháp trên cấp Nhân giai thì phải có nguyên lực mới thúc đẩy được. – Âm Tiểu Thiên giải thích.

Rất nhanh đã đến trường luyện võ.

Đương lúc vừa đặt chân đến trường luyện võ, Lâm Phàm có chút không đành lòng nhìn thẳng tình huống đang diễn ra trước mắt.

Tàn độc, thật sự quá tàn độc.

Vết máu loang lổ khắp nơi. Người thì đứng im cho người khác dùng gậy gỗ, gậy sắt nện liên tiếp vào thân. Người thì tay cầm dây thừng chống đỡ công kích liên tục của đạn đá.

Đừng tưởng rằng người ta đang tự ngược đãi, thực chất là đang tu luyện.

Phương pháp mài dũa thân thể thì có rất nhiều. Cách thứ nhất là ngoan ngoãn tu ‘Luyện thể quyết’, dùng biện pháp cộng hưởng để dồn nén thân thể.

Còn một cách nữa chính là dựa vào ngoại lực cùng lúc với sử dụng ‘Luyện thể quyết’, tiến hành mài dũa thân thể với cường độ cao, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Cái cảm giác tra tấn này người bình thường không chịu được bao lâu là sẽ ngừng lại ngay. Còn nếu cứ cố quá thì sẽ dễ quá cố.

- Lâm sư đệ, tu luyện thôi. – Lã Khải Minh nói. Để tăng cường thực lực của bản thân, Lã Khải Minh cũng thuộc dạng liều.

- Được. - Lâm Phàm cười nói, hắn cũng muốn thể hiện. Mặc dù trong lòng vẫn còn hoài nghi, chẳng lẽ mấy biện pháp này thật sự có thể đề cao tốc độ tu luyện?

Âm Tiểu Thiên thì lại không lựa chọn tu luyện theo loại phương pháp này, có vẻ như thấy thương cho cơ thể bản thân. Còn Cao Đại Tráng thì cười luôn á, để lộ ra thân thể cường tráng.

- Nào, đánh ta đi. - Cao Đại Tráng hít sâu một hơi, sắc mặt nghẹn đỏ bừng, cơ bắp sau lưng cuộn lên từng khối, cảm giác kích thích khôn tả.

Âm Tiểu Thiên cảm gậy sắt đánh mạnh vào lưng Cao Đại Tráng, mà Cao Đại Tráng bình thường vốn luôn tỏ vẻ ngốc nghếch lúc tu luyện lại rất nghiêm túc, cẩn thận.

Hắn chôn chặt cảm giác đau đớn, không may mắn biểu hiện ra ngoài.

Dưới sự trợ giúp của ngoại lực, hắn vận chuyển công pháp, cơ thể dần dần chuyển sang sắc đỏ như bị lửa nóng đốt cháy. Dòng máu trong cơ thể hắn sôi lên hừng hực, chuyển hóa thành từng luồng năng lượng huyền diệu, phân tán đến từng thớ da tác thịt.

Có thể thấy hắn đã luyện cốt đến cảnh giới rất cao.

Lâm Phàm nhìn quanh quất, cảm thấy mình hẳn là có thể thử một lần, xem xem chịu đựng được hay không.

- Người chính là Lâm Phàm? Kẻ đã tiêu diệt Cự Thú Chiến Tranh? – Đúng lúc này sau lưng có tiếng nói vang lên.

Lâm Phàm quay đầu, phát hiện một nam tử cỡi trần đi về phía mình. Trên người hắn thâm tím đầy mình, hiển nhiên cũng là kẻ mạnh.

- Đúng vậy, chính là ta. - Lâm Phàm tự hào đáp, xem ra gặp được người hâm mộ rồi.

Nam tử kia nhìn một lượt trên xuống dưới, đánh giá một phen rồi lắc đầu:

- Nhìn tu vi cùng đáng người, Trương Long ta đây không tin.

Lâm Phàm khó chịu trong lòng. Ông này không quản khó nhọc làm nên đại sự mà có người dám không tin, thế thì khác gì xúc phạm nhân phẩm đâu.

- Vậy người muốn thế nào mới chịu tin? - Lâm Phàm thấy cần phải chứng minh mới được.

Trương Long nói:

- Ta chỉ là không tin mà thôi. - Sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lâm Phàm bị xoay như chong chóng. Theo trình tự mà nói đáng lẽ nên thể hiện ra tí năng lực, khiến cho tên này tâm phục khẩu phục. Nhưng cái tên này chả tỏ vẻ gì khác, nói mỗi mấy câu đã xoay người đi luôn.

- Trương Long, người có ý gì? Chẳng nhẽ người nghi ngờ Lâm sư đệ? – Lã Khải Minh sao có thể nhận được, tận mắt hắn chứng kiến Lâm sư đệ không màng sống chết hủy diệt Cự Thú Chiến Tranh.

- Lã Khải Minh, người muốn gì? Ta nghi ngờ thì làm sao? Trước kia hắn nhát như chuột, bây giờ bảo Cự Thú Chiến Tranh là do một tay hắn tiêu diệt, đánh chết ta cũng không tin. - Trương Long khinh thường.

- Người... - Lã Khải Minh cùng Trương Long rơi vào thế giằng co, nhất thời không ai biết phải nói gì.

Nhưng đột nhiên, từng tiếng hò hét vang lên:

- Đuýtttt, đệ tử này là ai? Mạnh quá đi mất.

- Cường độ này thân thể có mạnh hơn cũng không chống đỡ được.

Lại thêm tiếng nổ đùng đoàng.

Lã Khải Minh cùng Trương Long cùng qua bên đó xem. Và vừa nhìn thấy liền sửng người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lây lan đến tất cả mọi người

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Lâm Phàm hai tay cầm dây thừng, đầu dây thừng còn lại nối với một khối đá lớn hình tròn. Mỗi lần kéo dây thừng, sau đó buông tay ra, lưng sẽ bị tảng đá kia đập liên tục.

Cũng không bao nhiêu người nguyện ý ném thử phương thức tra tấn này, bởi vì lực sát thương của nó quá lớn. Dù cho đã thử thì tuyệt đối cũng chẳng chịu được bao lâu.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, đây có là vấn đề gì?

Một chút cũng không đau.

Kèm theo tu luyện ‘Luyện Thể quyết’ khiến điểm khổ tu tăng một cách đáng sợ.

“Điểm khổ tu +5.

...”

So với tu luyện bình thường đã tăng nhanh gấp 5 lần.

Máu nóng sôi trào, thân thể hắn giống như một miếng sắt được nung nóng đỏ, tỏa ra từng đợt khói trắng.

Các đệ tử chung quanh đều đã há hốc mồm.

- Tên này là ai? Tàn bạo quá đi mất.

- Đá đập liên tục vào người sinh ra cộng hưởng, so với tu luyện bình thường còn phải mạnh hơn gấp mười lần. Hơn nữa nếu như có xảy ra sơ suất lực phù

ngũ tạng sẽ bị phá vỡ, chưa phải là Tội Thể tầng 6 trở lên căn bản chả có ai dám tiếp tục.

- Như thế này là đã kéo bao nhiêu lần rồi.

- Đúng thật là không muốn sống nữa, dù có là các sư huynh có Tội Thể tầng 6 đi nữa cũng tuyệt đối không có khả năng liên tục kéo thả như vậy. Mỗi một lần đều cần phải có thời gian bình ổn lại huyết khí sôi trào trong cơ thể. Làm giống như hần đầu khác nào đòi mạng.

Nghe tiếng các đệ tử chung quanh tán phục, khò nói cũng biết trong lòng Lâm Phàm có bao nhiêu thích thú. Hơn nữa tốc độ tăng của điểm khổ tu có chút ngoài mong đợi, so với tu luyện bình thường phải nói là đã được đẩy nhanh rất nhiều.

Đối với người khác đây là hình thức tra tấn không thể nhẫn nhịn. Nhưng đối với Lâm Phàm, có được ‘Thân bất tử’, hần chẳng thấy đau đớn tẹo nào, chỉ cảm thấy sau lưng một mảnh ẩm ướt, chắc là đổ máu rồi.

Giờ đây cả người Lâm Phàm đỏ bừng bừng, hần há miệng thở ra một hơi khói trắng nồng đậm.

Điểm khổ tu: 8000.

Lâm Phàm không hề do dự, trực tiếp cộng điểm.

Tu vi: Tội Thể tầng 5.

Một lượng sức mạnh huyền diệu trong cơ thể hần bạo phát.

Ầm!

Gân guốc trên cánh tay hần nổi lên như rắn rết, dữ tợn không gì sánh được. Âm thanh nổ tung vang lên, thân thể hần phình to hơn hần so với ban đầu.

Cánh tay hần thì càng thêm thô kệch.

Thân thể cũng cao thêm rất nhiều.

- Vị đệ tử này rốt cuộc là ai? Có thể tu luyện đột phá đến Tội Thể tầng 5, xương cốt cũng thay đổi.

- Mạnh quá, rốt cuộc là ai vậy chứ?

- Ta vừa nghe nói, hần có vẻ như chính là đệ tử ngày hôm qua trên chiến trường cho Cự Thú Chiến Tranh đi bán muối.

- Là hần!

Các đệ tử đang tu luyện chung quanh hai mắt nhìn nhau không dám tin, sau đó toàn bộ lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Bọn họ không ngờ lại có thể gặp được người uy mãnh như thế này.

Trương Long nhìn đến chết lặng, hần tròn tròn mắt, trong nội tâm nảy lên một loại cảm xúc xấu hổ.

Mình vừa nãy nói với người ta cái gì?

Không tin người ta?

Nhát như chuột?

Chết tiệt, kẻ dám tu luyện như vậy hần căn bản còn chả gặp được mấy, đã thế cường độ như này hần càng chưa thấy bao giờ.

Phương thức tu luyện này đem lại đau đớn mà con người ta khó có thể chịu đựng được. Nhưng cái người trước mắt này, mặt đã không đổi sắc, thậm chí lại còn có chút hưng phấn. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Quá mức điên cuồng.

Cao Đại Tráng dừng việc tu luyện của mình lại, ngẩng ngốc nhìn theo Lâm Phàm, tiếp đó nói quá:

- Lâm sư đệ thật là mạnh đó, ta cũng không dám tu luyện như vậy.

Âm Tiểu Thiên cảm thán:

- Không ngờ ý chí của Lâm sư đệ lại mạnh mẽ đến vậy. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e là ta cũng có chút hoài nghi Lâm sư đệ.

Lã Khải Minh nhìn sau lưng Lâm Phàm đã loang lổ vết máu, trong phút chốc liền tròn trĩnh mắt nhìn Trương Long:

- Nhất như chuột mà người nói đây. Nói thử ta nghe, người dám tu luyện như vậy không?

Tu vi của Trương Long đã đạt đến Tội Thể tầng 6, hắn cũng rất lao tâm khổ lực tu luyện. Muốn tu luyện như vậy, hắn thật sự không dám. Mỗi lần uỳnh một cú, cảm giác như thịt nát xương tan, đau đớn đến thực khó có thể chịu đựng.

Mà người trước mắt hắn đã chịu phải không dưới một trăm cú như vậy, đã chịu đựng thống khổ tới cỡ nào.

- Ta... Ta...- Trương Long nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hắn thật sự bị dọa hết hồn. Đồng thời sâu trong ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Phàm không còn điểm khinh thường như trước, thay vào đó là bội phục.

Lã Khải Minh không để ý Trương Long, mà là vội vàng hô:

- Lâm sư đệ mau dừng lại đi, cứ tiếp tục đệ sẽ không chịu nổi nữa đâu.

Lâm Phàm mở miệng, thở ra một làn khí trắng:

- Lã sư huynh, không có vấn đề gì. Nếu chút đau ấy cũng không chịu nổi thì còn nói gì đến chuyện bảo vệ gia quyến, tông môn. Không muốn bị kẻ khác giết chỉ có liều mạng tu luyện, nam nhi phải biết tự dựa vào sức mình. Bây giờ đổ nhiều máu, sau này mới không khiến người khác rơi lệ.

Ông đây phóng đại một chút là đám người các người lại chà đạp sát đất.

Đau đớn là cái gì?

Ông đây cũng rất muốn cảm thụ đau đớn một chút.

Đáng tiếc, hắn không có cơ hội này.

Àm!

Đá lớn đập rầm rầm vào xác thịt hắn, tạo ra âm thanh chấn động đến tận tâm can.

Trưởng luyện võ một mảnh im lặng.

Tất cả đệ tử đều bị mấy lời nói của Lâm Phàm làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ từ tông môn đến nơi xa xôi này là vì cái gì?

Khẳng định là muốn bảo vệ tông môn, bảo vệ lãnh thổ.

Các đệ tử chung quanh không thể nhịn được nữa bèn cất lời:

- Lâm sư huynh nói chí phải, không hổ là bậc anh hùng.

- Liều mạng cố gắng tu luyện, chút đau đớn kia có tính là gì?

Một gã đệ tử trực tiếp lên nắm dây thừng, cũng muốn cho đá lớn đâm rầm vào. Nhưng chỉ mới một chút gã ta đã học máu, người bay sang một bên.

Một đệ tử khác thẳng bước đến:

- Vị sư đệ này, không sao chứ?

- Không sao, đúng là còn gắng gượng quá. Sư huynh, chúng ta hai người một tổ, cùng nhau tu luyện đi?

- Được.

Cao Đại Tráng nói:

- Lâm sư đệ nói cũng được đó, Đại Tráng cũng muốn nỗ lực tu luyện. Sư đệ, đánh đi.

- Được.

Lã Khải Minh cũng sôi trào nhiệt huyết, không nói thêm gì nữa, trực tiếp tiến hành tu luyện. Hắn không ngờ Lâm sư đệ lại có hùng tâm tráng khí như vậy, cũng không thể để mình tụt lại phía sau được.

Trương Long hổ thẹn vạn phần, nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, xin lỗi, sư huynh hiểu lầm đệ rồi.

Lâm Phàm phun một hơi khói trắng, lộ ý cười:

- Sư huynh nói gì vậy chứ, đều là đệ tử Viêm Hoa tông, tất nhiên phải giúp đỡ nhau rồi.

Trương Long bấy giờ ngậy ngấn cả người. Hắn không ngờ Lâm sư đệ chịu nhiều tra tấn của việc tu luyện vậy mà còn cười được với mình. Như vậy nhất định là cố nén đau đớn, cười cho mình an tâm, để mình không cắn rứt trong lòng.

Sau khi nghĩ đến đây, Trương Long cảm thấy thật muốn rơi lệ. Minh nói Lâm sư đệ như vậy mà không ngờ Lâm sư đệ lại còn suy nghĩ cho mình.

Thật quá là cảm động.

- Lâm sư đệ, ta... - Trương Long không biết nên nói gì, cuối cùng xoay người rồi đi, hắn cũng muốn liều mạng đi tu luyện.

Lâm Phàm mà biết ý nghĩ hiện tại của Trương Long chắc chắn sẽ cười thề loạn lên.

Sư huynh, mi nghĩ con mẹ nó nhiều quá rồi đó.

Ông cười như thế này chẳng qua chỉ định giả vờ pro, tỏ vẻ tu luyện rất thoải mái thôi mà.

Sao vào mắt mi lại biến thành ý khác thế.

Sáng hôm ấy.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong trường luyện võ.

Mọi khi chuyện như vậy cũng rất bình thường. Nhưng hôm nay điểm không bình thường chính là chẳng có đệ tử nào bỏ về sớm cả.

Điều này làm cho một vài đệ tử đi ngang về mặt mù mịt: cái này éo hợp lý tí nào.

Đám người này sao tự nhiên đánh đến hăng tiết vệt như vậy?

Không dùng tu luyện được nữa luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phân tích một chút là ổn

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

- Ôi đệ, chịu không nổi nữa rồi.

Tuy rằng Lâm Phàm không có cảm giác đau, nhưng cũng có thể cảm giác được thân thể này có gì đó không ổn lắm.

Crack một tiếng.

Xương cổ phía sau lưng dường như đã nứt ra, không chống đỡ nổi cường độ luyện tập như vậy.

Phụt!

Hắn phun một búng máu.

Phổi hồng rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm tái nhợt, đây là dấu hiệu thân thể bị trọng thương. Với tu vi Tội Thể tầng 5 của hắn hiện tại sao chịu nổi tra tấn như thế này.

Chậm lại, nhất định phải chậm lại.

Bây giờ hắn muốn tự sát. Nhưng hiện trường đông người xem như vậy, phải tìm địa điểm khác hợp lý hơn.

- Lâm sư đệ, đệ không việc gì chứ? – Lã Khải Minh lập tức đến bên cạnh Lâm Phàm, một tay đỡ Lâm Phàm, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có việc gì. Máu trong người cuộn trào lên hơi mạnh quá nên phun có một ngụm máu nhỏ. Ta về trước nghỉ ngơi một chút, các sư huynh cứ tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh vẫn không yên tâm:

- Thật sự không sao sao?

Lâm Phàm sắc mặt nghiêm túc:

- Không có việc gì. Với trạng thái hiện tại của ta một quyền có thể đánh chết một con trâu, huynh có tin không?

Không đợi Lã Khải Minh nói thêm gì, Lâm Phàm tức tốc rời khỏi sân tập.

Hắn thật sự sợ bản thân không chịu nổi mà bị rong huyết luôn, đến lúc đó thì có mà toi con mẹ nó com.

Âm Tiểu Thiên nhìn theo lưng Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chắc chắn là không sao chứ?

Cao Đại Tráng đang tu luyện thì dừng lại:

- Lâm sư đệ quá là lợi hại, chịu đựng được lâu như vậy, xem ra đã tu luyện ‘Luyện Thể Quyết’ đến cảnh giới cao nhất rồi.

Trong phòng,

Lâm Phàm vừa vào phòng đã không nhận được ho khò khè rồi nôn ra một búng máu tươi.

- Mẹ nó chứ, không chỉ phổi hồng mà cả gan cũng nát luôn. Đúng như bọn họ nói, phương thức tu luyện kiểu này ai mà kiên trì trụ vững được. Chấn động mạnh như vậy mà không bị làm sao thì mới là lạ.

Trong tình huống này hắn đã trọng thương, từ từ khôi phục thì quý biết được lúc nào mới khỏi.

Hắn cảm trường kiếm bên cạnh, không chút do dự cắt một đường lên cổ, máu liền phun trào.

“Ừ” một tiếng, BGM tự chêm âm thanh, và thân thể hắn ngã xuống cái ầm.

“Điểm khô tu +10”

Mười giây sau, Lâm Phàm mở mắt, cử động thân thể, xương cốt kêu răng rắc, không có vấn đề gì cả.

Hắn đã phục hồi hoàn toàn, không có tí dờ chứng gì.

Nhìn lại điểm khô tu đã đạt đến 1265 điểm.

Hôm nay chánh cũng đã chánh qua, giờ thì phải suy xét về vấn đề tiếp theo. Mục đích của hắn là rời khỏi nơi này, từ giờ trở đi tiêu dao. Nhưng muốn rời khỏi cũng không phải là dễ dàng, dĩ nhiên phải nghĩ biện pháp mới được.

Mỗi tội giờ nhìn xung quanh hắn còn chẳng dám nhìn thẳng. Máu tươi đầy đất, nhìn mà rợn người, phải mau mau dọn sạch mới được.

Tình huống hiện nay phải nhanh chóng nâng cao thực lực. Chỉ có trở nên cường hãn mới là chân lý duy nhất.

Khi Lâm Phàm xuất hiện lần nữa tại trường luyện võ.

Lã Khải Minh hết hồn luôn.

- Lâm sư đệ, sao lại ra đây làm gì? - Hắn vốn đã nhận ra Lâm sư đệ bị thương, không ngờ rằng chả bao lâu đã quay lại.

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Sư huynh, cứ nghĩ đến tình thế hiện tại là sư đệ lại ăn ngủ không yên. Ta thấy thân thể không sao, liền đến để tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh nhìn Lâm sư đệ, nhiệt huyết trong lòng hùng hực sôi trào:

- Sư đệ, tuyệt lắm.

Trừ lời này ra hẳn cũng chẳng biết phải nói gì khác.

Hắn nhận ra Lâm sư đệ trước mắt mình có giác ngộ thật cao, cao đến mức khiến hắn phải sùng bái.

Lâm Phàm đến đây chỉ vì bất đắc dĩ. Ngay cả chủ nhân của thân thể này cũng là một cô nhi, không nơi nào dựa vào, cũng chẳng có nơi nào để lưu luyện.

Mặc kệ, cứ tu luyện đã.

Đá lớn cứ thế đập liên tiếp, tạo nên cộng hưởng hai lớp lên thân thể, điểm khổ tu tăng nhanh một cách dị thường.

Cả một buổi chiều.

Các đệ tử trên trường luyện võ nhiệt huyết cứ thế sôi trào.

Bọn họ liều mạng tu luyện, mà trong số đó còn có một sự tồn tại kinh khủng hơn cả chính là tên đệ tử kia.

Hắn tu luyện theo cái kiểu mà khiến người khác phải trợn mắt há mồm, thật sự là không dám tin, nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Ở xa.

- Tên đệ tử kia là ai? - Một người trung niên khí thế phi phàm chăm chú nhìn về phía trường luyện võ.

- Lục sư huynh, hẳn chính là Lâm Phàm. - Đệ tử bên cạnh cung kính nói, nhìn Lục sư huynh với ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Vị sư huynh trước mắt có một thân tu vi sâu không lường được, vô cùng cường hãn, là thần tượng của rất nhiều đệ tử. Đã thế còn nghe nói Lục sư huynh đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng 5.

Lục sư huynh nhớ kỹ cái tên Lâm Phàm này, rồi lại tiếp tục tuần tra:

- Không sai, hôm nay các đệ tử tu luyện rất khắc khổ. Có như vậy khi gặp Nhật Chiếu tông mới không trở thành thịt cá.

- Lục sư huynh nói phải.

Mãi cho đến buổi tối.

Lâm Phàm lết cái thân mệt mỏi về phòng, sau đó tiến hành kết liễu bản thân. Hắn xuống tay một cách quyết đoán, tuyệt đối không kéo dài.

Mười giây sau, hắn lại hồi sinh full bình máu.

Kiểm tra điểm khổ tu đã được 10500, nhưng còn cách khoảng cách tăng cấp tu vi một đoạn.

Ngày hôm sau!

Tiếng chuông vang vọng, trực tiếp đánh thức Lâm Phàm từ trong giấc mộng.

- Địch mợ, có để cho người khác sống nữa hay không, mới sáng banh mắt ra đã chuông chuông cái đéo gì. - Lâm Phàm tỉnh dậy một cách vô cùng khó chịu.

Bịch bịch!

- Lâm sư đệ, mau dậy nhanh, tập hợp rồi. - Lã Khải Minh gõ cửa, hồng học nói.

- Đây rồi, đây rồi. - Lâm Phàm mặc xong đồ, đẩy cửa ra - Lã sư huynh, đây là tình huống gì vậy?

Lã Khải Minh nói:

- Đây là tín hiệu báo tập hợp khẩn cấp. E là có chuyện xảy ra rồi, chúng ta phải nhanh lên.

Khi tới nơi tập trung, trên sân đã có rất nhiều đệ tử, ai nấy đều đứng thẳng tắp ở đó. Không khí hiện trường có chút áp lực, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Sư huynh, xảy ra chuyện gì vậy? Sao ai ai cũng nghiêm túc như thế? - Lâm Phàm nhỏ giọng hỏi.

- Xuyt, sư đệ đừng nói chuyện, trật tự. - Lã Khải Minh nhẹ giọng nói.

- Vâng. - Lâm Phàm lặng lẽ gật đầu, còn bí mật cơ đấy.

Đúng lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng khí bức bách từ xa đập vào mặt.

Đến khi thấy rõ tình hình thì hắn bàng hoàng hết cả người. Con mẹ nó mạnh quá đi, cơ bắp cuộn cuộn, còn cường hãn hơn cả Cao Đại Tráng. Nhất là ánh mắt sắc lẹm kia, tuy không nhìn rõ nhưng có thể cảm giác được.

- Đó là Lục sư huynh. – Lã Khải Minh hồ hồ nhìn ra xa - Lục sư huynh có tu vi kinh người, từng đơn thân độc mã giết chết một tên cường giả của Nhật Chiêu tông, xoay chuyển chiến cục.

- Hồi các sự đệ, sư muội. - Trên đài, Lục sư huynh cất tiếng, thanh âm giống như tiếng chuông đánh vào lòng mỗi người.

- Nhật Chiêu tông đã tâm không dứt, mưu toan chia binh làm hai đường, một đường định đánh nơi này, đường còn lại đi chiếm thành Thiên Phong. Bởi vậy, giờ ta muốn tập hợp một nghìn đệ tử đi chặn đường Nhật Chiêu tông. Lần này cử tử nhất sinh, chỉ cần kiên trì trong ba canh giờ là chúng ta sẽ đuổi tới, có ai nguyện ý đi? - Lục sư huynh trầm giọng xuống, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới, không biết ai sẽ đồng ý.

Các đệ tử dưới đài nghe thấy thế ngo ngắc nhìn nhau.

Cử tử nhất sinh, tức vẫn chưa phải là thập tử vô sinh?

Mấy tên Nhật Chiêu tông thủ đoạn thì tàn nhẫn, lại vô cùng điên cuồng. Đôi khi nguyện chết cũng phải lôi người khác chết chum. Đối với bọn họ mà nói, khủng bố nhất vẫn là Nhật Chiêu tông.

Hiện tại nguy hiểm lại lớn, bọn họ bắt đầu do dự.

Lâm Phàm nghe xong thì cũng bắt đầu trầm phân tích.

Đây chính là đội cảm tử, tỷ lệ tử vong chắc chắn phải cao phát khiếp.

Ngược lại lại có cơ hội trốn thoát khỏi nơi này.

Tức khắc, Lâm Phàm gờ tay không một chút do dự:

- Ta nguyện ý.

Trong chớp mắt, tất thấy mọi người dán chặt mắt về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngừng đầu ưỡn ngực, bước ra khỏi đội ngũ, đi thẳng đến trên đài

Lã Khải Minh muốn ngăn lại nhưng đã muộn.

Hắn cũng không phải sợ chết mà là không muốn chết một cách không rõ ràng như thế này.

P/S: Hôm nay team sẽ up từ chương 7 tới chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chờ chút, ta có lời muốn nói

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Mọi người đổ dồn ánh mắt về hắn.

Cảm giác này thật là thích.

Trước lúc bỏ trốn được chảnh tỳ đúng là hơi bị sướng.

Lâm Phàm đi lên trên đài, bộ dạng đầy lẫm liệt, nói:

- Lục sư huynh, ta nguyện ý đi chặn đường mấy tên Nhật Chiêu tông kia.

- Được - Lục Đạo Thăng rất hài lòng vỗ bả vai Lâm Phàm, sau đó hướng ánh mắt xuống dưới - Còn ai nguyện ý không?

Các đệ tử phía dưới đài đấu tranh nội tâm dữ dội. Bọn họ rất muốn đi nhưng lại không cam lòng. Bởi vì bọn họ muốn lên chiến trường để được chém giết chứ không phải để mấy tên Nhật Chiêu tông phiến toái kia thái như thái rau.

Lục sư huynh đã nói rất rõ ràng là cửu tử nhất sinh, tức là một trận chiến không công bằng. Có thể một kẻ thù cũng chưa giết được mà bản thân đã ngã xuống rồi.

Mà đồng thời đối với một số ít đệ tử sợ chết mà nói thì họ chỉ muốn được sống sót trở về.

Lục sư huynh có chút thất vọng, không nghĩ tới chẳng có ai khác xung phong.

- Ta nguyện ý.

- Ta cũng nguyện ý.

...

Lúc này, Lã Khả Minh, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Trương Long giờ cao tay, theo nhau đi lên trên đài.

Lục Đạo Thăng mặt mũi vui vẻ, đây mới là đệ tử của Viêm Hoa tông chứ.

Lâm Phàm nhìn những người đi lên, bỗng nhiên muốn câm nín.

- Các người sao cũng muốn đi? - Lâm Phàm bắt đầu đi nói. Hắn biết lần này rất nguy hiểm, nhưng hắn có thân thể bất tử. Đã thế hắn còn định ra trận chết thẳng xong nằm tại chỗ luôn, chờ kẻ địch đi qua là lập tức trốn chạy.

Nhưng Lã sư huynh và mọi người đều không có thân thể bất tử. Nếu chết là chỉ có chết thật.

Hơn nữa hắn cũng nhận ra Lã sư huynh bọn họ hoàn toàn chẳng muốn đi. Không phải tại hắn xung phong nên bọn họ mới xung phong theo chứ.

Lã Khả Minh nói:

- Lâm sư đệ còn không sợ, chúng ta sợ cái gì? Huống hồ ta cũng không yên lòng, ta nợ đệ một mạng, phải chết thì cùng chết.

Lâm Phàm sắp khóc đến nơi, các người thiếu con mẹ nó năng ả.

Ông đây là định lên đi, các người đòi đi cùng thì ông trốn thế nào? Mấy tên mấch dịch các người muốn làm ta áy náy cả đời phải không.

Toi con mẹ nó com.

Cao Đại Tráng cười ngờ ngạc nhiên:

- Đại Tráng ta nhất định phải kẻ vai chiến đấu cùng bằng hữu.

Âm Tiểu Thiên lắc lắc vai:

- Ta theo Đại Tráng.

Trương Long thì:

- Ta bội phục đệ nên muốn kết bằng hữu với đệ.

Lâm Phàm không còn gì để nói, đây là cái con mẹ gì thế này. Thế giới khi gió này, lừa mình gạt người thì không được ả, cho ông đây không vương bận mà lang thang một đời đi mà.

Các người nhiệt tình như vậy làm ta bị cảm động đây có biết không.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống dưới đài:

- Còn có ai không?

Lâm Phàm thở dài, bây giờ còn làm thế nào được? Nếu chẳng còn ai khác xung phong hẳn là cũng không thể để vài thằng bọn hắn đi một mình? Rồi hắn bước một bước ra, hít một hơi thật sâu, ánh mắt hùng hục lửa cháy nhìn xuống những đệ tử phía dưới:

- Các vị sư huynh muội, lần này tuy rằng cửu tử nhất sinh, nhưng chúng ta không hề oán thán. Bởi vì trong thành Thiên Phong là đồng bào của chúng ta,

là người thân, là gia đình của chúng ta. Nếu những kẻ địch kia xâm nhập vào, hậu quả sẽ như thế nào? Mọi người có tưởng tượng nổi không?

- Tinh nét của mấy tên Nhật Chiêu tông kia như thế nào, mọi người còn không rõ? Mọi người đành lòng để vợ mình bị chúng cường bạo hay sao? Hay là bằng lòng nhìn người thân của mình bị chém thành mười mấy khúc? Ta không thể, nên ta đứng ra đây.

Lâm Phàm rít gào, nhìn về phía các đệ tử, điên cuồng đi, gia nhập chiến đấu đi.

Lục Đạo Thắng nhìn Lâm Phàm, không nghĩ tới giác ngộ của đệ tử này thật là cao, chỉ cần còn sống trở lại tông môn, nhất định hẳn sẽ đề bạt lên chức cao.

Có được ý nghĩ như vậy, nhất định sau này sẽ trở thành một cường giả đứng đầu.

Nhưng mà lúc này, tình huống khiến Lâm Phàm khó xử xảy ra.

- Ta không có người thân ở thành Thiên Phong.

Không biết thẳng *** mẹ nào dưới đài nói ra lời này, khiến Lâm Phàm cứng họng.

Lục Đạo Thắng có chút muốn nổi giận. Thời khắc thế này chẳng nhẽ không còn ai đứng ra nữa, chẳng lẽ phải chọn bừa ra mới được?

Lâm Phàm ho khan một tiếng:

- Vừa rồi ta không biết ai phát ngôn nhưng ta có thể nói cho mọi người biết, nếu thành Thiên Phong không giữ được, những tên Nhật Chiêu tông kia sẽ tiến quân thần tốc, nhất định sẽ lan ra xung quanh. Ai dám cam đoan nơi bị chiếm tiếp theo không phải quê hương của mọi người.

- Đến lúc đó, vợ của các người bị một đám người dày vò, phụ mẫu các người bị loạn đao chém chết. Nếu không may hơn nữa vợ các người mang thai con của đám giặc kia, các người có thể nhìn không, nếu có thể nhìn ta không còn gì để nói.

Quả nhiên, sau khi tiêu hao một đồng nước miếng liền có hiệu quả.

- Không thể nhìn, ta tham gia.

- Ta cũng tham gia.

Nhiều đệ tử lục tậ lục tục giơ tay.

Bọn họ chưa bao giờ nghe qua những lời thô tục như vậy. Cái gì mà vợ bị một đám người dày vò, cái gì mà người nhà bị loạn đao chém chết.

Lòng căm thù của họ với Nhật Chiêu tông cũng chẳng còn là chuyện một hai ngày. Trong số các môn phái khác thì bọn họ hận nhất chính là Nhật Chiêu tông.

Bởi vì tại thời điểm Viêm Hoa đại đế lật đổ chế độ thống trị tàn bạo, Nhật Chiêu tông khi đó thừa dịp muốn xâm chiếm nơi này, tàn sát nhiều thành, cừu hận này đã tích lũy hơn trăm năm.

Cho đến hiện giờ bọn họ cũng không thể quên.

Lục Đạo Thắng hài lòng gật đầu nhìn Lâm Phàm, tuy lời nói thì thô tục nhưng rất có lý.

Lâm Phàm rất vừa lòng nhìn hết thấy.

Tập hợp một ngàn người hoàn tất.

Mỗi đệ tử lên đài đều chung suy nghĩ là không hối hận và cùng chung một thái độ phẫn nộ.

Tuy rằng biết trước sẽ hy sinh nhưng tuyệt đối không sợ hãi nữa.

- Lâm Phàm - Lục Đạo Thắng cất tiếng.

- Sư huynh, có đệ tử. - Lâm Phàm bước lên.

- Đệ phụ trách toàn bộ hành động lần này, toàn bộ các đệ tử khác bắt buộc phải nghe theo hiệu lệnh của Lâm sư đệ, ai vi phạm sẽ bị hủy bỏ tu vi và đuổi khỏi môn phái. - Lục Đạo Thắng nói.

- Vâng.

Hết thấy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm nhìn mọi người, trong lòng thầm nghĩ bây giờ cho mình chỉ huy rồi thì chạy kiểu gì đây?

Vấn đề này hơi bị phức tạp.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến việc này, Lâm Phàm vung tay lên:

- Xuất phát.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát về phương xa.

Lục Đạo Thăng nhìn đám người Lâm Phàm, trên mặt xuất hiện một tia lo lắng, nhưng cũng không quan tâm được nhiều, hiện tại cuộc chiến kịch liệt chỉ mới vừa bắt đầu.

- Lâm sư đệ, lúc này đệ nói thật tuyệt. – Lã Khải Minh nói.

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Cũng tạm, chỉ là thuận miệng mà thôi.

Mặt trời đã lên cao.

Mấy người Lâm Phàm dừng lại trên đường lớn, lấy bản đồ ra.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ, theo tin tình báo, đệ tử của Nhật Chiêu tông sẽ đi qua con đường này.

- Ừm - Lâm Phàm gật đầu, nhìn hai bên đường đều là cây cối tươi tốt, đủ để che dấu tất cả mọi người, liền nói – Lã sư huynh, huynh cho các đệ tử nấp ở hai bên. Chờ đến lúc đệ tử của Nhật Chiêu tông đi qua, chúng ta cùng nhau xông lên.

Lã Khải Minh mắt sáng lên:

- Sư đệ, biện pháp này hay.

Lâm Phàm xấu hổ cười, mọi biện pháp như vậy cũng gọi là hay? Có mỗi việc che dấu trong chiến đấu cũng không biết? Chẳng lẽ quang minh chính đại đứng giữa đường mà giáp mặt với kẻ địch hay sao?

- Lâm sư đệ, thế còn đệ? - Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm tức thời ôm bụng kêu:

- Ta đau bụng đi giải quyết một chút.

Cơ hội đẹp thế này mà không trốn thật sự là một tổn thất lớn.

- Sư đệ chú ý an toàn. Nếu xảy ra tình huống gì, lập tức kêu to lên một tiếng. – Lã Khải Minh nói.

- Yên tâm đi. - Lâm Phàm gật đầu, cũng mặc kệ lời nói của hắn, trực tiếp rời khỏi nơi này.

- He he, ta đã điều tra rõ phía trước không xa có một con đường nhỏ, có thể từ con đường nhỏ đó mà rời đi an toàn.

Nhật Chiêu tông, tiểu đội cướp bóc.

- Sư huynh, phía đường lớn có đệ tử của Viêm Hoa tông chặn lại, chúng ta có thể đi con đường nhỏ này thẳng đến thành Thiên Phong. Tuy rằng rất muốn chém bay mấy tên kia nhưng chúng ta đang có nhiệm vụ cướp đoạt thành Thiên Phong và tất cả các tài nguyên.

- Ừm, nói có lý, ra lệnh cho các đệ tử đi đường nhỏ.

- Vâng.

Lâm Phàm đi trên con đường nhỏ, không khỏi ngừng chân lại, vẻ mặt có chút lo lắng và do dự.

- Địch mọ, ông mày mới đến thế giới này được vài ngày, sao toàn gặp cái đám suy nghĩ cục súc như vậy, còn đối với mình tốt quá làm gì. Nếu bọn họ không tham gia vào đội cảm tử thì chẳng phải sẽ bình yên vô sự. Đội một lát nữa gặp được mấy tên Nhật Chiêu tông kia thật thì làm sao mà có khả năng sống sót.

Hắn là người có lối tư duy sôi nổi, đầu óc thông minh, có nội tâm chính nghĩa, được coi là thằng con trai tốt. Vậy mà lại bán đứng các bằng hữu huynh đệ, lương tâm hắn thật sự rất bất an.

- Đệt chứ, *** con mẹ nó. - Lâm Phàm lắc đầu, im lặng một lúc, vẫn là nên về thì hơn. Cho dù kết cục có như thế nào, hắn cũng không thể hại chết các huynh đệ được.

Nhưng đúng vào lúc này, một loạt âm thanh nhón nháo vang lên:

- Ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm quay người, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn thấy liền hết hồn luôn.

Một lô một lốc đệ tử của Nhật Chiêu tông xuất hiện trước mặt hắn.

Ông đệt!!

Mấy tên Nhật Chiêu tông sao lại xuất hiện ở con đường nhỏ này.

Không phải đã nói sẽ đi bằng đường con mẹ nó lớn hay sao?

- Giết hắn. – Bọn đệ tử Nhật Chiêu tông hét lớn rồi cầm đao lăm lăm xông về phía Lâm Phàm, căn bản không cho người khác cơ hội nói chuyện.

Lâm Phàm hô to một tiếng:

- Chờ chút, ta có lời muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sát tính của các người quá nặng

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Con bà nó!

Sao bảo là đi đường lớn cơ mà, thế nào lại đụng nhau ở con đường nhỏ này.

Đã nói là đợi một chút, sao vừa gặp nhau đã rút đao ra chém rồi. Bọn bây có còn chút đạo đức nghề nghiệp nào không vậy.

Một tên đệ tử của Nhật Chiêu tông có dáng người cao lớn, cầm trong tay Cửu Hoàn Đại Đao, tràn đầy sát khí lao về phía Lâm Phàm mà chém.

- Chết đi rồi nói.

Đao quang lóe sáng, chín cái vòng sắt trên sống đao rung lên lanh canh, xé gió ào ào lướt đến, một đao tuyệt đối có thể bỏ người thành hai mảnh.

Lâm Phàm nổi cáu, cáu thực sự, vừa gặp mặt đã muốn giết mình, ngay cả một chút lễ phép cũng không có.

Hắn xoè một bàn tay ra, phịch một tiếng, cánh tay vốn dĩ nhỏ bé bỗng trở nên giãn nở. Trên bàn tay có một tầng ánh sáng chuyển động, trực tiếp chop lấy Cửu Hoàn Đại Đao.

Cửu Hoàn Đại Đao như chém phải tảng đá, không đã thương được chút nào.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng, Tội Thủ tầng 5 trở lên có cơ thể vô cùng rắn chắc, vững như bàn thạch. Kẻ trước mắt này muốn giết hắn đúng là nằm con mẹ nó mơ.

Bàn tay còn lại thì hung hăng đánh thẳng một chưởng lên thân đệ tử Nhật Chiêu tông.

Bị sức mạnh cường đại đánh vào, tên đệ tử Nhật Chiêu tông hai mắt trắng dã, như không thể ngờ tới thực lực của đối phương lại mạnh mẽ như vậy, há mồm phun máu như điên.

Lâm Phàm một cước đạp tên đó dưới chân, sau đó khó chịu nhìn về phía trước nói:

- Ta hỏi các ngươi, có nói chuyện được hay không?

Bọn đệ tử Nhật Chiêu tông sắp xông tới trông thấy cảnh tượng này, từng tên từng tên một đều tròn mắt há mồm:

- Sao lại như vậy được, sư huynh là cường giả Tội Thê tầng 4, lại còn có Cửu Hoàn Liên Trảm xuất thần nhập hoá trong tay, sao có thể mới một chiêu đã bị thua?

- Các ngươi có nghe thấy âm thanh vừa rồi không? Thân thể như đá là dấu hiệu của Tội Thê tầng 5, tên nhóc này là cường giả Tội Thê tầng 5.

Với mấy tên này Tội Thê tầng 5 đã là cường giả rồi?

Con mẹ nó đúng là không có kiến thức.

Lâm Phàm chân đạp trên người đệ tử Nhật Chiêu tông, nhìn đám người lú nhú trước mặt, cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, nhiều người như vậy, chỉ ít có hai ngàn người, hơn nữa còn không biết bên trong có cường giả hay không?

Tên ở dưới chân mình đây vừa nhìn đã biết là bia đỡ đạn, cái thứ đầu óc đơn bào.

Nhưng tình hình đã thế này sao có thể rút được nữa.

Mặc dù hấn có rét thật, nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài được.

Lâm Phàm chân đạp lên người tên đệ tử kia, tay chấp sau lưng, ánh mắt sắc bén:

- Ta hỏi, ai là kẻ đứng đầu trong các ngươi, có thể nói chuyện được không?

Lúc này, một nam tử mặc áo xanh bước ra, khoe mắt nhỏ dài, vừa nhìn đã biết là cái loại nham hiểm xảo trá:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông kia, ngươi muốn hỏi gì? - Nam tử ngữ khí âm trầm, dùng ánh mắt đánh giá Lâm Phàm.

Hắn nhìn ra được tên đệ tử Viêm Hoa Tông này Tội Thê ít nhất từ tầng 5 trở lên.

Có điều khiến cho hắn hoài nghi là sao có thể chỉ có mỗi một người? Chẳng nhẽ phía sau còn có mai phục?

Lâm Phàm trong lòng đã sớm chủ thế, thật con mẹ nó không hợp lý chút nào. Rõ ràng là nên xuất hiện ở đường lớn thế mà lại đụng phải nhau ở đường nhỏ này.

Thận trọng, phải thật thận trọng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, cố giữ bình tĩnh:

- Các ngươi không phân biệt đúng sai phải trái mà đã lấy đao chém ta. Không thể hỏi rõ xem ta ở đây làm gì sao. Các ngươi hành động như vậy, nếu như ta đây là muốn đến nương nhờ các ngươi để cung cấp thông tin tình báo, thì còn làm sao mà cấp được?

Với tình huống này, nhất định là phải chạy.

Xem ra ở phía Lã Khải Minh kia còn an toàn, mà mình thì rơi vào thế vô cùng nguy hiểm.

Về phần thành Thiên Phong kia thì liên quan cái rắm gì đến hắn. Hắn tứ cố vô thân, chạy trốn vẫn là quan trọng hơn.

- Sư huynh, cẩn thận một chút, coi chừng có bẫy. - Một tên đệ tử cẩn thận từng ly từng tý nói. Sau đó dùng ánh mắt vô cùng tức giận nhìn Lâm Phàm. Bởi vì kẻ bị Lâm Phàm giẫm dưới chân kia chính là đại ca của hắn.

Đại ca hắn cả đời vô cùng cường hãn, thật không ngờ lại bị đối phương một đạp giẫm trên mặt đất, ngay cả chút chống cự phản kháng cũng không thể, điều này khiến hắn rất tức giận.

Cửu Lệ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, hắn cũng không tin kẻ trước mắt này có thể làm nên sóng gió gì. Nếu như hắn đúng là chỉ có một mình, nơi này có đến 2000 đệ tử, mỗi người một đao cũng có thể chém chết hắn.

Hướng hồ ở nơi này bọn hắn có không ít đệ tử có Tội Thê tầng 5. Mà bản thân hắn còn là Tội Thê tầng 8, xương tủy đều được tu luyện viên mãn, sắp bước vào thời kì trở thành cường giả Tội Thê tầng 9.

Giết Lâm Phàm dễ như giết một con chó.

Nhưng nếu trong đầu đối phương đã có ý định đầu hàng Nhật Chiêu tông, thì trái lại có thể cho hắn một con đường sống. Nói không chừng có thể mọi được một ít tin tức có ích, khi trở về còn có thể được thưởng.

Phút chốc, sắc mặt Cừ Lệ hòa hoãn không ít:

- Được, nói đi. Nếu ngươi đã muốn ra nhập, vậy nói tin tức có ích ra đi, ta có thể sẽ giữ lại mạng cho ngươi. Thậm chí còn có thể đặc cách khai ân cho ngươi trở thành đệ tử Nhật Chiêu tông.

Lâm Phàm khoát tay:

- Không phải như vậy, ta thấy ngươi nghĩ sai rồi. Ta không phải định tới đầu hàng, chỉ là lấy ví dụ vậy thôi. Ý ta muốn nói chính là, ta không cần thận đi qua nơi này, ta không có liên can gì tới bọn họ cả. Chúng ta hãy cứ xem như chưa từng gặp mặt đi. Các ngươi đi đốt giết cướp bóc, ta lạng lẽ rời khỏi, ngươi xem đề cho ta một chút thể diện đi.

Và thần sắc của Cừ Lệ trở nên âm trầm đến đáng sợ.

- Ngươi đang đùa giỡn ta?

- Không, ta nào có đùa giỡn ngươi, ta con mẹ nó đi ngang qua nơi này thật. Chúng ta cứ xem như chưa từng gặp không được sao, còn vị này ta thả ra là được chứ gì? - Lâm Phàm nói.

Cừ Lệ không ngờ tới mình vậy mà lại bị tên đệ tử rác rưởi này của Viêm Hoa Tông đùa giỡn, lưu giận nhất thời khó dập tắt được:

- Giết hần cho ta.

Lâm Phàm nghe lời này lập tức bùng nổ:

- Sao sát tính của các ngươi lại nặng như vậy chứ?

- *** mẹ chúng mày, chém chết được ông ông đổi họ theo chúng mày luôn!! - Lâm Phàm không nói hai lời trực tiếp nắm lấy Cừ Hoàn Đại Khảm Đao, xử lý luôn tên đang bị đập dưới chân.

“Điểm tích lũy +40”

Ồ!

Không ngờ giết một tên lại đạt được 40 điểm tích lũy, thật không tồi.

Hần hiện tại sợ cắt đứt, hần có ‘Thân bất tử’, cùng lắm khô máu một lần, ai sợ ai.

Các đệ tử Nhật Chiêu tông trong nháy mắt vây lấy Lâm Phàm. Lâm Phàm mặc dù chưa từng luyện qua đao pháp nhưng thực lực của hần cũng là Tội Thể tầng 5, mỗi chiêu chém ra lực đạo cường hần đến đáng sợ.

“Điểm tích lũy +20

Điểm tích lũy + 10”

Lâm Phàm phát hiện, người bị chém chết khác nhau, điểm tích lũy cũng khác biệt. Hần là có liên quan đến tu vi.

“Điểm tích lũy đã đủ 100, có thể rút thưởng”

- Rút, rút, nhanh rút.

Mơ ước lớn nhất của Lâm Phàm hôm nay là chạy trốn, chưa từng tính đến việc cùng cái lũ này đông dài.

Nhưng với tình huống này nếu không thu được ích lợi gì, còn xứng với bản thân nữa không?

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Đạt được ám khí Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm (phạm vi: 5x5).”

Lâm Phàm một đao chém đệ tử bên cạnh lăn ra đất, trong lòng chửi thầm cái quần què gì vậy.

Ám khí của Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm sao lại xuất hiện ở đây?

Chỉ là bây giờ hần không có hơi mà lo nhiều như vậy được, đối phương quá đông, mình hần đánh không lại, đành rút bừa Bạo Vũ Lê Hoa Châm ra.

Đệ tử Nhật Chiêu Tông làm sao mà để ý đến thứ nhỏ bé như vậy, không thèm đếm xỉa tí nào.

Và một màn kinh khủng xảy ra.

Mấy chục cây ngân châm bắn ra, những kẻ trong phạm vi bị thương tổn kêu thảm thiết liên hồi, vô cùng thê thảm.

“Điểm tích lũy +10”

“Điểm tích lũy +20”

Trong nháy mắt điểm tích lũy đã đạt đến 720 điểm.

Lâm Phàm kinh ngạc đến ngây người, quá là con mẹ nó phê.

Rút!

Tiếp tục rút!

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy”

“Rút thưởng Thanh Đồng: Thu hoạch được một viên lưu đạn hình trứng 82- 2 Hoa Hạ chế tạo”

...

Cừu Lệ nhìn thấy các đệ tử bị tên khốn này giết chết, trong cơn giận giữ khí thế bộc phát, nhảy lên như tư thế của đại bàng, đánh một chưởng về phía Lâm Phàm.

- Chết cho ta!

Ầm!!!

Lâm Phàm lập tức có cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, đồng thời không hề có lực để đánh trả. Hắn đã là Tội Thể tầng 5, kẻ trước mắt này tuyệt đối mạnh hơn hắn, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều, đúng là đồ cặn bã.

Vòng vèn có một chưởng đã suýt nữa lấy luôn mạng của hắn.

Phụt!

Hắn phun một ngụm máu tươi.

Lưu đạn hắn vừa rút được bay từ trong ngực ra, về thành một đường vòng cung trên không trung.

Lâm Phàm trong lòng cả kinh, thò tay định bắt lại, tê tâm liệt phế hét:

- Hồi Thánh Linh Vô Dịch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn, cơ hội đột phá Địa Cương cảnh duy nhất của ta!!!

Ban đầu Cừu Lệ vốn không để ý cái thứ bay ra ngoài ấy, nhưng khi nghe thấy Lâm Phàm hét cái tên lên thì lập tức cảm thấy chỉ sợ không phải là bảo bối tầm thường.

“Thánh Linh Vô Dịch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn” tên gì mà bá đạo khiếp.

Đặc biệt mấy chữ ‘Địa Cương cảnh’ kia càng kích thích hắn.

Sau đó hắn phi thân nhảy lên chớp lấy.

Khuôn mặt vốn âm trầm của hắn đột nhiên nở nụ cười, rồi nhìn về phía Lâm Phàm đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sư đệ, đừng mà

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Cừu Lệ nhìn quả cầu sắt có hình thù kì dị với hai màu xanh trắng đan xen trong tay, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cấp thiết muốn lấy lại của đối phương liền thấy đây chắc chắn là đồ tốt.

- Trả cho ta! – Lâm Phàm lộ ra vẻ không cam lòng, nhìn chòng chọc vào Cừu Lệ.

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng:

- Trả lại ngươi? Làm gì có chuyện đấy, rơi vào tay ta là đồ của ta.

Lâm Phàm nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đó không phải vật gì tốt đâu, chỉ là một thứ vô dụng thôi.

- Ha ha, hữu dụng hay vô dụng thì cũng là đồ của ta. – Giờ phút này Cừu Lệ càng thêm chắc chắn vật này nhất định là thần vật. Không ngờ rằng chuyển đi này lại nhặt được đồ xịn, thật là thần may mắn phù hộ.

- Nói! Đây rốt cuộc là thứ gì, nếu như ngươi không nói ta sẽ lấy mạng của ngươi. Ngược lại nếu ngươi nói ra ta sẽ xem xét giữ lại cho ngươi một mạng.

Lâm Phàm lộ vẻ khó xử, biểu cảm mất mát, thậm chí có cả thống khổ:

- Van xin ngươi, trả lại cho ta đi mà, nếu không ngươi sẽ hối hận đó.

- Ha ha.

Cừu Lệ nghe Lâm Phàm nói xong thì cười phá lên:

- Hối hận? Cừu Lệ ta xưa nay chưa từng biết hối hận là gì. Chỉ dựa vào ngươi mà có thể khiến ta hối hận sao? Nói! Đây là cái gì? Nếu không ngươi chỉ có một con đường chết.

Hắn cảm thấy đây có thể chỉ là vô ngoài, bên trong nhất định có thần dược. Vừa rồi đã quan sát kỹ vẫn không tìm thấy chỗ mở ra. Vật khiến tên kia giữ kỹ như vậy có thể là thứ đơn giản sao?

Mặc dù có thể cứ thế bóp nát, nhưng hắn sợ như vậy sẽ làm thần dược bên trong bị hư mất, bởi vậy mới giữ cái mạng nhỏ của Lâm Phàm đến tận bây giờ.

- Đừng giết ta. – Lâm Phàm khiếp đảm nói.

Cừu Lệ rất hài lòng với tình huống hiện tại:

- Không giết ngươi cũng không phải không thể, nhưng ngươi nhất định phải nói ra đây rốt cuộc là vật gì.

Đôi mắt đầy tuyệt vọng của Lâm Phàm mới lộ ra vẻ khấp khởi:

- Ngươi sẽ không gạt ta chứ?

- Hừ, ta không đến mức lật lọng như vậy. Cừu Lệ ta thề sẽ không giết ngươi. – Cừu Lệ ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hắn lại nghĩ khác.

Chỉ cần biết được cách mở vật này, liền để đệ tử của mình giết chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm mặc một lát mới khôi phục khí lực:

- Được, ta nói cho ngươi biết, vật này là bảo vật gia truyền nhà ta. Tám mươi năm trước, cha ta... ông nội ta tình cờ ở giữa đường cứu được một ông lão tuyệt thế đang bị trọng thương. Ông lão kia đề báo ân cứu mạng của ông nội ta lúc rồi đi đã để lại ba bình thần dược. Ông nội ta dùng xong liền từ Tội Thủ cảnh đột phá đến Địa Cương cảnh, còn vô song hơn so với những người cùng cấp bậc, về sau...

Giờ khắc này Lâm Phàm bắt đầu soạn chuyện xưa.

Cừu Lệ nghe được nội tâm sôi sục, hưng phấn vô cùng, ánh mắt sáng lấp lánh, không ngờ lại có thứ tốt đến như vậy. Cơ mà trong lòng có chút không vui, kể nhiều như vậy điểm quan trọng nhất lại chưa nói đến.

- Dù rồi, ta hỏi ngươi mở thế nào.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nóng vội, ít nhất ta cũng phải kể cho ngươi toàn bộ nguồn gốc và tác dụng của thứ này. Nếu như ngày sau ngươi có trở thành cường giả tuyệt

thể, chỉ ít cũng sẽ không quên chuyện ngày hôm nay.

Cừu Lệ có chút mất kiên nhẫn. Về phần có đưa thứ này cho tông môn không, đó là việc không thể nào. Hắn sẽ tự dùng, chắc chắn sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Tôi Thế tăng 9 đột phá đến Địa Cương cảnh không phải là chuyện đơn giản.

Quá trình này chỉ có khi tự bản thân thể nghiệm mới biết khó khăn cỡ nào.

Bây giờ lại có thần dược giúp trực tiếp đột phá này trong tay, vậy còn gì khó nữa.

Chỉ là đáng tiếc.

Loại thần dược này vậy mà bị dùng hết hai bình, thật đáng chết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm có chút thay đổi, như là nếu không giết chết hắn trong lòng sẽ rất khó chịu.

- Cách mở ra rất đơn giản. Người nhìn thấy vòng tròn kia không, chỉ cần kéo nó ra rồi đợi vài giây, chờ cơ quan bên trong tự mở ra là được rồi. Nếu người không tin thì để ta mở cho. – Lâm Phàm lo lắng tên khốn này quá thông minh sẽ cho rằng đây là thứ nguy hiểm, nên liền chủ động đề nghị.

- Ha ha, để cho người mở, sợ rằng người biết mình sắp chết liền uống mất thần dược thì sao? Ta đâu có ngu. – Cừu Lệ lạnh giọng, hắn thấy nếu ngay cả điểm này mà cũng không nhìn thấu thì làm sao mà sống được đến giờ.

Lâm Phàm biến sắc gào lên:

- Người lật lọng, người đã nói là không giết ta.

- Ha ha. – Cừu Lệ đạt được thần dược, trong lòng thoải mái vô cùng, âm hiểm nói – Dĩ nhiên là ta sẽ không giết người, nhưng những sự đệ của ta cũng chưa từng nói qua là không giết người.

- Người... người! – Lâm Phàm có chút bó tay, tên khốn này cũng thông minh nha, cái trò chơi chữ này thật lưu con mẹ nó mạnh.

Cừu Lệ kéo vòng cái roạt, không hề căng thẳng, lẳng lặng đợi.

Các sự đệ hắn xung quanh cũng vây lại xem, ánh mắt mong ngóng lấp lánh:

- Sư huynh, có thể cho chúng ta xem thần dược trông thế nào được không.

- Được, chỉ cho nhìn, không cho phép động vào, đây là đồ của ta. – Cừu Lệ lạnh giọng.

- Vâng vâng, bọn đệ chỉ muốn nhìn xem một lát. Thần dược cỡ này cũng chỉ xứng với sư huynh mà thôi.

Một đám vây lại một chỗ vui vẻ chờ đợi, bọn hắn đối với thứ ‘Thánh Linh Vô Dịch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn’ này rất mong chờ. Mặc dù tên có chút dài, nhưng thần dược lợi hại không phải đều như thế sao.

Ngắm lại lát nữa sư huynh sẽ trở thành Địa Cương cảnh cường giả, trong lòng bọn chúng cũng rất hâm mộ.

Từng đôi mắt to lộ ra sự hiếu kỳ.

Không biết thần dược trông như thế nào nhỉ?

Lâm Phàm mong đợi ngóng trông, trong lòng lặng lẽ thầm thì:

"Nổ đi, nổ chết cái đám khốn kiếp này."

...

Phía đường lớn.

Lã Khải Minh về mặt đầy hồ nghi:

- Lâm sư đệ đi lâu như vậy sao còn chưa có trở về?

Trương Long nói:

- Không biết nữa, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Còn cả lũ Nhật Chiêu tông nữa, sao giờ này còn chưa đến?

Bên cạnh có vài đệ tử hoài nghi:

- Lâm sư huynh chắc không phải là sợ hãi nên nửa đường bỏ chạy chứ?

- Im miệng. Lâm sư đệ không phải là loại người như vậy. Nếu các người còn dám nói xấu Lâm sư đệ ta liền không khách khí với các người. – Lã Khải Minh phần nộ nói.

Àm!

Đúng lúc này, một trận nổ vang lên.

Sắc mặt bọn họ đại biến.

- Không ổn rồi, đó là hướng Lâm sư đệ đi. Chúng ta mau đi xem – Lã Khải Minh nghe được âm thanh này liền sốt ruột, gấp rút dẫn mọi người đi về hướng phát ra âm thanh.

...

- Ha ha, ngu loạn, ngu vãi con mẹ nó loạn, phê chưa? Ông hỏi chúng mày, có thấy phê không?? - Lâm Phàm lúc này đứng dậy. Vừa rồi bị Cừu Lệ đánh một chưởng trọng thương nên giờ đầu óc choáng váng, nhưng giờ nhìn tình huống trước mắt hắn liền thấy phê như con tê tê.

Toàn bộ đệ tử Nhật Chiêu tông tròn tròn mắt, đang yên đang lành tự nhiên ầm một tiếng, sư huynh của bọn chúng bay sạch bách.

Lâm Phàm rất sáng khoái.

“Điểm tích lũy +60.

Điểm tích lũy +50.

Điểm tích lũy +60.”

Nổ chết không ít Tồi Thê tầng 5, tầng 6.

- Woah, không ngờ người vẫn chưa chết. – Lâm Phàm hơi kinh ngạc, nổ như thế mà con mẹ nó vẫn chưa chết. Nhưng một cánh tay hắn đã banh xác, ngực thì be bét máu thịt lẫn lộn.

Oa!

Cừu Lệ phun từng ngụm máu tươi.

Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Cảm giác thế nào? Thánh Linh Vô Dịch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn cũng không tệ lắm đúng không? Ta đã nói với người đừng cảm kéo hối hận. Người cứ không chịu nghe, bây giờ là muốn chết chưa?

- Lâm Phàm ta làm việc quang minh chính đại, xưa nay không chơi trò đánh lén. Đã nói rõ với người là rất nguy hiểm, người sẽ hối hận. Người không thêm tin thì có thể trách ai?

- Người... - Cừu Lệ hai mắt sung huyết, căm tức nhìn Lâm Phàm. Hắn không ngờ rằng người đáng cấp như hắn mà lại bị lừa.

Nếu không phải tu vi của hắn đã đạt đến Tồi Thê tầng 8, sợ rằng cũng sẽ tan thành mây khói giống như những sư đệ này.

- Bắt lấy hắn cho ta, ta muốn tàn bạo tra tấn hắn đến chết. – Cừu Lệ yếu ớt nói, nhưng ngữ khí lại vô cùng âm trầm.

Lâm Phàm thấy tình huống hiện tại không ổn lắm, thân mang trọng thương, phải chết một lần mới được.

Sau đó vung tay lên, khí thể rất bá đạo giễu cợt nói:

- Không cần các người ra tay, Lâm Phàm ta dù chết cũng tuyệt đối không chết trên tay các người.

Lâm Phàm tính, lát nữa mình tự sát xong những kẻ này sẽ rút đi. Sau đó mình sống lại, lập tức chạy trốn, kế hoạch này không sai vào đâu được.

Cừu Hoàn Dao đặt sẵn trên cổ, chuẩn bị cho chính mình một đao.

- Sư đệ dừng tay, các sư huynh tới rồi đây. – Lã Khải Minh bọn họ vừa tới liền nghe thấy Lâm sư đệ nói ra những lời nhiệt huyết sôi trào như vậy, lập tức khiến bọn họ cảm động muốn khóc.

Nhất là mấy người lúc trước hoài nghi Lâm Phàm lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh sẵn lòng tự sát cũng không muốn chết ở trong tay lũ Nhật Chiêu tông.

Tinh thần này của Lâm sư huynh khiến bọn họ bội phục sát đất, đồng thời cảm thấy tự hổ thẹn.

- Ta chết con em mày.

Lâm Phàm đơ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Độ hảo cảm cày lên nhanh ghê

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hắn chỉ muốn chạy thoát, nhưng tại sao chứ?

Là do hắn không nhân được cơ hội này, rõ ràng đã nắm rất chắc, cuối cùng lại chui ra một đồng kỳ đà cản mũi này.

Số lượng đệ tử của Nhật Chiêu tông nhiều hơn bọn họ rất nhiều, thế nhưng giờ phút này bọn họ lại không sợ hãi một chút nào. Thậm chí ý chí chiến đấu của từng người còn sùng sục sôi trào, bọn họ đều bị lời nói của Lâm Phàm cảm hóa.

- Giết!

Âm Tiểu Thiên cầm trường kiếm trong tay, thân hình chợt lóe giống như Đại Bàng giương cánh. Trường kiếm trong tay hắn quét vài đường liền cắt đứt cổ một loạt mấy tên đệ tử trước mặt, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chúng ta báo thù cho đệ.

Cao Đại Tráng bỗng quát một tiếng, trán nổi gân xanh, trông vô cùng dữ tợn. Một cú giáng nổ trời, hắn trực tiếp đánh bay đệ tử Nhật Chiêu tông trước mặt. Cao Đại Tráng hùng hùng hổ hổ, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm:

- Dám khinh thường Lâm sư đệ nhà tao, tao giết hết chúng mày.

Các đệ tử Viêm Hoa gào lên một tiếng, tất cả xông vào.

Nhân số Nhật Chiêu tông vượt xa nhiều so với Viêm Hoa tông, nhưng giờ phút này Cửu sư huynh của bọn chúng bị thương thành như vậy, lại còn bị khí thế của đệ tử Viêm Hoa tông dọa cho, nhất thời loạn cào cào cả lũ. Trong lòng bọn chúng chỉ còn đứng một suy nghĩ đó là co giò lên chạy cho nhanh.

Cửu Lệ trợn mắt dữ tợn, phun mạnh ra một ngụm máu tươi. Hắn không ngờ kết cục cuối cùng lại thành như vậy. Ban đầu nghĩ cứ lấy thực lực áp chế còn sợ gì không nghiền nát được Viêm Hoa tông, nhưng hiện tại lòng quân đã tan rã hết rồi.

Trận nổ vừa rồi đã làm banh xác hàng loạt đệ tử Tội Thể tầng 5, tầng 6. So về thực lực tuyến trên, đã thua Viêm Hoa tông một quãng dài.

Hiện tại Lâm Phàm thực sự không còn lời gì để nói, cái con mẹ gì đang diễn ra thế này?

Cửu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Lâm Phàm, sau đó cắn răng chịu đựng vết thương nhanh chóng rút lui. Cứ tiếp tục ở lại tuyệt đối chỉ còn một con đường chết.

Thằng chó chết, Cửu Lệ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lã Khải Minh quay đầu:

- Sư đệ, đệ tỉnh dương cho tốt đi, chờ chúng ta dọn sạch lũ khốn kiếp này sẽ đưa đệ về chữa thương.

Tình hình hiện tại hắn còn nghỉ ngơi thế nào được? Ban đầu muốn trốn chạy, nhưng bây giờ cũng đã không chạy được rồi. Chi bằng đại khai sát giới còn tích lũy thêm điểm tích phân.

- Sư huynh, ta còn có thể chịu đựng được. - Lâm Phàm cầm Cửu Hoàn Đại Dao trong tay, nhìn chăm chăm vào đệ tử Nhật Chiêu tông.

Lã Khải Minh kinh ngạc:

- Sư đệ, thương thế của đệ...

Lâm Phàm vùng mạnh tay, lồm liệt nói:

- Không sao, ta không thể đứng một bên mà nhìn sư huynh sư đệ mình đánh nhau được. Ta cũng muốn ra sức nỗ lực, tiêu diệt kẻ địch được bao nhiêu lại càng tốt bấy nhiêu.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, hẳn thật không nghĩ tới sư đệ đã bị thương đến như vậy rồi vẫn còn muốn giết địch. Cuối cùng, hẳn võ vai Lâm Phàm:

- Được lắm, sư đệ, chúng ta kẻ vai chiến đấu đi.

Giờ phút này, khí thế của Lâm Phàm trong nháy mắt thay đổi, vác Cửu Hoàn Đại Dao phóng về phía lũ đệ tử trước mặt:

- ĐM mấy thằng nhãi con chúng mày, ông nội chúng mày tới đây.

Nghe thấy lời này của sư đệ, Lã Khải Minh nháy mắt đờ người, rồi cười khò một tiếng. Hẳn không nghĩ sư đệ lại bá đạo như thế, xông thẳng đến bên người sư đệ, đảm bảo an toàn không để sư đệ lại xảy ra thêm việc gì.

Tuy rằng hiện tại bản thân mang trọng thương, nhưng Lâm Phàm vẫn còn chịu đựng được. Chém chết vài đứa cận kề này vẫn không thành vấn đề.

“Điểm tích lũy + 10.

Điểm tích lũy +20”

Bây giờ Lâm Phàm cứ chuyên môn nhắm bọn cùi cùi mà chém. Tuy rằng không thêm nhiều điểm tích lũy, nhưng may là nhân số của đối phương đủ nhiều.

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện Lã sư huynh chém một gã đệ tử ngã xuống đất. Dao vừa giơ lên chuẩn bị bỏ xuống, Lâm Phàm đã hô to một tiếng:

- Sư huynh để ta giết, chính là thằng nhãi ranh này vừa nãy mới mắng ta. Không giết hẳn, ta khó coi mối hận trong lòng.

- Được rồi. - Lã Khải Minh ngưng tay, cứ thế giao tên đệ tử Nhật Chiêu tông này cho sư đệ.

Lâm Phàm vui sướng trong lòng, một dao bỏ xuống.

Điểm tích lũy +40

Sảng khoái.

Chém chết một tên cận kề Tồi Thế tầng 4, điểm tích lũy gia tăng làm tâm trạng hẳn mới vui sướng biết bao nhiêu.

Hắn lại phát hiện Cao Đại Tráng đang giao chiến cùng một tên đệ tử Tồi Thế tầng 6.

Tuy rằng cảnh giới tu luyện giống nhau, nhưng Cao Đại Tráng rõ ràng chiếm ưu thế hơn, hoàn toàn lấy sức mạnh nghiền áp đối phương.

Một quyền đánh ra, âm thanh bạo phá nổ trong không khí.

Rắc!

Ngực tên đệ tử kia chịu phải cú đánh uy mãnh, lồm xuống thật sâu. Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Lúc Cao Đại Tráng chuẩn bị cho tên kia một cú cuối cùng, chợt nghe Lâm sư đệ kêu lớn:

- Sư huynh, để đệ đánh, lúc trước tên chó chết này có mắng đệ. Không tự tay giết hẳn, tâm tình đệ thật sự rối rắm khó yên.

Tình trạng bây giờ của Lâm Phàm chỉ có thể khoan khoái chém những nhát dứt điểm, nhất là từ tay bọn Cao Đại Tráng. Thực lực của kẻ địch phía đối diện cũng không kém, chỉ là bọn chúng ai ai cũng muốn trốn chạy thoát thân. Lâm Phàm hẳn muốn có lại cơ hội như vậy cũng không dễ dàng gì.

- Được. - Cao Đại Tráng thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thu tay lại để cho Lâm sư đệ đến trả mối hận trong lòng.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút kinh ngạc. Này này, rốt cuộc là có bao nhiêu tên đã mắng Lâm sư đệ vậy?

Sao mà cứ như lúc nào gặp địch đứa nào nó cũng mắng cho ấy.

- Chết đi cho ông! - Năng lực last hit của Lâm Phàm rất mạnh, tuyệt đối nhanh gọn chuẩn xác ngoạn hiểm. Căn bản hẳn không dư một hơi sức nào, thẳng tay chém chết tên đệ tử kia.

“Điểm tích lũy +60”

Đương lúc Lâm Phàm còn đang hăng say last hit, đệ tử Nhật Chiêu tông đã chạy không còn mống nào.

- Bà mẹ nó, chạy cũng nhanh quá đó. - Lâm Phàm trong lòng có chút khó chịu. Hơn nữa nhớ tới tên Cừu Lệ đang bị thương kia, nếu có thể chém chết hắn ta thì mới gọi là sáng khoái.

Phụt!

Đột nhiên Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi.

Này đâu phải diễn kịch, là thật này. Đổng máu này là đồ xịn hàng thật giá thật này.

Tình hình thân thể hiện tại chỉ có mình hắn biết, đó là bản thân đã bị trọng thương. Hắn chỉ cần tự sát là mười giây sau lại sống lại. Nhưng bây giờ thì tự sát kiểu gì.

Xem ra chỉ còn cách miễn cưỡng quay về.

- Sư đệ, đệ không sao chứ? - Lã Khải Minh tiến lên, một tay đỡ lấy Lâm Phàm, trong mắt lộ ra tia lo lắng – Đệ gặp đệ tử Nhật Chiêu tông sao không hét lên một tiếng?

Các đệ tử vây xung quanh, họ rất bội phục Lâm sư huynh, dù chịu trọng thương như vậy cũng không ngăn được tinh thần kiên trì giết địch.

Tinh thần đó khiến bọn họ cảm động lẫn kính nể quá đỗi.

Lâm Phàm lẩm liệt đáp lời:

- Sư huynh, lúc ấy tình huống thật sự là quá nguy hiểm. Huống hồ nhân số đối phương quá nhiều, nếu ta kêu các người lại đây, chỉ sợ sẽ làm liên lụy đến mọi người. Xin tha thứ sư đệ quá ích kỷ, chỉ là không muốn khiến các vị sư huynh đệ lãng phí tính mạng vì mình.

Lời vừa nói tất thảy đều cảm động.

Hu hu~

Có đệ tử con tim mỏng manh khóc rống lên.

- Thật không nghĩ tới Lâm sư huynh vì an nguy của chúng ta mà tự mình đi ngăn cản Nhật Chiêu tông.

Lã Khải Minh tiếp lời:

- Sư đệ, nếu đệ không báo cho chúng ta biết, thành Thiên Phong chắc đã... – Những lời cuối cùng không nói ra hết, bởi vì hắn thật sự là không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm ảm đạm bảo:

- Lúc ấy vừa nghĩ đến an nguy của các sư huynh đệ, ta cũng không kịp cân nhắc nhiều. May là chưa có gây ra đại họa gì.

Nói xong lời này, Lâm Phàm cảm giác mình đã chiếm được kha khá hảo cảm của mọi người rồi.

Nên té xiu thôi.

Sau đó hai mắt nhắm tịt, giả vờ té xỉu.

Lã Khải Minh nhanh tay nhanh mắt lập tức đỡ lấy Lâm Phàm, lay lay:

- Sư đệ...

- Quay về, nhanh chóng chữa thương cho sư đệ. - Lã Khải Minh không chút do dự nào ôm lấy Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Hành động lần này đã thành công mỹ mãn. Chỉ không biết tình huống bên phía chiến trường đã như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bí kíp tự sáng tạo công pháp

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Đối với việc sư đệ mình đã nhất quyết như vậy, Lã Khải Minh cũng chịu phục. Chính như lời hắn từng nói, người như này quả nhiên là nam tử hán.

- Sư đệ, thật sự không sao chứ? - Lã Khải Minh lo lắng hỏi.

Tuy rằng mới này trông sư đệ vẫn mạnh mẽ, nhưng vừa rồi chiến đấu quá mức kịch liệt, hẳn sợ sư đệ cứ ngang ngạnh chống đỡ, khiến vết thương ngày một trở nặng.

Lâm Phàm khẳng định luôn một câu, không có việc gì.

Chẳng cần nói là có việc, hơi thở hắn đã yếu đi rõ như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện không thể chạy trốn thành công trong lòng hắn lập tức không thoải mái. Chẳng phải chỉ là bỏ trốn thôi sao, không thể cho hắn một cơ hội?

Vì sao lần nào vận số cũng đen như vậy, đi đường nhỏ cũng đụng quỷ được. Ừ thì coi như đụng đi, đã tính xong kế chuồn rồi, vậy mà lại còn có viện binh đến. Đây rõ ràng là không muốn chữa đường sống cho hắn.

Phụt!

Lại phun thêm một búng máu, thương thế của hắn nghiêm trọng đến mức nào vậy?

- Không xong rồi, xui, xui mất. - Lâm Phàm a một tiếng, trời đất quay cuồng, lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Lã Khải Minh vừa nhìn thấy liền nhanh chóng ôm lấy Lâm Phàm.

- Đi, nhanh chóng trở về.

Âm Tiểu Thiên tiến lên đưa ra một viên thuốc:

- Bón cho Lâm sư đệ uống cái này để ổn định thương thế trước.

...

Không biết qua bao lâu Lâm Phàm mới mở mắt, nhìn quanh quất thấy bầu trời bên ngoài tối mịt, e là đã nửa đêm.

Lúc này, hắn phát hiện Lã Khải Minh đang dựa vào bên giường đột nhiên mở mắt. Nhìn thấy Lâm sư đệ tỉnh lại, nhất thời liền vui vẻ:

- Sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào rồi?

Hỏi ra câu này hắn mới thấy không đúng lắm.

Chính hắn cũng chẳng biết mình cảm thấy thế nào. Không cảm giác được đau đớn thì biết nói gì đây?

Cơ mà nhìn vẻ mặt lo lắng kia của Lã Khải Minh, Lâm Phàm rất bình tĩnh:

- Vẫn ổn, rất thoải mái.

Lã Khải Minh nghe được vậy liền nhẹ nhàng thở ra:

- Như vậy là tốt, sư đệ không biết thương thế của ngươi có bao nghiêm trọng. Lúc trị thương cho ngươi, đại phu ai cũng nói có thể sống được đã là kỳ tích. Lục sư huynh mang đến Thánh Đan chữa thương cho ngươi ăn mới cảm cực được thương thế.

- Hóa ra là như vậy. - Lâm Phàm gật gật đầu. Nghĩ đến mà ghê, lỡ như hắn tử ọ ngay trước mặt bọn họ, xong lại hồi sinh như đúng rồi thì quá là gay go.

Cơ mà không nghĩ tới Lục sư huynh thế mà lại cho mình ăn Thánh Đan chữa thương, nghe đến cái tên đã biết là thuốc xịn.

- Sư huynh, sắc trời cũng không còn tối, chỗ ta cũng không còn việc gì nữa, huynh trở về nghỉ ngơi đi. - Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, không sao đâu.- Lã Khải Minh còn không chịu rời đi, khẳng định là vẫn chưa yên lòng.

Nhưng mà Lâm Phàm lại không muốn hắn ở lại tí nào. Đợi lát nữa mình còn phải tự sát mà, hắn cứ không đi thì mình tự sát thế nào.

Cái Thánh Đan chữa thương kia có lợi hại thế nào đi chẳng nữa cũng làm cho hắn nháy mắt hồi phục được sao?

Như bây giờ đây, hắn cảm giác thân thể có gì đó sai sai, dường như khí huyết không lưu thông tốt, không dồn nổi sức lực.

- Sư huynh trở về nghỉ ngơi đi. Tình hình bây giờ rất căng thẳng, ta cũng không có việc gì. Huynh an tâm. - Lâm Phàm nói đi nói lại nhiều lần.

Cuối cùng Lã Khải Minh không nói thêm gì nữa đành gật gật đầu rời đi.

- Sư đệ, nghỉ ngơi cho tốt, có bất cứ chuyện gì cứ gọi ta.

Sau khi xác nhận Lã sư huynh đã rời khỏi, Lâm Phàm xuống giường. Hắn chỉ vừa hoạt động thân mình một chút liền có thể cảm nhận được có chút không thoải mái. Cái thân thể cứng nhắc này đúng là phải cần bù đắp lại mới được.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Cửu Hoàn Đại Dao hắn từng cầm kia cũng bị người ta mang theo về, đang được đặt trên mặt bàn, hắn cảm thấy có chút cam nín.

- Ai lại nhặt cây đao về thế này, binh khí mình thuận tay cầm tạm còn bị tưởng luôn là của mình.

Thôi thì cũng không nghĩ nữa, hắn cầm Cửu Hoàn Đại Dao quệt thẳng một phát lên cổ.

Lâm Phàm cảm giác mình hơi bị táo bạo, động một cái là lại tự mình giết mình. Chuyện này nếu để cho người ngoài biết thì người ta sẽ nghĩ mình ra sao đây chứ?

Xuống một đao, hắn lập tức thành cái xác.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt, ngạt mũi hơn hớ. Toàn thân hắn thư thái, thương thể đều đã bị đẩy lùi.

Sau đó hắn liền nhanh chóng xem thử bảng điều khiển, xem thử lúc này đã được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.

“Danh tính: Lâm Phàm.

Tu vi: Tội Thể tăng 5.

Điểm khổ tu: 10510.

Điểm tích lũy: 1100.

“Thiên phú: Thân thể bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

- Không tồi, đạt được nhiều điểm tích lũy như vậy, có thể rút thưởng được rồi.

Nếu không phải đã chủ động rút thưởng hai lần, hắn cũng không dám tin mình có thể rút được cái quần què gì thật.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn, lựu đạn.

Hai cái món ấy xuất hiện ở thế giới này đúng là kỳ quặc, được cái uy lực đúng là không tồi.

Một quả lựu đạn có thể nổ một tên Tội Thể tăng 8 thành tàn phế. Nếu may mắn rút được nhiều nhiều, sau này ai dám làm càn với mình nữa.

- Trước tiên thử vận may một lần, rút thưởng Thanh Đồng 100 điểm tích lũy nào.

- Tồi nào.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Mặt Lâm Phàm đang hí hửng đột nhiên cứng lại.

-???

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ còn có rút thưởng không thành công? Không phải rút thưởng này là chắc chắn đạt được à?

Hắn hơi bị khó hiểu, lừa đảo à.

Ngay từ đầu đã đưa ra một phần rút thưởng vĩnh viễn, trúng rồi.

Rút thưởng hai lần Thanh Đồng, cũng trúng nốt, thậm chí rất không tồi.

Đến bây giờ lại nói với mình là bà mẹ nó không phải chắc chắn trúng, lừa con mẹ nó đảo.

100 điểm tích lũy cứ thế đi tong.

- Ông đột mợ. - Nếu giờ có thanh đao trong tay hắn nhất định sẽ chém cái trò rút thưởng này thành phế vật, gạt người vl.

Mà thôi được rồi, nhìn cho qua, chúng ta lại tiếp tục rút tiếp, không nhỏ nhen vậy.

Chẳng qua lần này, hắn rút luôn 300 điểm tích lũy.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Trúng Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp.”

Lâm Phàm???

- Cái quần què gì vậy, 300 điểm tích lũy, rút ra thứ khi gió này?

- Không đúng, từ từ đã. “Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp”, nghe cũng có vẻ rất ghê gớm.

Thời khắc ấy Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến một chuyện. Hắn có từng nghe qua truyền thuyết muốn trở thành cường giả hô phong hoán vũ tung hoành thiên hạ, điều tất yếu là cần tự sáng tạo ra công pháp của riêng mình. Chỉ có người tự nghĩ ra được công pháp mới đủ tài năng trở thành kẻ mạnh chân chính.

Khoảnh khắc nghĩ đến những lời này, hai mắt Lâm Phàm lóe sáng.

Hắn không ngờ lại rút trúng loại bảo bối này. Tuy rằng chỉ là bí kíp sáng tạo công pháp cấp Nhân Giai, nhưng tất nhiên cũng không thể xem thường.

Cho dù là cường giả Địa Cương cảnh, muốn sáng tác ra một môn công pháp cũng là chuyện không thể.

Chỉ có cảnh giới, cảm ngộ, học thức đạt đến trình độ nhất định mới có khả năng làm được điều đó, bằng không hết thảy đều là nói cho vui mồm thôi.

Lâm Phàm tay có chút run run, hắn vừa kích động vừa hưng phấn.

Không ngờ rằng vận số lại hên đến vậy, mình lại rút trúng được bảo bối tốt đến thế này.

Sau đó, hắn nhanh chóng mở quyển bí kíp ra.

Tuy rằng chỉ có vồn vẹn một trang, nhưng tuyệt đối sẽ kinh hải thế tục.

Đột nhiên.

Đồng tử Lâm Phàm co cả lại.

Như kiểu không tin được.

Chỉ thấy trong đó viết:

“Thế gian tồn tại ngàn vạn loại công pháp, đều có lý cả, không thể là bịa đặt. Vì vậy, phương thức sáng tạo công pháp như sau:

Tìm kiếm một quyển công pháp, ngược lại tất cả mà tu hành. Nếu không sợ chết có thể thử thêm vài lần, chắc chắn sẽ thành công.”

Sau khi xem xong, Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai kia cũng hóa thành bạch quang nhập vào trong thân thể hắn.

- Ông... Ông... - Lâm Phàm đỏ bừng mặt, thở hổn hển, và sau đó liền bộc phát.

- Ông dạch con mợ!! Bà mải đùa bố à? Lại còn cái gì “nếu không sợ chết thì thử vài lần”. Thử thử cái đóo!

- Trả lại bố 300 điểm tích lũy!

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngủ cái lơ mịa mại, high lên!

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Hắn đã không còn ôm kỳ vọng gì đối với “Bí kíp tự sáng tạo công pháp Nhân Giai”, nói nữa cũng bằng không nói. May mà còn có 700 điểm tích lũy, có thể tiếp tục rút thưởng.

Cái trò gọi là rút thưởng, chơi rồi dễ nghiện.

Mặc dù hắn không thích cờ bạc, nhưng cái trò rút thưởng này cứ rút là rút được đồ xịn làm hắn cũng hoang mang.

- Tiếp tục dùng 100 điểm tích lũy.

- Tới đi.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

- Ông đệt!

Lâm Phàm cảm thấy tức ngực, có nhất thiết phải như vậy không? Lần trước đã dính một lần cảm ơn đã tham gia, bây giờ lại tiếp tục cảm ơn lần nữa, tỷ lệ trúng thưởng rất cuộc là bao nhiêu vậy.

Lại lãng phí thêm 100 điểm tích lũy, con tỳm anh đau.

Số điểm tích lũy này phải vất vả lắm mới có được, sao nở ra nông nổi này.

- Mẹ nó chứ, dùng luôn 300 điểm tích lũy, xem còn không được sao?

- Tới luôn, rút cả hai loại.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Lâm Phàm nhìn thấy thông báo này ngu hết người, muốn chết đi cho xong. Hắn không ngờ lần này vẫn chúc bạn may mắn lần sau tập hai? Nhìn ông mày đây dễ ức hiếp nên cứ thế bắt nạt phải không?

- Không rút, không chơi nữa, trả lại cho bố 300 điểm tích lũy.

Nhưng số điểm tích lũy này đã tiêu hào rồi nào còn đường quay lại nữa.

Hắn không dám nhìn nữa, sợ nếu còn nhìn tiếp sẽ uất không chịu được mà ói ra máu luôn.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng trúng thưởng một viên đan được Sư Hồ Đan cấp tu luyện thượng phẩm Nhân Giai.”

- Ỉ!

Phút chốc Lâm Phàm mở to mắt, lệ rơi đầy mặt, cảm tạ ông trời cuối cùng thương cho hắn rút trúng.

Nếu như lại nghe được câu “Cảm ơn đã tham gia”, hắn cũng không dám đảm bảo lần sau còn dám tham gia rút thưởng nữa hay không.

Cũng hên là vận may bộc phát, cuối cùng cũng trúng thưởng, mặc dù chỉ là một viên đan dược nhưng còn hơn là không có gì.

Nhìn viên đan dược trong tay, Lâm Phàm không chút do dự nuốt luôn xuống bụng, không thèm tìm hiểu xem viên thuốc này có tác dụng gì.

- Dược lực thật mãnh liệt. – Thuốc vừa vào miệng, Lâm Phàm đã cảm thấy thân thể bắt đầu khô nóng, liền vận công ‘Luyện Thể Quyết’ luyện hoá hiệu lực của thuốc.

“Điểm khổ tu +50

Điểm khổ tu +50

....”

Cứ thế cho đến tận khi điểm khổ tu đạt đến 16000 điểm thì mới dừng lại.

Lâm Phàm tròn mắt kinh ngạc, hẳn không ngờ rằng chỉ với một viên đan dược vậy mà làm tăng lên nhiều điểm khổ tu như vậy, sau đó không thể chờ được mà ấn nút (+).

Tu vi: Tội Thể tăng 6 (+).

Điểm khổ tu: 0

Không ngờ được rằng tu vi quả nhiên tăng lên thật.

Hắn cảm nhận được thay đổi rõ rệt trong cơ thể, thân thể giống như đã đạt đến cảnh giới viên mãn, xương cốt kêu lên răng rắc, trở nên cứng rắn hơn rất nhiều so với trước kia.

Hắn đã đột phá đến Tội Thể tăng 6, bắt đầu tôi luyện xương cốt rồi.

- He he. – Lâm Phàm hớn hở ra mặt, cảm giác thực lực tăng lên thật không tệ.

Đồng thời hắn đã phát hiện uống đan dược xong vận công luyện hóa dược lực cũng có thể làm tăng điểm khổ tu. Về sau nếu có cơ hội nhất định phải tìm thêm đan dược khác mới được.

Chi đáng tiếc là hắn không biết luyện đan dược, nếu không chẳng phải sẽ nhanh chóng max cấp luôn.

Sắc trời vẫn còn sớm, hắn vẫn chưa buồn ngủ chút nào. Ở cái thế giới này nếu người không có thực lực chỉ có bị người khác đánh cho bầm dập.

Giống như Viêm Hoa tông vậy, thực lực tổng thể không mạnh, cho nên luôn bị các tông môn khác nhắm đến, ý đồ xâm chiếm, cướp đoạt tất cả mọi thứ. Nếu như thực lực bản thân mình không mạnh, sau này gặp phải kẻ thù chỉ sợ phải chịu nhục.

Hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công ‘Luyện Thể Quyết’.

“Điểm khổ tu +1”

Điểm được cộng rất ít nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cảm thấy thân thể bắt đầu kháng nghị, cảm giác như mệt mỏi quá độ, muốn nghỉ ngơi.

Nếu như không phải hôm nay trải qua chuyện này, hẳn có lẽ đã đi ngủ rồi.

Nhưng hiện tại thì không thể.

- Ngủ cái *** mịa mại í, high lên! - Lâm Phàm không chút do dự cầm lấy Cửu Hoàn Đại Đao chém luôn một nhát.

Một đao mất mạng, không có chút nương tay nào.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt ra, lập tức cảm thấy tinh thần sáng khoái, không còn một chút buồn ngủ nào.

- Quả nhiên cái ‘Thân bất tử’ này thật biến thái. – Lâm Phàm phát hiện cái rút thưởng Vĩnh Viễn này thật sự rất đỉnh, cái ‘Thân bất tử’ rút được nói đơn giản chính là BUG. Không nói đến việc mất cảm giác đau đớn, sau khi sống lại thân thể hoàn toàn khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Tu luyện, tiếp tục tu luyện.

Thăng một mạch đến bình minh.

Lâm Phàm từ trong trạng thái tu luyện khôi phục lại, kiểm tra điểm khổ tu đã lên tới hơn tám nghìn điểm.

Xem ra, hẳn chỉ có một con đường duy nhất là cố gắng.

Hiện tại hẳn không còn một điểm tích lũy nào, nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm điểm tích lũy mới được, sau đó lại tiếp tục tham gia rút thưởng.

Mặc dù xác suất trúng của cái trò rút thưởng này hơi bị quá quắt, nhưng đã trúng thì đều là vật phẩm tốt, đáng để hẳn tiếp tục đầu tư.

Đúng lúc này Lâm Phàm cảm thấy bên ngoài có người đến.

Kéo kẹt!

Lã Khải Minh đẩy cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy Lâm Phàm xuống giường vội vàng tiến lên:

- Lâm sư đệ, thương thế của đệ còn chưa lành, mau tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.

Lâm Phàm nói:

- Sư huynh, không cần lo lắng, ta bây giờ rất khỏe. Đan dược Lục sư huynh cho ta dùng rất có hiệu lực. Bây giờ ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, chừng như không tin tưởng. Bị trọng thương như thế mà đã khỏe lại thì hơi bị nhanh quá.

Có điều đan dược Lục sư huynh đưa đích xác là thứ không tầm thường, người bình thường không thể nào có được.

- Lâm sư đệ...

Bọn Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng tới. Âm Tiểu Thiên còn cầm theo một hộp đựng com trong tay:

- Sư đệ, đây là canh đại bổ sư huynh chuẩn bị cho đệ. Mặc dù có rất nhiều loại thảo dược tạm thời còn thiếu nhưng cũng rất tốt cho thân thể, đệ uống thử đi.

Lâm Phàm cười:

- Cảm ơn sư huynh.

Trong lòng hẳn lại có chút bất đắc dĩ.

Mấy tên ngốc các người đối xử với ông tốt như vậy làm gì, làm ông không nở rời đi.

Cơ mà cũng không được, hẳn nhất định phải rời đi, không thì làm sao mà đạt tới cảnh giới nhân sinh.

Đúng lúc này Trương Long cũng tới, cũng mang theo một cái hộp, khi thấy mọi người đều ở đây không khỏi sững sờ:

- Các vị sư huynh đệ cũng tới à. – Sau đó nhìn Lâm Phàm: - Sư đệ, đây là canh gà hầm cách thủy ta tìm được cho đệ, có thể giúp bổ sung máu, đệ mau ăn đi.

- Đa tạ sư huynh.

Âm Tiểu Thiên cười:

- Không ngờ Trương sư đệ vậy mà còn có lúc quan tâm người khác.

Trương Long liếc mắt nhìn Âm Tiểu Thiên:

- Âm sư huynh, mặc dù thường ngày chúng ta không hợp, nhưng ta đối với Lâm sư đệ thật lòng thật dạ quan tâm.

- Thật vậy sao? Vậy sao trước kia ta nhìn thấy, trên sân luyện võ, người đối với Lâm sư đệ hình như có ý kiến không nhỏ. – Âm Tiểu Thiên và Trương Long vốn có chút mâu thuẫn nhỏ.

- Người... – Trương Long vốn không biết cách nói chuyện, mỗi khi có việc đều trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết.

Cao Đại Tráng đứng dậy, chắn trước Âm Tiểu Thiên:

- Người muốn làm gì!

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này cũng cảm thấy bó tay, tức tức đứng ra giảng hòa.

Đừng con mẹ nó bảo cuối cùng lại thành đánh nhau đến một mất một còn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ta nhiều tuyên ngôn lắm

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Ừng ực ừng ực!

Dưới những ánh mắt hằm hè của đôi bên, hắc không còn cách nào khác đành uống cạn hai bát canh đại bổ.

Thế mà không ngờ lại thực sự có tác dụng, khí huyết trong cơ thể hắc đột nhiên sôi trào.

Trương Long nói:

- Không ngờ Lâm sư đệ lại khôi phục nhanh như vậy, đan dược mà Lục sư huynh đưa cho thật là hữu dụng.

Âm Tiểu Thiên tiếp lời:

- Theo ta thấy vẫn là do Lâm sư đệ có thân thể khỏe mạnh, nếu không dù có Thánh đan chữa thương cũng không khôi phục nhanh vậy được.

Lâm Phàm dương dương tự đắc:

- Đương nhiên rồi, thân thể này của ta chính là sắt thép, bị người ta chém mấy chục đao cũng không nhú mảy một cái, ngày hôm sau lại lập tức sinh long hoạt hổ.

- Không hổ là đệ tử của Viêm Hoa tông, khí phách phải nên như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng đống hắc.

- Lục sư huynh, Phương sư huynh. - Mọi người nghe được âm thanh này, đều nhìn về phía cửa.

Lục Đạo Thắng dẫn theo Phương Kinh từ từ đi vào, trên mặt hai người đều mang theo vẻ tươi cười.

Trận chiến hôm qua bọn họ thắng, tuy rằng tổn thất không nhỏ nhưng ít nhất đã đẩy lùi được Nhật Chiêu tông.

Phương Kinh nhìn Lâm Phàm gật gật đầu:

- Lục sư huynh, chuyện ngày hôm qua sư đệ cũng nghe nói qua. Không nghĩ tới Lâm sư đệ đây lại dũng mãnh như vậy, một mình đối mặt với mấy nghìn đệ tử của Nhật Chiêu Tông mà không hề sợ hãi. Cuối cùng còn định thà tự sát cũng không muốn chết trong tay đệ tử Nhật Chiêu Tông.

Đối với nhân tài như vậy, Phương Kinh có chút không dám tin, thật sự là ý nghĩa quá lớn.

Được khen ngợi, Lâm Phàm rất khiêm tốn xua tay:

- Đầu nào, đầu nào, ta có gì mà được xem là dũng mãnh. Cơ mà sư huynh, cũng phải nói hôm qua nguy hiểm thật, nếu không gắng gượng được sợ rằng giờ này các huynh cũng không còn nhìn thấy ta nữa rồi.

Lục Đạo Thắng nói:

- Lâm sư đệ tuyệt vời lắm, công lao này của đệ ta đã nhớ rõ, chờ đánh bại Nhật Chiêu tông rồi quay về nhất định sẽ báo lên trên. Tông môn vẫn luôn xem trọng những đệ tử như đệ.

Lâm Phàm đáp:

- Sư huynh nói thế này lại không đúng rồi. Đệ tử Viêm Hoa tông bảo vệ tông môn làm sao lại phải ban thưởng chứ, đây là tinh thần mà mỗi đệ tử Viêm Hoa tông đều nên có.

Đương nhiên, trong lòng hắn thì lại đang điên cuồng chửi thề.

Sao lần nào cũng chỉ là nhớ rồi, không thể tiền trao cháo múc luôn được sao. Ví dụ như ban thưởng chút đan dược này nọ, cũng coi như là đã tốt lắm rồi.

Bọn Lã Khải Minh thì gật gật đầu, họ cảm thấy Lâm sư đệ nói quá là chí phải.

Những lời như vậy, bọn họ không thể nói nổi, đồng thời đem những lời này ghi nhớ trong lòng, cảm thấy học thức của Lâm sư đệ hẳn là rất cao.

Lục Đạo Thăng nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, tình trạng thân thể đệ hẳn là cũng khá hơn nhiều rồi. Ta lại đang nghĩ đến một chuyện, đó là để cho Lâm sư đệ đứng trước toàn thể các đệ tử phát biểu nêu cao tinh thần này, các đệ thấy thế nào?

Lã Khải Minh trong lòng vui vẻ:

- Rất hay.

Âm Tiểu Thiên cũng gật đầu:

- Lâm sư đệ anh dũng như vậy, nên cho tất cả các sư huynh đệ đều được biết.

Lâm Phàm sững sờ, mấy tên ngốc này muốn hắn lên đài phát ngôn sao?

- Như thế không ổn lắm đâu. — Lâm Phàm khiêm tốn nói. Hắn mới đến đây không bao lâu đã phải lên đài phát ngôn, lại còn để cho muôn người chú mục, có bao ngượng ngùng.

Trong lòng hắn còn chưa có chuẩn bị gì.

Lục Đạo Thăng thế nhưng không cho Lâm Phàm cơ hội từ chối:

- Nếu đã vậy thì bây giờ đi luôn thôi. Sau khi chiến đấu với Nhật Chiêu tông tâm trạng của các đệ tử đều mệt mỏi. Nhất định phải cho họ cảm nhận được tinh thần này của Lâm sư đệ, để có thể đem toàn bộ dũng khí ra mà đối đầu với Nhật Chiêu tông.

Nghe xong Lâm Phàm liền biết lần này hắn chạy không thoát được, nhưng trong lòng hắn đã hơi xao động, lại có chút phấn khởi.

Lớn đến từng này, hắn còn chưa bao giờ đứng trước mặt nhiều người như vậy để phát biểu đâu.

Chờ chút, câu đầu tiên mình nên nói gì đây?

...

Trên quảng trường.

Lục Đạo Thăng đã có mệnh lệnh, toàn bộ các đệ tử đều phải đến tập hợp.

Hôm qua thắng trận khiến họ có được sự cổ vũ rất lớn, nhưng khi nghĩ đến các sư huynh đệ thân thuộc đã chết, trong lòng họ thật sự rất khổ sở.

Trước kia còn ở tông môn, bình thường chỉ có tu luyện với rèn luyện. Đến lúc ra trên chiến trường mới biết sự thật tàn khốc, hôm nay còn có thể nhìn nhau nói chuyện, nói không chừng ngày mai đã chẳng còn gặp lại.

Lục Đạo Thăng lên đài, kiểm tra các đệ tử bên dưới:

- Hôm qua, Nhật Chiêu tông khởi xướng chiến tranh. Tuy rằng chúng ta đã đánh lui chúng nhưng không ít đệ tử đã chết dưới lưỡi đao của Nhật Chiêu tông. Cũng vào ngày hôm qua, một ngàn đệ tử ta bao vây quân cướp thành Thiên Phong của Nhật Chiêu tông đã đẩy lùi toàn bộ bọn chúng. Mà trong đó có đệ tử Lâm Phàm của chúng ta, một mình đối mặt với Nhật Chiêu tông nhưng không hề sợ hãi. Thậm chí cuối cùng thả tự sát cũng không muốn chết trong tay lũ Nhật Chiêu tông. Tinh thần gan dạ này thật đáng kính nể.

Lâm Phàm nghe mà ngượng ngùng, nhưng hắn vẫn héch đầu lên. Nói không sai chút nào, tinh thần gan dạ này hỏi có ai dám không phục không.

Cơ mà hắn cũng vốn định dựa vào cơ hội này mà chạy trốn, nào có nghĩ đến không thành công.

Các đệ tử dưới đài ngoảnh mặt nhìn nhau.

Chuyện ngày hôm qua họ đã nghe nói.

Ban đầu bọn họ vốn cho rằng là thập tử nhất sinh, không ngờ rằng cuối cùng lại thắng lớn. Lâm Phàm thì họ cũng có nghe nói qua, đều rất hiếu kì không biết bộ dáng hần như thế nào mà dũng mãnh như vậy.

Lúc này đây, Lâm Phàm bước lên đài.

Nhìn đông đảo các đệ tử bên dưới, hần cũng hơi hồi hộp.

Hần hơi nhẹ một cái, biểu tình dần trở nên nghiêm túc.

- Chào các vị sư huynh đệ, ta là Lâm Phàm.

Trong nháy mắt,

Lâm Phàm cảm nhận được vô số đôi mắt đang dính chặt vào hần. Mà tia sáng ánh lên trong những đôi mắt ấy khiến hần có chút không chịu nổi.

Đó là những tia sáng của sự sùng bái.

Hần không khỏi ưỡn thẳng lưng, thời khắc được vô vàn ánh mắt chú ý tất nhiên phải bày ra toàn bộ khí thế của bản thân.

Nhưng mà nên nói cái gì bây giờ?

Toàn thấy im thin thít, mọi người đều thấp thòm nhìn Lâm Phàm, không biết hần sẽ nói gì đây.

Mà Lâm Phàm bị chùng đó ánh mắt nhìn chăm chăm đến muốn xẹp luôn rồi. *** mẹ nó, lúc lên đài chưa kịp nghĩ ra nên nói gì, giờ thì bế tắc luôn.

Nếu như cứ nói bừa thì khẳng định không đủ rung động. Mà muốn rung động thì không biết nên nói cái gì đây.

Nghĩ kỹ xem, mấy tuyên ngôn làm người ta nhiệt huyết sôi trào mà ở địa cầu người ta hay nói thế nào nhỉ.

Cao Đại Tráng nhỏ giọng cẩn thận hỏi:

- Ê, Lâm sư đệ làm cái gì vậy?

Âm Tiểu Thiên ánh mắt khắp khắp nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ đang chuẩn bị cảm xúc, cứ chờ chút là được.

- Ờ... ờ. – Cao Đại Tráng gật đầu. Lâm sư đệ siêu thật, lát nữa nhất định sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa.

Lúc này, cuối cùng Lâm Phàm cũng nghĩ ra. Hần hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên thay đổi, thò ra một hơi đầy bi tráng.

Trong phút chốc tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, từng người từng người nhìn Lâm Phàm chờ đợi.

- Đệ tử như chúng ta có trách nhiệm gìn giữ đất đai, từng thước cỏ cũng không được buông tay, vì gìn giữ tông môn bảo vệ gia đình mà chống Nhật Chiêu Tông. Cho dù có hi sinh đến chỉ sót lại một người cuối cùng, cũng tuyệt đối không lùi bước.

Lâm Phàm nói xong cảm thấy thực sáng khoái.

Nhưng mà tình hình lại có vẻ không đúng lắm.

Hiện trường sao lại im lặng như vậy, chẳng lẽ mình nói không hay sao?

Hay là nói thêm vài thứ khác, ví dụ như vài câu như thế này.

- Ta còn tông mất, ta mất tông còn.

- Cho dù chân ta gãy, cũng đừng quan tâm. Ta đã quyết tâm chết vì tông, lấy nhân cách bảo toàn tông môn.

Khoan đã!

Đây toàn là các tuyên ngôn bi tráng mà.

Lúc Lâm Phàm cứ tưởng là không xong rồi thật, thì một tiếng hét lớn vang đến:

- Nói hay lắm!

Lục Đạo Thăng hai mắt ửng đỏ, thân là Địa Cương cảnh đệ tử của tông môn, dẫn đầu các đệ tử xuất quân, vì môn phái, vì đất nước. Nay lời Lâm Phàm

nói đều là những lời từ tận đáy lòng của hắn.

Lâm Phàm bó tay chấm com. Nói thì không nói sớm, làm người ta sợ chết khiếp, cứ tưởng là thiếu muối lấm cơ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phải tem tém lại

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn: truyenyy

Lục Đạo Thăng lên đài, dùng ánh mắt thâm thiết nhìn Lâm Phàm, những lời của Lâm Phàm đã nói lên điều sâu từ tận đáy lòng hắn.

Tuy rằng tu vi của hắn là Địa Cương cảnh nhưng ở trong tông môn cũng chưa tính là gì.

Thế nhưng số người có nhiệt huyết nguyện ý sứt đầu mẻ trán vì tông môn lại vô cùng ít. Phần lớn mọi người đều đang hưởng thụ đãi ngộ của tông môn, tìm cách tu luyện đến cái cảnh giới cao nhất như có như không kia.

Trước kia hắn chỉ là một tên luyện võ nghèo túng, về sau vừa may được một trưởng lão của Viêm Hoa tông nhìn trúng. Trưởng lão mang hắn về tông môn dốc lòng dạy bảo. Đến khi xảy ra chiến tranh, tất cả mọi người đều thoái thác, hắn lại không do dự đứng ra, tiên phong chỉ huy xuất kích, chỉ vì muốn bảo vệ tông môn. Nếu không có Viêm Hoa tông thì cũng không có đại gia đình phía sau hắn.

Bây giờ một đệ tử lại nói ra những lời như thế, làm sao hắn có thể không phản chấn được.

- Nói hay lắm! - Lục Đạo Thăng nhìn về phía Lâm Phàm hải lòng gật đầu.

Lâm Phàm rất là bình tĩnh, mấy lời đó chỉ tính là xàm xàm mà thôi. Hắn còn rất nhiều lời chưa nói đâu, nhưng hiện tại nói như vậy đã đủ.

Nói quá nhiều thật ra lại cảm thấy không hay lắm.

Lã Khải Minh giờ nắm tay lên, ở dưới đài hoan hô:

- Lâm sư đệ, hay lắm!

Các đệ tử khác hô to:

- Bảo vệ tông môn và gia đình, không được nhân nhượng!

Lục Đạo Thăng hỏi:

- Lâm sư đệ, đệ còn lời nào muốn nói không?

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Lục sư huynh, những lời muốn nói đã nói hết rồi, không cần nói thêm gì nữa.

Đối với Lâm Phàm mà nói, còn có thể nói cái gì? Mồm miệng của hắn mà còn nói nhiều nữa là chỉ có làm cho mấy thằng cha này tức hết vấy lên mà đi tìm Nhật Chiêu Tông oán nhau toi bời luôn mất.

Hắn bây giờ cũng không hiểu ra làm sao lắm. Hắn đi vào thế giới này, chủ nhân cũ của thân thể này vốn là đệ tử của Viêm Hoa tông, cứ cho là chủ nhân cũ của thân thể này có tình cảm với Viêm Hoa tông thế nào đi chăng nữa vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện của hắn. Hắn chỉ là một kẻ qua đường, trong lòng luôn nghĩ tới việc chạy trốn khỏi đây.

Trời cao biển rộng, mặt đất bao la, cơ hội tự do bay lượn của mình rồi cũng sẽ tới.

Chứ không phải tiêu tốn sức lực trên cái chiến trường này.

Dưới sự chăm chú theo dõi của hàng vạn người, Lâm Phàm đi xuống đài cao.

Lâm Khải Minh vội vàng bước tới:

- Lâm sư đệ, đệ phát biểu hay quá. Những lời này sẽ trở thành lời răn của ta, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Cao Đại Tráng gật đầu:

- Ta cũng vậy, nhiệt huyết sôi trào. Vì tông môn mà sứt đầu mẻ trán cũng không hề hối tiếc. Nếu như chúng ta e ngại, con dân của tông môn chúng ta ở hậu phương chỉ sợ sẽ bị bọn Nhật Chiêu tông giờ thủ đoạn tàn nhẫn.

Đối với sự tăng bốc này Lâm Phàm còn có thể nói gì đây? Các người vui là được.

...

Tại Nhật Chiêu tông.

Cừu Lệ mang theo thương tích đầy mình lết về, những người có cấp bậc cao ở Nhật Chiêu tông nghe xong chuyện này sắc mặt cực kì khó coi. Bọn hắn không ngờ cục diện vốn dĩ thắng chắc vậy mà lại trở thành như thế này.

- Sư huynh, Cừu Lệ biết tội rồi, xin hãy cho ta một cơ hội. – Mồ hôi trên trán Cừu Lệ chảy róc rách, sắc mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Dựa theo tình hình này, tội của hắn đáng chết vạn lần. Nhưng máu chó là hắn không muốn chết.

Nam tử đứng trước mặt Cừu Lệ khí tức âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Cừu Lệ như đang nhìn một người đã chết.

- Người đã tàn phế. – Nam tử cất tiếng, ống tay áo Cừu Lệ trống rỗng, nhìn rất thê thảm.

Mà Cừu Lệ nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ gập xuống sàn, nện trán bình bịch lên nền nhà:

- Sư huynh tha mạng, tha mạng...

Nam tử lạnh lùng nhìn Cừu Lệ, trực tiếp khoát tay:

- Mang xuống, đem đi cho ăn.

Hai chữ “cho ăn” này đối với Cừu Lệ mà nói như sấm sét giữa trời quang. Điều đó đại biểu rằng, hắn sắp bị Cự Thủ Chiến Tranh ăn thịt.

Cự Thủ Chiến Tranh là loại yêu thú được nuôi dưỡng bằng phương pháp đặc biệt để bồi dưỡng ra tính hung tàn, mà hắn bây giờ chuẩn bị trở thành thức ăn dinh dưỡng cho cự thú.

- Không! Sư huynh tha mạng!!!

Mặc kệ cho Cừu Lệ cầu xin cỡ nào cũng không có tác dụng, trực tiếp bị đệ tử ở hai bên lôi xuống.

Đối với Nhật Chiêu tông mà nói, đã tàn phế thành bộ dạng như vậy còn có tác dụng gì nữa.

Nếu như không phải đang xảy ra chiến tranh, có lẽ chẳng ai quan tâm, nhưng đang lúc chiến tranh như bây giờ, phế vật là thứ thừa thãi nhất.

...

Hiện tại tâm tình Lâm Phàm vô cùng sáng khoái.

Đó là thứ cảm giác thoải mái không nói nên lời, được chảnh trước mặt nhiều đệ tử như vậy, thử hỏi có phê hay không?

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện. Hứng thú lớn nhất của hắn bây giờ là gia tăng thực lực của bản thân, chỉ có thực lực tăng lên mới là điều chân thật nhất.

“Điểm khô tu +1”

“Luyện Thể Quyết” là công pháp bắt buộc phải học của đệ tử Viêm Hoa tông, nhưng với Lâm Phàm mà nói thì con mẹ nó chẳng bổ dính răng.

Lúc này, Lâm Phàm mở hai mắt ra, không khỏi trầm mặc.

Kỳ thật hắn nên thử một lần.

Hắn nghĩ đến ‘Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai’ mình rút thưởng được. Bất kể nói thế nào, nếu như không thử một chút thì cũng không đúng lắm.

Nhớ lại pháp môn tu luyện ‘Luyện Thể Quyết’, hần sàng lọc một chút trong đầu.

Lâm Phàm đã đưa ra quyết định, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Bước đầu tiên trước mắt không thay đổi. Bước thứ hai, chúng ta đi theo một con đường khác.

Nhất định sẽ tạo ra công pháp mới.

Bắt đầu tu luyện!

Lâm Phàm đột ngột mở to mắt, không đứng lăm! Thân thể hần phát sinh biến hóa cực lớn.

Huyết khí sôi trào cứ như muốn nổ tung ra.

Trên người hần bay ra từng cái bong bóng.

Bùm!

Và thế là hần nổ banh xác pháo.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau, Lâm Phàm tỉnh lại.

- Ông dột mỵ, có nhất thiết phải thế không, không cho người ta cơ hội phản kháng đã nổ cái bùm. Cái trò luyện sai công pháp này không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. - Lâm Phàm lăm bằm, cảm thấy sờ sợ.

Khi nhìn thấy vách tường bốn phía, Lâm Phàm cầm nín luôn.

Máu bê bết khắp các vách tường, thế này thì có cho người ta sống nữa hay không. Nếu để các sư huynh bước vào nhìn thấy tình trạng này, họ sẽ nghĩ rằng mình đã gặp chuyện gì bất trắc mất.

- Đạch, nơi đây không nên ở lâu. Phải chuyển đi chỗ khác mới được. - Lâm Phàm ngán ngẫm, con mẹ nó xảy ra cái éo gì thế này.

Sau đó hần đi tìm vài thứ để xử lý sạch vết máu trên bốn vách tường.

Sau khi giải quyết xong hết thấy.

Lâm Phàm đi thẳng ra ngoài, nơi này không ở lại chơi được nữa. Cứ chơi tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Bản thân hần thì đang muốn con mẹ nó tự sát để sáng tạo ra công pháp. Nếu cứ nổ bùm bùm như vậy tới vài trăm lần, rất khó nói trước sẽ không bị phát hiện.

Lỡ bị phát hiện thật thì hần sống làm sao?

Chẳng nhẽ lại phải giả vờ chết thật.

Nhất định phải thận trọng.

Trên đường, Lâm Phàm đi rất lặng lẽ. Nhưng ánh mắt nhìn Lâm Phàm của các đệ tử đi ngang qua đã thay đổi hần, họ nhìn hần như một vị anh hùng.

Việc này khiến Lâm Phàm tức thời ngượng ngùng.

- Nhìn kìa, đó chính là Lâm sư huynh.

- Đó chính là Lâm sư huynh nói ra những lời kinh thiên động địa kia sao? Quả nhiên không phải tầm thường.

- Ôi thần tượng.

Nghe đến mấy lời nói này, Lâm Phàm liền tem tém lại một chút. Gì chứ những thứ chẳng đáng gì ấy nhắc tới làm chi. Sau đó hần ngẩng đầu, cười một cái rồi bỏ đi.

Nhưng đối với những đệ tử này mà nói, lại khiến họ rất hưng phấn.

- Thấy chưa thấy chưa! Lâm sư huynh vừa cười với ta!

- Cười với mẹ mi ỉ! Rõ ràng là cười với ta được chưa.

Giờ khắc này, một đám các đệ tử tranh luận vô cùng náo nhiệt, ai cũng không phục ai. Theo bọn họ nghĩ, mới vừa rồi Lâm sư huynh rõ ràng là cười với mình.

Chương 16: Công pháp tự sáng tạo

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hẳn bây giờ rất muốn nói một câu, cười con mẹ nhà chúng mày. Ông mày hiện giờ chỉ muốn đi tu luyện.

Thật ra mà nói bọn Lã sư huynh đối với hắn coi như không tệ. Nhưng mà tình hình này cũng không thể một mực nói rõ được. Sống trong xã hội hài hòa, chỉ cần không làm chuyện gì xấu với xã hội đã là chuyện tốt lắm rồi.

Tự do.

Có hiểu ý nghĩa hai chữ này không?

Đó chính là được làm việc mình muốn, chỉ cần không vi phạm pháp luật là được.

Huống hồ, hiện tại tới thế giới xa lạ này, còn nói cái gì chuyện xấu với chuyện không xấu, chỉ cần có thể sống sót là đã tốt lắm rồi.

Không thấy đến thế giới này mới có vài ngày hắn đã chém chết bao nhiêu người nha. Nếu là ở thế giới trước kia, sớm đã phải ngồi tù mục xương.

Thứ duy nhất hắn muốn chỉ là tự do mà thôi, rời khỏi nơi này để phiêu bạt khắp thế giới, xem xét tình hình các nơi khác, sau đó mới tính toán ngày sau thế nào.

Chỉ đáng tiếc là tình hình hiện tại cũng chẳng yên tâm được tí nào, cũng không phải muốn làm gì là được làm vậy.

Cứ coi như đến được địa phương mà chẳng có bóng người nào, nhưng kỳ thật lại vẫn thuộc địa phận Viêm Hoa tông quản thúc. Theo Lâm Phàm, muốn thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi phạm vi của Viêm Hoa tông rất khó, trừ phi biết bay.

Thực lực của Lâm Phàm bây giờ đừng nói đến biết bay. Coi như chạy thì chạy cũng chả nhanh.

Không nghĩ nhiều nữa, hay là thử một lần xem có thể sáng tạo ra công pháp hay không.

Thí nghiệm lần trước đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Đó chính là sau khi thất bại rất có thể sẽ tự nổ tung mà chết.

Hắn lấy giấy giấy bút ra bắt đầu ghi chép, vừa rồi bước đầu tiên là đứng, nhưng bước thứ hai đi nhầm. Mà kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người nhiều như vậy, nào dám nói đi một bước là đúng luôn được.

Nếu đã sai một lần, thì liền đi một con đường khác.

Tu luyện.

Khí huyết trong người dần sôi trào, Lâm Phàm vui sướng như mở cờ trong bụng, xem chừng bước thứ hai đã thành công. Mà bước thứ ba thì lại có tận mấy trăm đường gân mạch, hắn tìm đại một đường gân mạch xong vận công ngược lại.

Bùm!

Không có chút gì do dự.

Lâm Phàm không có cảm giác đau đớn, cứ thế chửi *** mẹ nó luôn, cái đêch cụ chứ, đéo gì, có nhất thiết phải nguy hiểm như vậy không?

Không biết những người sáng tạo ra công pháp đã làm như thế nào, không thể một phát thành công luôn sao, mà không thì chắc chắn bị nổ chết.

“Điểm khổ tu +10.”

Lâm Phàm không còn gì buồn nói nữa, cảm thấy cái trò tự sáng tạo công pháp này chính xác là tự rước họa vào thân. Nhưng mà hắn lại có ‘Thân bất tử’, hơn nữa còn không có cảm giác đau, thế mà còn không tự sáng tạo ra được một bộ công pháp thì sau này còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Kỳ thật Lâm Phàm không biết rằng, kỳ kinh bát mạch bên trong cơ thể có đường sinh có đường tử. Tự sáng tạo ra công pháp vốn dĩ không phải là đi theo cách này.

Mà người có thể sáng tạo công pháp, có ai không phải là thực lực cường hãn kèm kiến thức sâu rộng. Nếu không có kiến thức thì làm sao mà sáng tạo ra công pháp.

Hắn bây giờ cũng chỉ là từng bước từng bước thí nghiệm mà thôi, xem như dùng phương pháp loại trừ, để xem xem con đường nào mới là thích hợp nhất.

Lâm Phàm tỉnh lại, mặc dù biết mình sẽ không chết, nhưng cứ tự ngược hoài cũng không phải là cái cách hay, đến nông nổi phải ngược đãi vậy không?

Nhưng không dùng biện pháp này thì còn cách nào khác?

Người khác đều dùng kiến thức, tài năng và học vấn để sáng tạo ra công pháp, còn hắn thì dùng cách nguyên thủy nhất, thô bạo nhất để thí nghiệm.

Bước đầu tiên, bước thứ hai không có bất cứ vấn đề gì, như vậy bước thứ ba phải thử cách khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm ghi chép lên giấy, sau đó nhìn lại thành quả, rất là hài lòng gật gù đầu.

- Vận khí không tệ, thế mà đi được đến bước thứ tư, tiếp tục nỗ lực nhất định có thể thành công.

Lâm Phàm rất có lòng tin, vì đây là tự sáng tạo công pháp cơ đấy, nếu như thành công thì chính là lưu danh thiên cổ.

Có được kinh nghiệm trước đó, Lâm Phàm tràn đầy tự tin.

- Nào mình cùng tới luôn.

Khí huyết sôi trào, thân thể hắn bỗng phát sinh biến hóa không đúng lắm.

- Đột, chuyện gì thế này, ngực mình..., ôi mẹ ơi. - Lúc này, Lâm Phàm phát hiện bộ ngực dần dần căng phồng lên, lại là một trường hợp thất bại nữa.

Mặc dù không có cảm giác đau, nhưng xúc cảm đó vẫn còn, Lâm Phàm không nói hai lời, không đợi bộ ngực tự nở tung, giờ đào lên cắt luôn một đường xuống cô, gọn gàng lưu loát vô cùng.

"Điểm khổ tu +10 "

Khổ, thật quá là khổ, tự sáng tạo công mẹ nó pháp, éo phải việc cho người làm.

Nhưng Lâm Phàm lại làm không biết mệt, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ có tự sáng tạo ra công pháp mới là tiêu chuẩn duy nhất để đến được cảnh giới nhân sinh.

Đừng có nhắc đến cái trò rút thưởng kia, toàn bộ đều là lừa con mẹ nó gạt.

Rút ra mấy cái thứ quần què đấy, cứ dựa vào nó thì có mà chết từ đời tám hoánh nào.

Bùm!

Bùm!

Nơi không một bóng người ấy cứ thế vang lên từng trận nổ.

Nếu như bây giờ có người ở hiện trường ắt sẽ trợn mắt há mồm, cái này con mẹ nó có còn là người không.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm điên luôn rồi, hắn đã quên mình đã chết bao nhiêu lần.

Dù sao điểm khổ tu đã đạt đến 10,000 điểm.

Tính toán qua loa cũng biết hắn đã chết hơn mấy trăm lần.

- Tới luôn! – Lâm Phàm chợt quát một tiếng, vận chuyển kinh mạch, khí huyết đột nhiên sôi trào cả lên.

Đây cửa ải cuối cùng.

Thân thể phát sinh biến hóa cực lớn, đây là hiệu quả không phải của ‘Luyện Thể Quyết’.

Bất thành linh.

Cái ‘Bí kíp tự sáng tạo công pháp’ từng chui vào cơ thể hắn lúc trước phát sinh thay đổi.

Giữa trang sách trống rỗng ấy hiện lên một dòng chữ:

"Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết: Thân thể tăng trưởng, xương cốt bất khuất, tu luyện điểm khổ tu +2"

"Trung phẩm Nhân Giai"

- Ông đuyt! – Lâm Phàm nhìn thấy trang sách trống không bỗng hiện lên dòng chữ, cả người như muốn bay lên.

Hắn éo có dễ con mẹ nó dằng đâu.

Vất vả lâu như vậy, tự nỗ nhiều lần như vậy, rốt cục cũng thành con mẹ nó công.

Lúc này hắn muốn khóc luôn rồi, dễ dàng đâu?

Chỉ muốn thử hỏi, hắn đã tự nỗ bao nhiêu lần rồi, nếu như là để cho người khác làm, có chịu nổi đến cùng không?

Cơ mà cái này không đúng lắm.

Công pháp này dường như không có đạt được mong chờ như dự liệu.

Tu luyện vậy mà chi gia tăng có 2 điểm khổ tu.

Khác éo gì đuổi ăn mày.

Không được, nhất định phải cố gắng.

Lâm Phàm hiện tại lòng tin tràn đầy, bất kể nói thế nào, hắn đã thành công hơn phân nửa. Chỉ cần tiếp tục thí nghiệm ắt sẽ có thể sáng tạo ra công pháp cao cấp hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sắc trời dần dần tối.

Nhưng Lâm Phàm cũng không từ bỏ.

Hắn không tin, cứ cho rằng tự nỗ liên tục, cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

...

Chỉ là hắn không biết rằng, Lã Khải Minh vẫn luôn đi tìm hắn. Ban đầu không thấy Lâm sư đệ đâu, còn tưởng rằng hắn chỉ đi đâu đó.

Thế nhưng là mãi cho đến tối vẫn chẳng thấy Lâm sư đệ đâu, bọn họ bắt đầu sốt ruột.

Rốt cục thì Lâm sư đệ đi đâu mất rồi?

Hôm sau.

Trời đã sáng.

Nơi này sớm đã biến thành biển máu.

Hàng loạt con đường tu luyện được ghi trên quyển vở nhỏ, thế nhưng không có lấy một con đường thông suốt.

- Thôi thôi không làm nữa, mình nôn con mẹ nó mất. - Lâm Phàm thật sự không chịu nổi nữa. Thí nghiệm cả ngày mà chẳng ra được cái mô tê gì.

- “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết”, thôi thì cứ tu luyện cái này trước. Chờ một ngày nào đó thư thư lại rồi hẵng thử tiếp. – Bây giờ hắn chỉ có thể dùng cách này tự an ủi mình.

Bất kể nói thế nào, chí ít so lúc trước tiến bộ hơn một tí rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Cơ hội tuyệt nhất đã tới

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Lâm Phàm vui vẻ đứng dậy, đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh.

Cái đệch!

Lúc này, hắn mới chợt nhận ra vừa rồi hắn đã điên cuồng tới mức nào, quần áo bị nổ rách tanh tươm, toàn thân trần trụi, thế này làm sao mà quay mẹ nó về?

Ngó nghiêng xung quanh, chẳng có gì ngoài cỏ cây hoa lá.

Tại đại bản doanh tạm thời Viêm Hoa tông.

Lã Khải Minh vẫn đang tìm kiếm Lâm sư đệ, nhưng tìm cả ngày cũng không thấy khiến hắn thật sự lo lắng.

Những suy nghĩ bất an xuất hiện trong đầu.

Lâm sư đệ bị phái Nhật Chiêu bắt cóc, dùng nhục hình tra tấn.

Lâm sư đệ bị lạc đường, gặp phải yêu thú rồi bị ăn thịt thê thảm.

Đủ các loại ảo tưởng tràn ngập trong đầu Lã Khải Minh.

- Lâm sư đệ, đệ đang ở đâu? - Lã Khải Minh nén nghẹn ngào, hô to một tiếng, thịt mỡ trên người run rẩy một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia kiên nghị - Sư đệ, ta nhất định sẽ tìm được đệ.

- Sư huynh, ta ở đây.

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa vang đến, Lã Khải Minh trong lòng mừng rỡ, nhanh chóng chạy ra, gặp đối phương đang trong tình trạng trần truồng, ngoại trừ phần kín được che bằng một ít cỏ, những nơi khác đều không một mảnh vải.

- Sư đệ, đệ bị sao vậy? - Lã Khải Minh vội vàng chạy đến, ngó trái ngó phải.

Lâm Phàm bị Lã Khải Minh nhìn đến toàn thân lạnh toát, cúc hoa cũng trở nên căng thẳng:

- Sư huynh, huynh nhìn gì vậy?

Hắn cảm thấy ánh mắt của Lã Khải Minh có chút xâm phạm, khiến hắn hơi lúng túng. Đậu má đừng có bảo đến cuối cùng thì sẽ té ra vị sư huynh này là gay, muốn “xử lý” hắn luôn chứ?

- Sư đệ, đệ không sao chứ? Y phục của đệ đâu?

Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm nhất định không thể nói do mình tu luyện đến mức quần áo bị nổ tanh banh, mặt mũi buồn rầu nói:

- Đệ quả thực không biết, đệ chỉ vừa mới đi tắm, quay lại liền không thấy y phục nữa. Cũng không rõ là tên khốn kiếp nào trộm đồ của đệ, thực quá đáng. Huynh nói xem đệ toàn thân trần trụi như này, nếu như để người khác nhìn thấy thì còn ra thế thống gì.

- Đệ không sao là ổn rồi.

Lã Khải Minh thấy không có chuyện gì liền nhẹ nhõm thở phào, chuyện quần áo thì hoàn toàn không quan tâm, đàn ông đàn ông sợ gì chứ.

- Sư đệ, chúng ta quay về lấy y phục đi. - Lã Khải Minh nói đoạn, cũng không đợi Lâm Phàm đáp lại liền xuất phát.

- Đây... - Lâm Phàm muốn đáp lại nhưng căn bản không có cơ hội, chỉ có thể che đống quần, cúi đầu rồi nhanh chóng đi theo về căn cứ.

Không lâu sau, một đám nữ đệ tử đi qua.

Vừa nhìn thấy Lâm Phàm người trần trụi, các nữ đệ tử liền thán bàn tán:

- Đó không phải là Lâm sư huynh sao.

Hôm qua trên đài, những lời nói của Lâm Phàm quả thực đã khiến không ít người cảm động, thậm chí là với nhiều nữ đệ tử mà nói, Lâm sư huynh chính là một người đàn ông đích thực.

Đặc biệt là tu vi của Lâm Phàm đã đạt tới Tội Thể tầng 6, ti lệ thân thể càng không cần nói, đường nét mạch lạc rung động lòng người, lực sát thương vô cùng lớn đối với các chị em gái.

Vài nữ đệ tử táo bạo huyết sáo luôn với Lâm Phàm:

- Cơ thể Lâm sư huynh thật ngon nghề quá đi.

- Oa, chỗ bị Lâm sư huynh che đi có vẻ cũng không nhỏ đâu.

- Lâm sư huynh bị sao vậy? Chắc không phải là vừa mới đi làm gì chứ.

- Các tỷ muội xem, Lâm sư huynh bây giờ thật giống một tiểu nữ nhân.

Những câu nói đùa giỡn truyền đến tai Lâm Phàm, đặc biệt chính là câu nói hán giống một tiểu nữ nhân?

Cái đầu má, bó mày mà là nữ nhân sao?

Đám nữ đệ tử này thực quá đáng, nếu như không thể hiện một chút thì e rằng thật đúng là bị xem thường rồi.

Nhìn không nổi, thực sự nhìn không nổi.

Hắn bỏ hai tay ra, nâng nắm cổ lên, vị trí nhạy cảm lập tức lộ ra, một chú voi nhỏ cute rít gào.

- A!

- Lâm sư huynh thật biến thái.

Những tiếng hét vang lên, tất cả nữ đệ tử mặt đỏ bừng bừng chán nản chạy đi.

Lâm Phàm cười hả hê, tí tuổi! Dám trêu đùa ông, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ sao vậy?

Lâm Phàm trong lòng đắc ý cười:

- Không có gì, sư huynh chúng ta mau đi đi.

...

Ở trong phòng.

Lâm Phàm thay quần áo, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm thờ phào, xấu hổ quá, thực sự quá xấu hổ.

Tuy nhiên kì lạ ở chỗ sao lại không có nhãn trư vật nhỉ?

Nếu như có thì hắn cũng không đến nông nổi không có quần áo mặc.

Lã Khải Minh nói chuyện với Lâm Phàm một hồi rồi rời đi.

Còn Lâm Phàm lại tiếp tục tập trung vào luyện tu luyện mệnh môn.

“Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết” là công pháp do hắn vận dụng thông minh và tài trí, cực khổ lắm mới sáng tạo ra được. Chỉ cần dựa vào năng lực chế tạo công pháp này, thử hỏi cùng cấp với hắn còn ai dám làm đối thủ?

“Điểm khổ tu +2

Điểm khổ tu +2”

Kinh nghiệm nhanh chóng tăng lên, so với “Luyện Thể Quyết” lúc trước tăng nhanh hơn rất nhiều.

Ở giai đoạn Tội Thể cảnh có thể tu luyện công pháp Nhân Giai, cũng chính là võ học. Tuy nhiên đối với Lâm Phàm mà nói những thứ này đều chẳng có tác dụng kẹc gì, đánh nhau ở giai đoạn này chỉ có so xem ai ra tay tàn bạo hơn.

Hắn lại là người nắm giữ ‘Thân bất tử’, lẽ nào lại phải sợ?

Buổi tối, khi mọi người đều đã nghỉ ngơi thì Lâm Phàm vẫn liều mạng tu luyện. Hắn không phải là kẻ lười biếng, một khi thực lực còn chưa đạt đến cảnh giới nhất định mà đã lười biếng chính là tự tìm đường chết.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kèn lệnh.

- Địch mợ! Chẳng nhẽ lại bị tập kích. - Lâm Phàm đứng bật dậy, cảm giác tàn suất chiến đấu ngày một nhiều. Những ngày gần đây cũng đánh rất nhiều trận rồi, mà tiếng kèn này là lệnh toàn lực chiến đấu, xem ra Nhật Chiêu tông đã không đợi được nữa.

- Lâm sư đệ, dậy mau!

Đúng lúc này, đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, tiếng bước chân dồn dập, Lã Khải Minh bọn họ đã chờ ở ngoài cửa.

- Sư huynh, Nhật Chiêu tông tấn công sao? - Lâm Phàm hỏi.

- Đúng vậy, Nhật Chiêu tông tấn công rồi, chúng ta phải nhanh chóng tập hợp. Nhớ kỹ tuyệt đối không được đi lẻ, trận chiến này e rằng sẽ vô cùng tàn khốc. - Lã Khải Minh nghiêm túc đáp.

...

Lục Đạo Thăng nheo lông mày:

- Xem ra Nhật Chiêu tông muốn phân định thắng bại rồi, chúng muốn đi đến kết cục cuối cùng. Truyền lệnh xuống dưới, trận này nhất định không thể thua, tuyệt đối không thể bị phá vỡ phòng tuyến này.

Phương Kinh nhận lệnh:

- Dạ, sư huynh yên tâm, cho dù tử trận tuyệt đối cũng không để Nhật Chiêu tông tiến thêm một bước.

Tập hợp đại đội ngũ.

Lâm Phàm nhìn thấy nhiều người như vậy, tâm tình khỏi phải nói cũng biết sướng thế nào.

Tình trạng thế này, đợi đến khi xảy ra hỗn chiến, ông mà chạy không được thì ăn cút cho các người xem luôn.

Tình hình trước mắt cho thấy chỉ cần loạn cào cào lên một phát thì chính là cơ hội tuyệt nhất để thoát thân.

Đến lúc đó, còn chẳng mẹ nào chú ý đến mình.

Đương nhiên là chẳng nào cũng chỉ lo được đến thân chẳng này.

Tiếng chân đạp, tiếng gầm rú từ xa truyền đến, hiển nhiên là Nhật Chiêu tông đã phái đại quân tới.

Lâm Phàm ngó nghiêng xung quanh.

Một vài đệ tử trên mặt tràn đầy sợ hãi, mà một vài người khác lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Còn Lâm Phàm lại thực bình tĩnh, cơ hội tuyệt nhất cuối cùng cũng đến.

Thuận tiện còn thu vét lại một loạt điểm tích phân.

Cái trò rút thưởng khỏi nói đi, có vẻ cũng không tồi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thập Tịch Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Rốt cục thì bọn mày có cho bố cơ hội không?

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Phát biểu trước trận chiến vẫn là mấy lời cũ, lúc này nói gì cũng chẳng còn tác dụng. Vào trận rồi thì cứ thế mà đánh, nghĩ ngợi nhiều làm gì.

Vài đệ tử đang nói chuyện ở xung quanh:

- Người có sợ không?
- Sợ chứ, người thì sao?
- Không sợ.
- Vậy được, đợi lát nữa người chặn ở phía trước ta, ta sợ chết đi được.
- Cút đi!

...

Lã Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm

- Lâm sư đệ, lát nữa đừng có nôn nóng, nhất định đừng để bị lọt vào phạm vi của phe địch.

Lâm Phàm hiện tại vô cùng hưng phấn, vừa nghĩ tới lát nữa có thể ngao du giang hồ liền cảm thấy sáng khoái, sau đó còn vỗ ngực:

- Sư huynh yên tâm đi, huynh còn không tin đệ sao.

Đương nhiên, về sau của câu còn chưa nói, đó là tin thì có mà trời sập.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống phía các đệ tử:

- Phương Kinh, lát nữa đành trông cậy hết vào đệ rồi. - Sau đó liền hướng ánh mắt về phương xa, nơi đó khí thế ngút trời, hiển nhiên đã có kẻ địch đang chờ đợi - Nhật Chiêu tông tàn ác, hôm nay Lục Đạo Thăng ta quyết giết sạch các người.

Lục Đạo Thăng nói xong liền biến mất trong chớp mắt, ngay lập tức cũng có vài bóng người theo sau.

Phương Kinh chứng kiến cảnh này, trong mắt tựa như lóe lên ngọn lửa. Đây chính là một cường giả Địa Cương cảnh, có thể một bước lên trời, biến mất không tung tích, mà hắn chỉ có thể kiên nhẫn theo dõi đối phương. Trận chiến nơi đó hoàn toàn nằm ngoài phạm vi của hắn.

Đối mặt với những cường giả đó, tu vi Tội Thể tầng 9 của hắn vẫn còn chưa đủ tầm.

Sau đó hắn nhìn về phía chiến trường trước mắt, hô vang:

- Xuất phát.

Lâm Phàm bây giờ có xú căng thẳng, lát nữa phải thực hiện bước đầu trong kế hoạch như thế nào nhỉ?

Chẳng bao lâu sau.

Đệ tử hai phái ở thế giằng co, kiềm nén sự căm giận, dường như ai cũng không ra tay.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư huynh, tình huống này là sao vậy? Lúc nào thì mới đánh?

Lã Khải Minh đáp:

- Đợi một chút, Lục sư huynh bọn họ vẫn chưa động thủ, họ động thủ thì chúng ta mới động thủ.

Lâm Phàm hiểu ra vấn đề, hóa ra phải để các tướng lĩnh quyết đấu trước. Nếu tướng lĩnh đột nhiên thỏa thuận không đánh nữa mà quân lính bọn họ đánh nhau thì thành trò cười mất.

Đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng nổ vang.

Phương Kinh giật giữ găm lên:

- GIẾT!

Lâm Phàm lập tức có phản ứng, đầu má, đánh nhau rồi, sau liền giơ cao Cửu Hoàn Đại Dao:

- Các anh em theo ta xông lên, giết hết lũ kặc kia.

- Giết hết lũ kặc kia.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết bọn giặc.

- Lâm sư đệ... - Lã Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên, hắn phát hiện lúc trước đã phí lời với Lâm sư đệ rồi. Rõ ràng đã bảo đệ ấy bình tĩnh, bây giờ cứ lao lên như này há chẳng phải là đang tìm chỗ chết sao.

Âm Tiểu Thiên thấy tình huống này cũng ngăn cả người, nhanh chóng tiến lên cùng Lã Khải Minh:

- Ngươi không cần dặn gì Lâm sư đệ sao.

- Ta đã dặn rồi. - Lã Khải Minh vội vã đáp lại, lúc trước rõ ràng đã dặn kĩ đừng nóng, đừng nóng, nào có ngờ rằng lại nóng nảy đến mức này.

- Ôi, không làm gì được nữa rồi, đành dựa vào ý trời vậy.

...

Lâm Phàm đang đứng trước ngọn gió, tay giơ cao Cửu Hoàn Đại Dao,

- Lũ rùa kia, bổ mảy đến đây.

Hắn giơ tay chém xuống, điểm tích lũy tăng lên.

Điểm tích lũy +30

Hắn chém một tên đệ tử Tội Thể tầng 3 lăn ra đất, điểm tích lũy tăng lên cũng không ít.

Tình hình hiện nay hắn cũng chẳng quan tâm gì nhiều, cứ thế vác Cửu Hoàn Đại Dao chém lia lịa, mặc kệ đối phương có lai lịch gì, không giết chết các người thì ông nhận thua.

Những đệ tử đi theo Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này liền trở nên phấn khởi vô cùng:

- Lâm sư huynh vô địch.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết lũ giặc.

Lâm Phàm ngẫm rủa trong lòng, đi theo cái chết. Theo ông chỉ có đường chết, ông còn đang muốn tháo chạy thoát thân, các người theo làm cái gì.

Mà thôi chả nói nhiều nữa, phải mau lẹ kiếm thêm điểm tích lũy.

“Điểm tích lũy +40

Điểm tích lũy +50”

Không cần biết là Tội Thể tầng 5 hay tầng 6, lọt vào tay hắn đều chết hết.

Hắn cảm thấy mình còn mạnh hơn nhiều so với những kẻ Tội Thể tầng 6 bình thường khác.

Khí huyết trong người hắn cuộn cuộn dâng trào, sức mạnh trong cơ thể lại càng bùng nổ, mỗi nhát đao hắn chém xuống đều có máu tươi bắn lên tung tóe vô cùng thể thảm.

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai Lâm Phàm:

- Chém các huynh đệ ta như cỏ rác vậy không hay lắm đâu.

Một bóng người kỳ dị xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, một luồng khí lạnh đánh thẳng vào ngực hắn.

- Trò gì thế này? - Lâm Phàm đang chém giết hăng say, đột nhiên nghe thấy lời uy hiếp này liền khó chịu, lập tức vung Cửu Hoàn Đại Dao nhằm thẳng

vào bóng người kia mà đánh.

Tên đệ tử của Nhật Chiêu tông kia nhếch khóe miệng cười nhạt, chúi thủ lạnh lẽo trong tay khí chất bức người, tay giờ cao chống đỡ.

Khuôn mặt hần thoát cái biến sắc.

Sự sợ hãi bắt giác lóe lên trong ánh mắt hần, một nhát chém cực mạnh giáng xuống toàn thân.

Khí huyết chấn động!

Phụt!

Hần phun một búng máu tươi.

- Sao lại như thế được? - Kẻ kia bàng hoàng, đều là tu vi Tội Thể lục trọng, sao lại không đỡ nổi.

- Tưởng gì, mi thì cũng là cỏ rác thôi chứ khác gì.

Lâm Phào giáng xuống một đao, chém đôi phương thành hai nửa trong nháy mắt.

“Điểm tích lũy +60.”

Lâm Phàm hớn hờ vui mừng. Không tồi, không tồi, điểm tích lũy tăng đâu vào đấy.

Trong mắt hần bây giờ chỉ có gom góp một loạt điểm tích lũy, đợi sau khi chạy trốn thì cũng không cần lo về vấn đề điểm tích lũy nữa.

Kiểm tra lại một chút.

Điểm tích lũy: 2500

Nhiều điểm tích lũy như vậy cũng không tệ rồi, cũng đủ để đi ngao du đây đó rồi.

Chiến trường liên tục thay đổi, tình hình vô cùng khốc liệt, một đao chém xuống thì đừng mong nhìn thấy thi thể còn nguyên vẹn.

Lâm Phàm liên tục tiến sâu vào, không những thế còn tạo ra một con đường máu ở phía sau.

Đối với các đệ tử đi theo Lâm Phàm mà nói, bọn họ thực quá sùng bái Lâm sư huynh. Quả thực quá mạnh mẽ, hơn nữa đã không sợ chết lại còn chẳng màng đến vết thương trên người, không một cái nhíu mày. Đây mới đúng là cường giả chân chính.

*** mịa nóá, đủ rồi, đủ lắm rồi.

Lâm Phàm xem xét điểm điểm tích lũy có vẻ đã đủ, đã đến lúc nằm chết yên ổn rồi.

- Tên chó chết, đi chết đi.- Đột nhiên, một tên đệ tử Nhật Chiêu tông phát hiện ra Lâm Phàm, trường kiếm trong tay xé gió lao đến như muốn đâm thủng Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, trong lòng hoan hỉ, đến quá đúng lúc, phen này thì ổn con mẹ nó rồi.

Mau đâm lẹ lên, để ông sườn sề mà cút được rồi.

- Sư huynh cẩn thận.

Bất thành linh, một bóng người chắn trước mặt Lâm Phàm, thanh trường kiếm đâm thẳng vào người đệ tử lao ra chắn ấy.

Lâm Phàm sững sờ gào thét trong lòng, mi làm cái con mẹ gì vậy.

Tên đệ tử Nhật Chiêu tông kia chưa giết được Lâm Phàm, nhất thời có chút thất vọng, lập tức rút lui. Trong tay hần là thanh trường kiếm đầm máu, tình hình hiện tại không được phép do dự.

Lâm Phàm ôm chặt người đệ tử chỉ có Tội Thể tầng 3 này, không thốt nên lời. Chuyện gì thế này, hần chỉ cần bị chém con mẹ nó một nhát là chết, sau đó sẽ yên ổn mà chuồn khỏi đây, mi làm cái gì không biết nữa.

- Sao đệ lại thay ta đỡ nhát kiếm này.

Đệ tử tu vi Tội Thể tầng 3 này ngập tràn sự sùng bái với Lâm Phàm, phun ra một búng máu tươi:

- Sư huynh, huynh là thần tượng của đệ, đệ... không thể để huynh chết, huynh phải tiếp tục sống.

Lâm Phàm tròn mắt ngạc nhiên, đầu óc của người ở thế giới này rối cực lắm từ giờ. Kể cả ta có là thần tượng của mi, mi cũng không thể vì ta mà mất mạng chứ.

Mình chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tại sao lại không cho mình cơ hội này.

Tại sao!

Ép mình phải áy náy mới được sao?

Ôi gọi oi, ĐCM nhà nó.

Hắn không thốt nên lời, chuyện này biết phải nói thế nào.

Một đám người đều như này, sao lại không nghi kỵ rồi tàn sát lẫn nhau đi, hà có gì lại có lòng với nhau vậy.

Lâm Phàm không chịu nổi nữa:

- Sư đệ, ta sẽ báo thù cho đệ.

Không cần nói gì nữa, tình hình này mà bản thân vẫn còn muốn chạy thì không phải người nữa rồi, nhất định phải báo thù cho sư đệ này rồi chạy sau.

- Sư...

Đệ tử ấy nằm trên mặt đất, tay hơi giơ lên, dường như vẫn còn điều muốn nói.

Nhưng Lâm Phàm lại cho rằng vị sư đệ kia đang cáo biệt lần cuối với mình, hắn có chút không đành lòng, không nói hai lời liền vội vã Cừu Hoàn Đại Dao lên đuổi theo tên chết tiết ban nãy.

- Huynh,... giúp đệ lấy thuốc. - Đệ tử ấy thều thào đứt quãng, nói xong thì phát hiện Lâm sư huynh đã xông lên từ đời tám hoánh nào rồi, đành chặt vật lấy ra từ trong ngực một lọ đan dược rồi chậm rãi đổ vào miệng.

- Không thương tổn đến vị trí trọng yếu, coi như giữ được cái mạng rồi. - Đệ tử ấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nằm ngấm sao trên trời.

Một ngôi sao!

Hai ngôi sao!

Muốn ngủ quá.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tiểu bá vương bức khí tận trời: Lâm Phàm

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Nghĩ đến vị sư đệ cần thay mình một kiếm mới này, thâm tâm Lâm Phàm cảm động không thôi.

Haizzz!

Tuy rằng mình có được thân thể bất tử, nhưng người khác lại không biết. Vị sư đệ kia bỏ mạng để đỡ thay mình một kiếm, dùng khí phải lớn cỡ nào mới có thể làm được.

- Vô Danh sư đệ, đệ yên tâm đi, dù cho nói thế nào đi chăng nữa, sư huynh trước khi trốn chạy nhất định phải trả được thù cho đệ. - Lâm Phàm không biết tên gọi của vị sư đệ kia, chỉ có thể sử dụng hai chữ “Vô Danh” lấy làm xưng hô.

- Bà mẹ nó, chạy đi đâu mất rồi? - Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy được tên chết tiết đã đâm chết sư đệ của mình đâu. Nếu tìm được tên khốn đó, không thể không chém cho chết toi bời.

Hắn cảm giác người của Viêm Hoa tông chẳng bình thường tí nào. Động một tí là chấn kiếm cho mình, đến tốt cùng là phải quý đến bao nhiêu mới làm được.

Bất thành linh.

Lâm Phàm chợt thấy được tên khốn đâm sư đệ mình, liền vác Cửu Hoàn Đại Dao xông đến, hét lớn:

- Khốn kiếp, xem chiêu.

Tên đệ tử kia đang bất phân thắng bại với một đệ tử Viêm Hoa tông, lúc này nghe được tiếng hô mặt liền biến sắc, trở tay đỡ kiếm.

Một sức mạnh mãnh liệt ập đến, trường kiếm trong tay hắn chấn động, giống như có thể văng ra khỏi tay bất cứ lúc nào.

- Mẹ nó, chính tên khốn kiếp nhà mi đã chém sư đệ của ông, xem ông bấm vằm mi thành từng mảnh đây. - Trên chiến trường mà dám kêu gào kêu ngạo như vậy chắc cũng chỉ có Lâm Phàm.

Xung quanh toàn người là người, nếu không chú ý rất dễ bị người khác đánh lên từ phía sau.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn giờ đây còn chẳng biết chữ "chết" viết như thế nào. Ai có thể giết chết mình, thì coi như kẻ đó có bản lĩnh.

Liễu Chân Hạo thân là đệ tử Nhật Chiêu tông, mục đích đến chiến trường lần này chính là chém giết đệ tử Viêm Hoa tông, hắn còn không nhớ đã giết chết bao nhiêu tên rồi.

Lúc tên đệ tử Viêm Hoa tông kia hùng hùng hổ hổ đánh tới, hắn cười lạnh trong lòng, đúng là tự tìm đường chết.

Nhưng sau khi tiếp một chiêu, hắn phát hiện khí lực của đối phương lớn đến mức khiến hắn cảm thấy hoảng sợ.

Hắn mau lẹ lướt đi chỗ khác, tìm đệ tử khác mà chém.

Còn về phần tên đệ tử này, hắn trước tiên tránh phải độ sức cùng đối phương. Nếu không rất khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm thấy tên kia linh vào nơi khác trên chiến trường thì tức đến xì khói:

- Thằng chó đẻ, không được chạy.

Mặc kệ xung quanh là ai, Lâm Phàm vác Cửu Hoàn Đại Dao xông về phía trước chém giết liên tục. Chỉ cần đệ tử Nhật Chiêu tông xuất hiện ở trước mắt, thì toàn bộ đều bị chém cho đo đất.

“Điểm tích lũy +30.

Điểm tích lũy +20.”

Liễu Chân Hạo đang thu hoạch phía trước, từng đệ tử phe đối địch cứ thế chết trong tay hắn.

Trong mắt hắn, đệ tử Viêm Hoa tông chẳng khác gì cỏ rác mà tùy ý chặt chém.

Lúc này, hắn thấy được một tên đệ tử của địch, lách người lướt thẳng đến tên đệ tử kia mà chém.

Đệ tử Viêm Hoa tông kia nhìn thấy trường kiếm lạnh lẽo từ trong bóng tối lướt đến liền hốt hoảng ra mặt.

Hắn chỉ là một tép riu Tội Thủ tầng 3, mà chủ nhân của một kiếm kia cho hắn một áp lực lớn quá mức. Toàn thân hắn như bị khóa chặt, ngay cả cử động cũng không thể.

- Không, ta không muốn chết ở đây. - Đệ tử này thét lên trong lòng, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng cảm giác đau mà hắn chờ đợi lại không hề đến, mở mắt ra thì phát hiện một bóng lưng chắn trước mặt mình, và hắn thấy được khuôn mặt khiến hắn kinh ngạc vô cùng:

- Lâm sư huynh.

Lâm Phàm giờ đang căm tức nhìn Liễu Chân Hạo, sắc mặt đầy vẻ giận dữ:

- Thằng chó chết kia, mi thử chạy nữa xem.

Liễu Chân Hạo sững sờ, hắn thấy tên đệ tử Viêm Hoa tông này có phải điên rồi hay không?

Chẳng nhẽ hắn quen biết mình?

Sau đó hấn chẳng may do dự xoay trường kiếm trong tay, chuyển hướng đâm thẳng vào ngực Lâm Phàm

- Đệt mẹ mi - Lâm Phàm giờ Cứu Hoàn Đại Dao lên chém thẳng vào đối phương

Leng keng!

Tia lửa lóe ra.

Liễu Chân Hạo cực kỳ kinh hoàng, sức mạnh to lớn kia khiến hấn không cách nào đương đầu. Hấn nhận ra bản thân căn bản không địch nổi người này, lại muốn thoát chiến lần nữa.

Lâm Phàm tất nhiên đâu có cho đối phương cơ hội này, giờ Cứu Hoàn Đại Dao lên điên cuồng chém về phía Liễu Chân Hạo, miệng liên tục chửi rủa:

- Cho mi chạy nè! Dám đâm chết sư đệ của ông, chán sống rồi đúng không.

Hết lần này lần khác, áp lực lên Liễu Chân Hạo gia tăng mãnh liệt, cánh tay hấn phải chống đỡ sức lực lớn đến nỗi hấn sắp chịu không nổi.

Đáng giận, không ngờ lại đụng phải cao thủ của Viêm Hoa tông. Xem ra, đệ tử của phe địch trước mắt hấn tu vi ít nhất là Tội Thể tầng 6 trở lên, hơn nữa còn mạnh hơn hấn rất nhiều.

Ngay lúc Lâm Phàm sắp chém chết được tên kia, đột nhiên từ trong bóng tối có mấy thanh trường kiếm lao đến đâm thẳng vào thân thể Lâm Phàm

- Con mẹ nó. - Lâm Phàm nhăn mày, ngã ngay xuống đất.

Liễu Chân Hạo liền nhẹ nhàng thở ra:

- Đa tạ các sư huynh giúp đỡ.

- Đừng nhiều lời nữa, nhanh đi giết lũ đệ tử Viêm Hoa tông đi.

- Dạ. - Liễu Chân Hạo không lời thôi nhiều lập tức đánh về phía khác.

Viêm Hoa tông không ít cao thủ, nhưng Nhật Chiêu tông của bọn chúng lại càng không thiếu cao thủ.

“Điểm khô tu +10.”

Mười giây qua đi.

Lâm Phàm nằm trên đất, lắc lắc đầu, do dự một lát rồi đứng lên.

Má nó, thế mà lại bị người ta chém cho.

Vốn dĩ lúc này hấn hoàn toàn có thể nằm trên đất mà làm xác chết, sau đó nháy mắt nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng không, bởi vì lời hứa với sư đệ đã chết ấy nhất định sẽ báo thù cho hấn. Thế nên Lâm Phàm hấn nhất định phải báo thù.

- Thăng chó đẻ, lại chạy đi đâu rồi. - Lâm Phàm quan sát trái phải. Nhìn thấy đệ tử Nhật Chiêu tông kia ở cách đó không xa, hấn liền vác Cứu Hoàn Đại Dao xông tới la lớn đòi mạng.

Liễu Chân Hạo hiện tại đang chém giết rất vui vẻ, đệ tử Viêm Hoa tông nào gặp phải hấn đều bị hấn một kiếm là tiêu diệt gọn ghẽ.

Trong tông môn, hấn thân là người tài, vốn dĩ trước nay đều là được phân phó ở hậu phương. Nhưng hấn thích dùng giết chóc để tôi luyện thực lực bản thân, vì thế nên mới xuất hiện trên tuyến đầu của chiến trường.

Hơn nữa chú của hấn lại là trưởng lão trong tông môn, nhân vật thuộc tầng trung như vậy cũng không nhất thiết phải lên chiến trường.

Nhưng hấn lại cự tuyệt, thân là kẻ mạnh trong tương lai, sao có thể ham sống sợ chết như thế được.

Đột nhiên lòng to hấn dựng đứng lên hết cả. Hấn xoay mạnh người, giương trường kiếm trong tay lên đỡ.

Lực đạo mạnh mẽ đè lên khiến cổ tay hấn phát run.

Thời điểm nhìn thấy đối phương, hấn ngạc nhiên không dám tin.

- Thế quái nào lại là ngươi, không phải ngươi đã chết rồi sao? - Liễu Chân Hạo không ngờ lại đụng phải người kia, hơn nữa hấn cảm thấy người kia đang cố ý tìm mình.

- Chết con mẹ mày ấy. Dám giết sư đệ ông, xem ông chém chết mày đây. - Lâm Phàm chưa từng tu luyện chiêu thức nào khác, cứ thế thô bạo vung

Cửu Hoàn Đại Dao lên chém mạnh về phía Liễu Chân Hạo.

Qua vài hiệp, Liễu Chân Hạo đầu đầy mồ hôi, áp lực đối phương gây lên hắn là quá lớn.

- Người điên hả, nhiều người như thế sao nhất định cứ phải tìm ta. - Liễu Chân Hạo thật muốn sụp đổ luôn, địch nhiều như vậy sao cứ hết lần này lần khác tìm hắn mà đánh.

- Chết cho ông. - Lâm Phàm bỏ xuống một đao, cơ thể được ‘Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết’ rèn đúc giờ phút này bạo phát. Cánh tay hắn nở ra căng phồng, gân xanh nổi lên như rắn rết, trông dữ tợn vô cùng. Một đao bỏ xuống đánh gãy trường kiếm trên tay đối phương, lưu lại một vết máu trên thân hắn.

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Liễu Chân Hạo kinh hoàng, hắn không nghĩ mình mà lại chết yếu ở nơi này. Chẳng phải chính miệng thúc thúc đã nói mình là thiên tài sao?

Tu luyện chưa đầy một năm đã đạt tới Tội Thể tầng 6, tốc độ khủng bố này ai có thể so với mình được.

Nếu không phải do thất lạc thúc thúc nhiều năm, nếu như hắn đã tu luyện từ nhỏ, không biết chừng đã có thể trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Hắn không phục.

Giờ phút này, hắn dữ tợn rít gào:

- Người nhớ kỹ cho ta, ta không phải là hạng vô danh. Nhớ kỹ tên ta, sẽ có người báo thù cho ta, ta là...

- Là cái con mẹ mày, xem ông chém mày thành mấy khúc thịt này. - Lâm Phàm rảnh hơi đâu mà quan tâm hắn ta là ai, trực tiếp một đao chém chết Liễu Chân Hạo.

Từ miệng vết thương, máu túa ra không ngừng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Sư đệ, xong cả rồi, ta báo thù cho đệ rồi. Bây giờ ta cũng có thể rời đi rồi, ta không hề nuốt lời với đệ.

“Điểm tích lũy +60.”

Thiên tài đệ nhất Liễu Chân Hạo, bị tiểu bá vương khí thế bức trời Lâm Phàm giết, chết một cách không rõ ràng trong trận hỗn chiến này.

Cuối cùng cũng là tại có lớn mà không có khôn.

Thật là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thập Tích Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cho mày làm bố tao luôn được chưa?

Nhóm dịch: Ân Môn

Nguồn:

Tình cảnh hiện giờ đang rất hỗn loạn, muốn sống sót trên chiến trường cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tình cảnh bọn Lã Khải Minh hiện nay khỏi phải nói hắn cũng rõ. Nhưng căn cứ vào thực lực của bọn Lã Khải Minh, việc bảo toàn tính mạng chắc chắn không thành vấn đề.

Lâm Phàm quan sát tình hình bốn phía liền phát hiện có một hướng hơi an toàn một chút. Ít nhất dù có bị giết cũng chỉ phải phơi thây trên đường một chốc, sau đó có thể trốn thoát khỏi nơi này, trên cơ bản là không có vấn đề gì.

Ý vào ‘Thân bất tử’ chất chơi như con dơi, Lâm Phàm căn bản chẳng có gì dễ bắn khoả. Hắn cứ chém cứ bổ, một đường đánh thẳng đến không chút do dự.

Liễu Chân Hạo lúc được phát hiện ra thì đã bỏ mạng. Khoảnh khắc một đệ tử Nhật Chiêu tông phát hiện Liễu sư huynh đã bị người khác giết, hấn liền rống lớn một tiếng. Liễu sư huynh là cháu trai của trưởng lão tông môn, bị giết trên chiến trường như thế này, không cần nói cũng có thể hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng đến nhường nào.

Nhưng tình huống bây giờ đâu có nghĩ nhiều được như vậy. Có thể bảo toàn được cái mạng nhỏ đã là vô cùng may mắn rồi.

Lâm Phàm lặn xả vào trong đám đông mà chém, điểm tích lũy tăng không trước mặt mà còn không thèm thì còn muốn thế nào nữa. Đối mặt với mấy tên đệ tử Nhật Chiêu tông này, Lâm Phàm không chút nương tay, cứ vậy mà chém giết không lưu tình.

Bấy giờ, đã có cường giả Nhật Chiêu tông chú ý tới Lâm Phàm.

Một tên nam tử khí sắc âm trầm phát hiện ra Lâm Phàm, biểu cảm thay đổi:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông này làm càn quá thể, dám tùy ý chém giết đệ tử tông ta như kia.
- Hừ, nhìn khí sắc, bết lăm cũng chỉ đạt đến Tội Thê tầng 7. Cái đám phế vật này, thế mà lại không giết nổi một tên Tội Thê tầng 7.

Kẻ đang nói có chân tay nhỏ thó, đầu lại to, nhìn có hơi dị dạng. Nhưng đôi mắt hấn lóe lên tia hung tàn, hiển nhiên thuộc dạng người tàn nhẫn.

Trong mắt hai kẻ đang thảo luận ấy, tên đệ tử Viêm Hoa tông kia đã là người chết. Đợi một lát nữa nếu không có đệ tử nào giết được tên này, bọn chúng sẽ chuẩn bị ra tay.

Lâm Phàm cảm giác mình cũng giết kha khá người rồi, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Đến lúc đó có muốn rời đi e là sẽ khó. Nếu như hấn bị bắt sống thì càng thâm hơn nữa.

- Còn ai nữa. - Lâm Phàm rống vọng lên, đệ tử Nhật Chiêu tông đều bị tên này dọa cho sợ chết khiếp.

Cái tên trước mắt này cả người be bét máu, lấm tẩm vết thương. Nhưng khiến bọn chúng càng không thể tưởng tượng nổi chính là cái tên này cứ như được đúc bằng sắt, chẳng những không chết mà còn càng lúc càng đứng vững.

- Ngươi...

Ánh mắt Lâm Phàm lúc này nhìn về một tên đệ tử Nhật Chiêu tông. Đệ tử này bị Lâm Phàm trùng mắt nhìn một cái liền run bắn cả người, sau đó hấn nhắm tịt mắt mà gào:

- Ta liều mạng với ngươi.

Đệ tử này nghĩ rằng hấn sắp chết đến nơi rồi.

Bởi vì trước mắt hấn chính là một Đại Ma Vương.

Xi!

Tay hấn cảm nhận được cảm giác binh khí đã đâm trúng người khác.

Tên đệ tử mở to mắt, nhìn đến mức đần thối, sau đó thay đổi nét mặt, điên cuồng hét lên:

- Ta... Ta giết được hấn rồi.

Tên đệ tử này phấn khởi đến trào cả nước mắt.

Mình chỉ là một tên Tội Thê tầng 3 tếp riu, thế mà lại có thể đánh chết một tên Đại Ma Vương.

Lâm Phàm mở to hai mắt nhìn đệ tử trước mặt, bất ngờ cất tiếng:

- Trông ngươi như vậy mà cũng mạnh mẽ.

Tên đệ tử kia rất đắc ý, nhe nanh múa vuốt:

- Ha ha, ông đây chắc chắn phải mạnh. Tên cặn bã như ngươi mà muốn giết ta, có mà nằm mơ đi, chờ ta...

Phập!

Tên đệ tử sững sờ cúi đầu nhìn lồng ngực mình. Không biết Cửu Hoàn Đại Đạo đã đâm xuyên qua người mình từ khi nào, sau đó hấn sững sờ ngẩn đầu:

- Sao...có thể.

“Điểm tích lũy +30.”

- Mẹ nó, giết được ông thì cũng đắc ý ít thôi, này thì còn chảnh cơ, ông cho mài chết cùng luôn. - Lâm Phàm nói thầm trong lòng, vốn dĩ hắn còn muốn để tên khốn kiếp này có cơ hội thể hiện một chút. Ai mà ngờ hắn lại còn huênh hoang phách lối trước mặt mình, chuyện này làm sao Lâm Phàm có thể nhìn?

Dù sao cũng đủ rồi.

Phù phù!

Hắn giả vờ nằm trên mặt đất.

Hai kẻ thảo luận lúc trước khinh thường hừ lạnh:

- Đồ bỏ đi, để một tên đệ tử Tội Thủ tàng 3 lấy mạng đổi mạng.

- Không tệ lắm, có thể thả Cự Thú Chiến Tranh ra chấm dứt trận chiến này rồi.

- Pháo Thần Nguyên của Viêm Hoa tông đã không còn đủ "Nguyên tinh" để duy trì nữa. Muốn giết được Cự Thú Chiến Tranh chỉ có cường giả Địa Cung cảnh mới có thể làm được. Chỉ có điều Viêm Hoa tông bọn chúng còn đủ cường giả Địa Cung cảnh sao?

- Nhưng chẳng ai ngờ đến là Cự Thú Chiến Tranh lần này nuôi dưỡng lại vừa lúc tiến giai.

- Hừ, Viêm Hoa tông chết chắc rồi.

...

Lâm Phàm nằm ở đó, lúc nào cũng có thể quan sát tình hình của chiến trường. Nhân lúc không ai chú ý hắn lặng lẽ di chuyển một chút, khi có người đi qua thì trở lại nằm im không nhúc nhích.

Đột nhiên.

Mặt đất bỗng chấn động.

Lâm Phàm ti hí mắt, ngu người luôn.

- Mẹ nó, đây là cái quần què gì vậy, khổng lồ vãi cả đái. - Trong tầm mắt Lâm Phàm là một con cự thú vô cùng khổng lồ, trên lưng mọc lan tràn toàn là gai xương, hai chân to lớn. Đặc biệt là vóit đôi mắt đỏ rực như máu, không khó để nhận ra đây là một vũ khí phục vụ chiến tranh.

Lúc này hắn đã hiểu ra, loại cự thú này là Nhật Chiêu tông lấy yếu nguyên từ cơ thể các loại yêu thú trộn lại với nhau mới nuôi ra được. Đó là loại cự thú không có lí trí, chỉ biết phá hoại. Đồng thời Nhật Chiêu tông đang bày ra trận pháp trong cơ thể Cự Thú Chiến Tranh để tiến hành khống chế nó. Có thể nói nó là tồn tại mạnh nhất trên chiến trường, trừ cường giả Địa Cung cảnh ra không ai là đối thủ của nó.

- Đây là xong đời luôn rồi. - Lâm Phàm bất lực, Cự Thú Chiến Tranh này thật sự rất khủng bố, đoán chừng bản thân mình dù có thân thể bất tử cũng vô dụng. Không giết chết được nó thì còn nói làm gì nữa chứ.

Hai tên cường giả Nhật Chiêu tông vừa nãy nói chuyện với nhau, lúc này đang bay lượn qua lại trên hai vai của Cự Thú Chiến Tranh, khống chế nó.

- Giết.

Âm thanh giết chóc vang lên, ở trước mặt Cự Thú Chiến Tranh đệ tử Viêm Hoa Tông ai cũng trở nên rất nhỏ bé.

Phương Kinh nhìn thấy tình hình này, mặt biến sắc, kinh hãi nghĩ không thể nào.

Nhật Chiêu tông sao có thể vẫn còn Cự Thú Chiến Tranh?

Nguyên tinh để kích hoạt "Thần nguyên pháo" đã không còn lại bao nhiêu, cơ bản không thể phát động được. Nay xuất hiện Cự Thú Chiến Tranh còn đánh kiểu gì?

Nhìn số lượng lớn đệ tử bị Cự Thú Chiến Tranh giẫm chết dưới chân, trong lòng Phương Kinh phẫn nộ, thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được sự thăm thiết xung quanh, trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ vô cùng. Đừng trách mình, mình thật sự không giúp được mọi người đâu.

Đột nhiên.

Lâm Phàm nhận ra có chút không đúng, bởi vì hắn phát hiện cái bóng to khủng khiếp kia dường như đang dừng lại ngay trước mặt mình. Đường lúc hắn vừa mở mắt thì phát hiện hai mắt đỏ bừng của con Cự Thú Chiến Tranh đang nhìn mình chằm chằm như kiểu mình đây giết mẹ của nó không bằng, tràn ngập phần nộ.

Hai người khổng chế Chiến Tranh Cự Thú mặt lập tức biến sắc:

- Chuyện gì thế này?

Nhưng mặc cho hai người khổng chế như thế nào, Cự Thú Chiến Tranh vẫn cứ đứng yên như thế, không hề động đậy.

Lâm Phàm cảm giác con Cự Thú Chiến Tranh này cũng không phải là có ý tốt với mình cho lắm. Hơn nữa xung quanh cũng chẳng có ai mấy, cứ tiếp tục phơi bày như thế này hình như không phải ý hay, hắn cũng nào có dám chánh nữa, thế là đành vất chân lên mà chạy.

- Giữ!

Cự Thú Chiến Tranh rống lên một tiếng, muốn thoát khỏi khổng chế của hai người kia mà xông lên tấn công Lâm Phàm.

Nhưng sau đó nó liền cảm giác được, trong cơ thể có người đang khổng chế nó.

Trên chiến trường, tất cả mọi người đều đại ra, không biết chuyện gì đang diễn ra.

Hai người đang khổng chế Cự Thú Chiến Tranh kia cũng đầy kinh ngạc:

- Chuyện quái gì xảy ra vậy chứ, làm sao nó có thể chống lại được năng lực khổng chế của chúng ta?

Đột nhiên.

Chuyện xảy ra đã nằm ngoài khả năng tưởng tượng của mọi người.

Cự Thú Chiến Tranh giờ móng vuốt bén nhọn trực tiếp bắt lấy hai người đang bay lượn bên thân nó, nghiền mạnh một cái, hai người ngay lập tức chỉ còn là hai nắm bột vụn.

- Giữ!

Nó gầm vang.

Lâm Phàm nhìn cái bóng to lớn kia mà ngu người. Đây là tình huống quái quỷ gì thế, cái con quỷ chết tiệt này cứ như là có thù với mình không bằng.

Đúng lúc này, cự thú gầm gừ khiến Lâm Phàm chết khiếp, tuy rất mơ hồ nhưng hắn vẫn nghe hiểu được:

"Họ Lâm kia... ta muốn mạng của ngươi."

Lâm Phàm vừa nghe thấy lời này, liền cảm thấy không đúng lắm. Sao lại quen tai như vậy?

Ôi đệt, đúng rồi, hình như là tên Cừu Lệ kia.

Cừu Lệ bị đem đi cho Cự Thú Chiến Tranh ăn, tâm không cam tình không nguyện, oán hận ngập trời. Vậy mà không ngờ ý thức của hắn lại dung hợp làm một với Cự Thú Chiến Tranh, ban đầu cũng không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng đến khi lên chiến trường, người thấy mùi của Lâm Phàm, lại còn thấy được bóng dáng của hắn, ý thức báo thù vốn đã ngủ say bỗng tỉnh dậy. Đối với Cự Thú Chiến Tranh mà nói, nó chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết chết người kia.

Ầm!

Chiến Tranh Cự Thú cất bước đuổi theo Lâm Phàm.

Lâm Phàm bị tình hình này dọa đến nhũn tủy.

- Ông *** con mẹ mày, bị điên à, đuổi theo bố làm đéo gì? - Lâm Phàm rít gào, ba mươi sáu kế chạy vẫn là thượng sách.

Lã Khôi Minh bọn họ nghe được âm thanh này, lập tức la lên:

- Là Lâm sư đệ, đệ ấy vẫn chưa chết.

Lâm Phàm thật muốn khóc, cái chuyện đéo gì đang xảy ra với mình vậy? Ông nằm không cũng dính đạn, tự nhiên bị con cự thú nhắm trúng.

Lát nữa mình tèo mất.

Còn nữa, thằng Cừu Lệ kia, con mẹ mày tìm ông làm cái đéo gì thế. Có phải ông hại mày đâu, chỉ nó có một phát thôi mà.

Hu hu!

Không nói nữa, lo chạy trước đi đã.

Con cự thú cứ thế bám sát đít Lâm Phàm. Mặc kệ Lâm Phàm chạy đi đâu nó vẫn nhất quyết đuổi theo sau, trông bộ dáng của nó, chắc chắn là không giết được Lâm Phàm nó sẽ không bỏ qua.

Đối với con cự thú khổng lồ này, Lâm Phàm sợ thật rồi:

- Đừng có đuổi theo ta nữa mà, ta sợ mị rồi được chưa.
- Xin mày đừng đuổi nữa mà.
- Cho mày làm bố tao luôn được chưa?
- Chúng ta hòa bình một chút không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thật Tịch Mịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.